GÜLSEN KILIÇASLAN

SOĞUK SAVAŞ

nemesis
KİTAP

GÜLSEN KILIÇASLAN

SOĞUK SAVAŞ

GÜLSEN KILIÇASLAN

SOĞUK SAVAŞ

nemesis
KİTAP

Oğlumu ilk kucağına alan, her derdime, mutluluğuma koşan,
varlığıyla huzur veren canım arkadaşım Semiha Kaya'ya...

BİRİNCİ BÖLÜM

OTUZ YAŞ

Her kadın için bu hayatta belli mihenk taşları vardır. Benimkiler sırasıyla şöyleydi: ilkokula başlamam, ergenliğe girmem, lisede bir kız arkadaş grubuna dahil olmam, üniversitede gerçek dostlarımı bulmam, ilk kez âşık olup biriyle birlikte olmam, mezuniyetim, terk edilmem, iş hayatına başlamam, kariyerimde hızla tırmandığım her bir basamak -ki o basamakları saymam benim için onur verici olsa da size sıkıcı gelecektir- ve son olarak da otuzuncu yaş günüm.

Aslında araya sıkıcı iş terfilerinin yanında, evlilik teklifi almam, nişanlanmam, evlenmem, balayım, ilk hamileliğim, oğlumu doğurmam, ikinci hamileliğim ve kızımı doğurmam diye eklemiş olmayı da çok isterdim, ama maalesef mümkün değil. Mezuniyet ile otuz yaş arası, tüm bunları yapmak için kısa olduğu için de değil üstelik. Facebook arkadaş listem, tüm bunları sırasıyla ve fazlasıyla yapanlarla dolu.

Benim müzmin bekâr hayatımın sorumlusu eski sevgilim! Öyle saçma sapan bir zamanda, öyle nedensiz bir ayrılık yaşadım ki şimdi tüm erkek ırkından nefret ediyorum. Hepsi güvenilmez, şerefsiz, adi pisliklermiş gibi geliyor bana. O yüzden aşk defterini çoktan kapatıp tozlu raflara kaldırdım ve işime yoğunlaştım. Kariyerim açısından parlak günler yaşıyorum ve otuzuncu doğum günümde, bunlara bir yenisi daha eklendi: seksiyon müdürlüğü! Adından ötürü beni eskort sananlara iki çift lafım var: "Sözlük alın küçük cahiller!"

Seksiyon; kısım, bölüm anlamına gelir.

İnsan kaynakları bir incelik yapıp terfi haberini, işten sonraki sürpriz doğum günümde -bir hafta öncesinde terfim kesinleşmesine rağmen- yeni bir habermiş gibi duyurdu. Aslında sürpriz parti kısmı da yalan, çünkü her şeyi ben organize ettim, hatta doğum günü pastamı seçip parasını da ben ödedim, ama detaylara takılmamak gerek. Hem kim otuzuncu doğum gününü bir başkasının ellerine öylece bırakabilir ki? Bir sonraki düz hesap tarih, on yıl sonraki kırk yaşta ve asla otuz yaşın diriliğine sahip olamazsınız! Hem fotoğraflarda taş gibi gözüküp hem de resmen olgunluğunuzu ilan ettiğiniz yaştır otuz.

Gözlerimi açtığımda, yatak odamın tavanında, dün akşamki doğum günü partimden kalan helyum dolu, parlak altın renkli üç ve sıfır rakamlarını gördüm. Telefonumu alıp dünkü fotoğraflara bakarken iyi ki çocuk yapmamışım dedirten fiziğime ve elbisemin bana nasıl yakıştığına bakıp memnuniyetle gülümsedim. Sosyal medya hesaplarıma koyduğum doğum günü fotoğraflarımın altına gelen tebriklere kibarca, tek tek cevap yazdıktan sonra yatağımdan kalktım. Aslında daha işin başlamasına çok vardı, hatta gün bile açmamıştı, fakat benim rutinim böyleydi.

Erkenden uyanır ve bir bardak limonlu su içtikten sonra yaşadığım rezidansın alt katındaki spor salonuna inerim. Sonrası kan, ter ve gözyaşı! Tam bir saat spor yapıp on üçüncü kattaki daireme geri dönerim. Duş ve dengeli bir kahvaltının ardından, saç ve makyajımla uğraşıp akşamdan hazırladığım kıyafetlerimi giyerim. Arabam olmasına rağmen sabah sabah trafikle uğraşmamak için daima metroyla -üç duraklık hayli kısa bir- yolculuk ederim. Metro istasyonundan iş kulesine yürürken bir bardak kahvemi alırım ve kuleden içeri girdiğim an yoğun iş temposu da başlamış olur.

Fakat bugün farklıydı, çünkü otuzuncu yaşımın ve yeni iş pozisyonumun ilk günüydü. Yarısı beyaz yarısı siyah, asimetrik kesim etekli mini elbisem üzerime tam oturuyordu ve asgari ücret fiyatındaki ayakkabılarım simsiyah parlıyordu. Siyah

saçlarım ve beyaz tenimle uyumlu olarak baştan ayağa siyah beyazdım. Sadece iki yerde renk vardı, sürdüğüm mat kırmızı rujumla dudaklarımda ve marka ayakkabılarımın tüm dünyaca bilinen alametifarikası tabanlarında.

İş kulesine girdiğim anda, kapıdaki güvenlikten yönetim katındaki kodamanlara kadar evli bekâr her erkek durup geçişimi izler. Asla sekmeyen bir başka ritüel, tıpkı şampuan reklamlarındaki gibi hepsinin büyülenmişçesine bana odaklanmasıdır. Ama bir noktaya açıklık getirmek istiyorum: İlk başlarda, kısa süreliğine güzelliğimden etkilenmiş olsalar da artık ilgilerini çeken sadece güzel (!) karakterim. Bana pek çok lakap takılmış durumda ve bazıları şöyle: Kara Cadı, Ruh Sömürücü Cadaloz, Şirret Şıllık, İffetli İfrit, Hedge Witch... Bu sonuncusu, bir bilgisayar oyununda bir türlü öldüremedikleri cadıyı bana benzetmelerinden türemiş anladığım kadarıyla.

Ama tüm bu lakaplar abartılı ve gereksiz. Ben çok tatlı, anlayışlı hatta minnoş bir kadınımdır. Temizlik işlerinden, en üst mevkilere kadar hangi hemcinsime sorsanız aynı cevabı alırsınız: "Munise, adı gibi çok tatlı ve yumuşak başlıdır." Erkekler farklı düşünüyorsa bu onların problemi!

"Cinsiyetçi değil, hümanistim," demeyi çok isterdim fakat yaşadığım travmatik ayrılıktan sonra asla eskisi gibi olamadım. Kendimi o yüzden Malefiz'e benzetirim hep. Hem onu canlandıran Angelina Jolie gibi iri dudaklarım, beyaz tenim ve belirgin elmacıkkemiklerim olduğu için, hem de filmdeki gibi ihanete uğradığım için. Kendimi Angelina'ya benzettiğim kısım kulağa fazlaca egoist gelebilir, ancak kendimi çok çirkin ve işe yaramaz bir çuval gibi hissettiğim üç senenin ardından bu cümleleri kurabilmem tam bir başarı hikâyesidir. Terapistimin de yardımıyla artık kendini seven ve kendine saygı duyan şu anki beni oluşturabilmek için çok uğraştım. Bu yüzden de kimse benden tevazuuyla kendimi olduğumdan daha aza indirgememi beklemesin.

Neyse Malefiz'e benzediğim kısma gelirsek; filmde ilk ve tek aşkı, Malefiz'in kanatlarını çalıp onu yaralı bırakarak bu kanatları kralın kızıyla evlenebilmek için saraya götürür. Benim yaşadığım da yemin ederim buydu, hatta masalsı tarafı olmadığı için bin beter bir acıydı. Malefiz'in kanatları yerine benim güvenim, aşka inancım, bekâretim çalındı ve başka bir kadın uğruna kolayca harcanan kişi oldum. Tıpkı filmdeki Malefiz gibi ben de artık eski ben değildim, etrafımdaki erkeklere korku salan bu kadına böyle dönüştüm işte. Malefiz peri kızından, ormanın kötü kalpli cadısına dönüşürken ben de tatlı küçük kızdan, bu güçlü ofis kadını canavara evrildim.

Kadınlara karşı aşırı kibar ve ilgili, erkeklereyse hayvan terbiyecisi gibi davrandığım için hakkımda lezbiyen olduğuma dair dedikodular da çıkmış durumda, fakat bunları umursamıyorum. Kırbacımı şaklattığım an, ast ya da üst tüm adamların hizaya gelmesinden korkunç bir haz alıyorum.

Yeni ofisime girdiğimde, camdan dışarı bakıp hava kirliliğinden puslu gözüken manzaraya baktım. Eşyalarım, yeni masama yerleşmek için bir kolide beni bekliyordu. Masamda çok fazla kişisel eşya bulundurmam, çünkü iyi bir poker oyuncusu olmak bunu gerektirir. Şık ve sade kırtasiye malzemelerim altın rengi ve siyah. Üstünde adımın yazdığı dolma kalemim, deri defterim ve aynamsa dünkü doğum günü hediyelerimden bazıları. Aslında kişisel zevklerime hitap eden tek detay, yasemin kokulu bardak mumum. Gerildiğimde sakinleşmek için yasemin çayı içip mumu yakıyorum ve öfkemi dizginlemeye çalışıyorum.

Bundan yedi yıl önce mutlu biriydim, ancak son yıllarda mutluluğa ulaşabilmek için pek çok yola başvuruyorum. Terapiste gittiğimi zaten söylemiştim. Kötü enerjinin fiziksel çıkışı için yoga ve spor yapıyorum. İç huzuru bulabilmek içinse kuantum fiziğinden astrolojiye hatta dini kitaplara kadar okumadığım şey kalmadı. Ama işe yaradıkları söylenemez, çünkü hâlâ yalnız, mutsuz şirretin tekiyim.

Masama yerleştikten sonra artık başında olduğum Perakende Krediler İzleme ve Takip Bölümü'nün bana bağlı alt birim ve müdürlüklerimin hepsine rapor istediğimi belirten mailler attım. İşin aslı bu tarz angaryaları asistanımın yapması icap ederdi.

İnsan kaynakları hâlâ bana uygun bir asistan bulup gönderememişti nedense. İnsan kaynaklarını arayıp iğneleyici imalarda bulunmak için masamdaki telefondan dahili numarayı tuşladım. İnsan kaynaklarına imalı da olsa laf sokmak yürek isterdi, çünkü mobbingi kokusundan tanırdı onlar. Ama haklıysanız ve onlar yüzünden işler aksıyorsa doğru kelimeleri seçerek ağızlarına etmek mümkündü. Bunu daha kuledeki ilk yılımda keşfetmiştim. Olay sihirli kelimelerde bitiyordu, pek çok anlama gelecek kelimeleri *asla* yazılı olmamak kaydıyla imalı şekilde peş peşe sıralayıp karşıdakini dumur etmek ve bir şikâyet olduğu an saf ayağına yatıp, onu değil bunu demek istemiştim diye masumu oynamak... Bu konuda o kadar ustalaşmıştım ki artık kimse şikâyet dahi etmiyordu. Kanundaki açıkları bulup suçlu müvekkilini aklayan cingöz avukatlar gibiydim.

Kötü kalpli olduğum konusunda nam salmış olmam bana iş konusunda avantaj sağlıyordu daima. Benden önce, ofislere kötü şöhretim gittiği için işlerim her zaman tıkırında gidiyordu. Yine aynısı olmuş olacaktı ki telefondaki konuşma çok kısa sürdü. Bana bir asistan zaten atanmıştı, ama hangi salaksa daha ilk iş gününde, işe geç kalmıştı anlaşılan. Böylelikle İnsan Kaynaklarını kalaylayabileceğim yeni bir konu başlığı doğmuş oldu.

"Bu kadar sıkı takip gerektiren bir bölümün asistanlığı için ilk günden işe geç kalacak kadar sorumsuz birini mi seçtiniz?" dedim hızla.

"Geç kalmış olamaz çünkü daha bu sabah yeni asistanınızla asansörde karşılaştım."

"Ne zaman? Çünkü bir saate yakın süredir ofisimdeyim, ama gelen olmadı."

"Bir buçuk saat oldu diyebilirim. Hatta heyecandan uyku tutmadığı için erken geldiğini söyledi. Sonra da yönetim katına çıkmaya devam etti."

"Asansörde ya da koridorlarda kaybolmadıysa burada bir yerlerde yani?"

Telefondaki adam içten bir kahkaha atıp, "Hakkınızdaki övgüleri duyup kaçmadıysa, evet," dedi.

"Bana korkunç biri olduğum konusunda imada mı bulundunuz?"

"Asla! Tamamen yanlış anladınız. Kariyerinizdeki mükemmeliyetçiliğiniz ve işinizi titizlikle yapmanız yeni asistanın gözünü korkutmuş olabilir diyorum ben."

Görmesem de suratında bir sırıtışla telefonun diğer ucunda mest olduğunu anlayabiliyordum. Beni kendi silahımla vurmuştu!

Hiç de kibar olmayan bir ses tonuyla, "Anladım, iyi çalışmalar!" dedim ve cevap beklemeden telefonu kapattım.

O dangalak her kimse, buralarda bir yerde olmalıydı. Hışımla sandalyemden kalkıp koridorları arşınlamaya başladım. Bir temizlik görevlisine, "Yeni asistanımı görmüş olabilir misiniz?" diye öylesine sordum.

Orta yaşlı kadın beni şaşırtarak, "Yeni gelen kişi sigara odasında," dedi.

İçtenlikle, "Teşekkürler," dedikten sonra eteklerimi düzeltip duruşumu dikleştirerek gaz odasına giriş yaptım. Çalışanların düzenli olarak zehir alması için, banka tarafından özel odaların tahsis edilmesi bence insanlık dışıydı, ama tiryaki çalışanlar bunu özlük hakkı olarak görüyorlardı. Gaz odası tabirim tam yerindeydi, çünkü sigara dumanından göz gözü görmüyordu. Etkili girişimi kimse görmemişti, daha doğrusu görememişti.

Altı erkekten oluşan bir grup, odamın en sonundaki köşede ayakta durmuş yüksek sesle gülüp eğlenerek konuşuyorlardı. Erkek asıstan! İlk günden işten kaytardığı için gençliğini emip sömürecektim!

Kafasının tepesi açılmış, Yasal Takip biriminden şişko bir memur, "Sen daha durumun vahametini anlayamadın," dedi göremediğim birine.

"Aynı Munise Şimşek'ten bahsediyorsak hiç sorun değil," dedi tanıdığım ama yıllardır duymadığım bir ses.

Bilinçaltımla bilincim, "O mu yoksa değil mi?" diye ciddi bir tartışmaya girmişken bir başkası, "Önceden tanışıyor muydunuz yoksa?" dedi.

Bilinçaltım, sesin ona ait olduğuna dair kanıtları hızla dosya dosya önüme serince bilincim devreye girip olaya el koydu ve ağzımdan hızla, "Kimmiş beni tanıyan?" diye yüksek sesle çıkı verdi.

Herkes birden sessizleşti ve bana döndü. Böylece ben de o altı kişinin ortasında oturmuş olan yedinciyi gördüm. Eski sevgilimi! Otuzuncu yaşıma dek olan tek keşkemi...

İKİNCİ
BÖLÜM

YENİ ASİSTAN

Onunla yeniden göz göze geleceğimi asla düşünmemiştim. Çok hayal etmiş hatta tekrar karşılaşırsak söyleyeceğim her bir cümleyi ezberlemiştim. Ama şimdi kalbimden yükselen tek bir duygu vardı: nefret! Ne duygusal kırgınlıklar ne de gözyaşları. Çok güçlü ve öfkeli bir dişi aslan gibi hissediyordum. Pençelerime düşmüş zavallı avımla oynamaktan çok büyük keyif alacağını bilen büyük yırtıcıydım ben.

Yıllar bana hoşgörülü ona ise acımasız davranmıştı. Ben daha fit, daha güzel ve tam bir dişi olmuşken, onun için bir şeyler yolunda gitmemişti anlaşılan. Daima özenle baktığı koyu kumral saçlarının yanlarında birkaç beyaz tel vardı ve saçları artık hiç de özenli değildi. Çok kısa kestirip öylece bırakmıştı, taramamıştı bile. Kirli sakalları, kurumsal bankacılık sektörüne kurban gidip kesilmişti. Takım elbisesi sıradandı, eskiden olsa üzerinde bir İtalyan takımı olurdu ve onu tamamlayan deri ayakkabılar, şimdiki gibi ucuz yapay deriden değil.

Sahi, ne olmuştu da sabun devinin veliahdı, bir bankanın genel merkezinde asistanlık yapmak için işe girmişti? Sorup öğrenmek en iyisiydi, ama önce baş başa kalmamız gerekiyordu.

O otururken, benim tepesinde dikiliyor olmamın verdiği fiziki üstünlükle tepeden bakarak, "Yeni asistanım siz misiniz?" diye sordum resmi bir şekilde.

"Evet, Munise," dedi gülümseyerek.

Bana gülümsemeye nasıl cüret edersin pislik? Sol kaşımı kaldırıp kollarımı göğsümde kavuşturarak, "Munise *HANIM*, diye-

ceksiniz!" dedim. "Ya da müdirem, müdire hanım... Ama asla kimseye ilk ismiyle hitap edemezsiniz! İlk gününüz olduğu için bugünkü hatalarınızı İK'ya bildirmiyorum, ama bir daha asla bu iyi niyetimi göremezsiniz!"

Şok olmuş şekilde -değişmeyen tek yerini- kahverengi gözlerini kocaman açtı ve, "Ben üniversiteden arkadaş olduğumuz için, o samimiyetle..." diye başladı cümleye ama, "Ben sizi hatırlamıyorum," diyerek lafını kestim. "İsminiz neydi?"

"Ezel," dedi sinirle çenesini kasarak ve ayağa kalktı.

Şimdi benden uzundu fakat sorun değildi, çünkü güçlü olan bendim. Onu tanımazdan gelerek sinirlendirmiştim. Onun öfkesine karşılık, gayet sakin bir şekilde, "Bana atılan mailde Ezel diye birinin adı yazmıyordu," dedim, hiç okumadığım hayali bir maili referans göstererek. Sanki bilmiyormuş gibi biraz düşünüp, "Abdülrezzak Hamamoğlu diye hatırlıyorum," diye ekledim.

Artık ilk şoku atlatmış, onu hatırladığımı ve bunları kasten yaptığımı anlamıştı. "Abdülezel Hamamzade adım," dedi soğuk bir sesle.

"Pardon, tam hatırlayamamışım. Abdülezel Bey, bir kural daha var ki o da arkadaş arasında gibi kısaltılmış isimler kullanmamak. Kurumsal bir bankanın çalışanısınız artık, bunu asla unutmayınız lütfen."

"Tamam, Munise *Hanım*."

Tenis müsabakası izler gibi bir ona bir bana bakan diğer altı çalışana baktıktan sonra akıllarındaki soru işaretlerini yok etmek için, "Aynı üniversiteden mi mezunuz?" diye sordum Ezel'e, sanki bilmiyormuşum gibi. "Ben hiç hatırlayamadım da sizi, aynı dönemin tüm İİBF mezunları yıllıkta var. Olsaydınız eminim sizi de görürdüm."

"Ben... Biraz geç mezun oldum sizden. Üç yıl kadar uzadı okulum."

Bildiğimi biliyordu ama oyunuma ayak uydurmuştu niyeyse. Tüm bunların sebeplerini öğrenecektim elbette. Şimdilik iş arkadaşlarımızın yanında orta oyunu gibi oynuyorduk. "Üzüldüm sizin adınıza," dedim samimiyetsizce ve ekledim: "Bana okulu bile normal sürede bitirememiş birini yolladıkları için İK katını ateşe vermek istiyorum!"

Diğer adamlar gülümsemelerini bastırmakta zorlanarak bıyık altından sırıtırlarken, Ezel'in çenesi daha da kasıldı.

"Elimden gelenin en iyisini yapıp size aksini ispat edeceğim," dedi ama kendinden emin çıkamıyordu sesi.

"Umarım. Neyse hoş geldiniz Menkul Bank bünyesine diyelim ve çalışmaya geçelim mi artık? Mesai başlayalı bir saat olduğu halde yoktunuz zaten!"

"Hoş bulduk," diyerek sağ elini uzattı, diğer altı çalışan baktığı için elini sıkmak zorunda kaldım. Kısa ve eğreti bir şekilde tokalaştım, fakat yine de yüzükparmağındaki gümüş, sade halkayı fark ettim. Sol elinde değildi, hâlâ bekârdı demek. Liseli çiftlerin, sahibi olduğu belli olsun diye flörtlerine zoraki taktırdığı, uyduruk yüzüklerdendi. Özetle, nişanlıydı ya da hayatında biri vardı. Medeni hali esasında beni pek de ilgilendirmiyordu. Evli ve üç çocuk babası da olmuş olsa anasından emdiği sütü burnundan getirecektim!

Önüne düşüp iki bölmeli ofise girdim. Öndeki küçük oda ona aitti. Arkadaki, kişisel tuvaleti bulunan geniş oda ise bana. 'Burası sizin masanız," diye mütevazı masasını gösterdikten sonra, "Beni takibe devam ediniz," diye buyurdum ve kendi odama girip hanedanlığıma kuruldum. Masamın önündeki ziyaretçi koltuklarından birine oturmaya yeltenecekken, "Hayır!" dedim. "Müdürünüz ya da başka bir üstünüz teklif etmediği sürece oturmak kabalık olur."

Derin bir nefes alıp cevap vermedi. O şımarık, küstah, alaycı

çocuk gitmiş yerine adeta kuzu gibi biri gelmişti. Çok da iyi olmuştu, çünkü bu dişi aslanın -yani bendenizin- taze kana fazlasıyla ihtiyacı vardı. Kanını emecek, ruhunu sömürecek, yaşamak için hiçbir sebep bırakmayacaktım. Tıpkı yıllar önce bana yaptığı gibi.

"Öncelikle yıllar evvel olup bitenler mazide kaldı. Bu konuda hemfikir miyiz?" diye sordum iç sesime ters düşerek.

Sakince, "Evet," dedi.

"Kurumsal bir bankanın genel merkezinde çalışıyoruz ve eski arkadaşlık anıları burada hiç hoş karşılanmaz. O yüzden biraz önceki tavrımı mazur gör."

Birden yüzü gevşedi. "Ben de dedim ayrıldık diye düşman mı olduk, ne oluyor? Diğerleri eskiden çıktığımızı bilmesin istiyorsun ki bu çok mantıklı. Ben de öyle bir şeyi kimseye söylemem zaten," dedi.

Tam istediğim kıvama gelmişti. Yeniden eski birer dost olduğumuzu sanıyordu. Bu da bana istediğim tüm soruların cevaplarını almak için aradığım fırsatı veriyordu.

"Aslında ilk başta gerçekten tanıyamadım, saç sakal gitmiş. Hem sizin şirketiniz yok muydu? Niye bankaya memur olarak işe girdin ki?"

"Battık."

"Nasıl yani?"

"Topyekûn battık. İflasımızı ilan ettik ve ne var ne yoksa elimizden gitti."

"Aaa çok üzüldüm..."

"Sağ ol. İşte, düşmez kalkmaz bir Allah."

"Nasıl oldu peki? Kriz yüzünden mi?"

"Krizden bir sene evveldi. Aslında en yukarıda olduğumuz

zamanlardı. Babam daha da büyümek istedi ve bir ortak aldık. Onun yüzünden battık işin aslı. Sonra kriz patlak verdi. Batarken de ortağımız kaçıp gitti, borçlar bize kaldı."

"Sizin sabun köpüğü imparatorluğu, sabun köpüğü gibi söndü gitti yani," dedim kahkaha atarak.

"Battık diyorum, bunun nesi komik?"

"Her yeri! Bak devran değişti ve elime düştün. Yerinde olsaydım hemen istifa eder, çekip giderdim. Tabii o gurur sende varsa..."

"Ben çalışmaktan gocunmuyorum, benden rahatsız oluyorsan sen işini değiştir."

"Dağdan gelip bağdakini mi kovuyorsun? Ben kimim ve ne mevkideyim burada bir fikrin var mı?"

Boş boş bakınca devam ettim anlatmaya. "Üst düzey bir yönetim kurulu var en üstte. Ben onlara Olimpos Dağı'ndaki tanrılar diyorum. Onlarla, bankanın genel müdürü arasında denetim komitesi, teftiş kurulu, iç kontrol, yönetim kurulu raportörlüğü, risk yönetimi, kurumsal uyum bölümleri var. Onlara da melekler diyorum, çünkü genel müdürün haricinde işleyişi denetliyorlar daima. Genel müdür ise Herkül; yarı tanrı, yarı insan ve yeryüzünde ölümlü bizlerle birlikte yaşıyor. Sonra ölümlü krallar gibi on iki farklı müdür yardımcısı var. Her biri farklı departmanları yönetip genel müdüre bilgi akışı sağlıyor. Bizim genel müdür yardımcımızın yönettiği dört farklı kısım –daha havalı haliyle '*section*'– var. İşte o bölümlerden birinin seksiyon müdürü de benim. Bana ait bölümde benim için çalışan altı birim ve sadece genel merkezde otuz çalışan var. Şubelerin bölge müdürlükleriyle sayı yüzü geçiyor. Yani ben valiyim, sen de yelpazemi sallayan, parmağımı şıklattığımda üzümümü getirmek zorunda olan kölesin. Beyaz yakalılar âlemine hoş geldin! Ya yerini bil ve emirlerime uy ya da şimdiden çekip git!"

"Ben kaçıp gidecek biri değilim."

"Ne bileyim, önceki davranışlarını düşünecek olursak, tam da zoru görünce kaçıp gidecek birisin bence."

"Artık değilim. Çok çalışmam gerekiyorsa çok çalışırım. Ne gerekiyorsa yapmaya hazırım."

"İlla ben mi kovdurayım seni yani?"

"Hiçbir koşulda işi bırakmayacağım! Az önce de seni anlatıp durdular, şöyle çekilmez, böyle zorlu diye, ama beni yıldıramayacaksın! Sırf ayrıldık diye çirkeflik ediyorsun, fakat yıllar önce olup bitmiş bir şey için bana sunulan bu fırsatı kaçırmayacağım!"

Sahte bir kahkaha atıp, "Bu yüzden mi sanıyorsun? Sırf ayrıldık diye, sana bilendiğim için mi gitmeni istiyorum sence?" diye sordum.

"Evet," dedi ama birden kendinden emin tavrı kaybolmuştu.

"İki sebepten ötürü gitmeni istiyorum: İlki bu işin altından kalkabilecek potansiyel yok sende, ikincisi ise eski ilişkimiz bir süre sonra kafanı karıştıracak ve kendini küçük düşürürken beni de rezil edeceksin."

Gülme sırası ondaydı şimdi. "Bence sen, benden etkilenmekten çekiniyorsun..."

"Bir bana bir de kendine bak. Benim konumum, fiziksel görünüşüm ve kariyerimle kendininkini kıyasla. Hâlâ senden etkilenebileceğimi düşünüyorsan, kendine dev aynasında değil boy aynasında bak derim. O köprünün altından çok sular aktı ve çok şey değişti Abdülezel Hamamoğlanı, pardon Hamamoğlu!"

"Hamamzade benim soyadım!"

"Biz okula başladığımızda Hamamoğlu olduğuna yemin edebilirim. Baban parayı bulunca değiştirmemiş miydiniz? Parayla sahte asalet alana kadar ilerisi için kendinizi geliştirecek yatırımlar yapsaydınız keşke. Bugün, sonu *zadeli* bir soyadından daha çok işinize yarardı ailecek. Sen burada memur olarak işe

girdiğine göre annen natırlığa, baban da hamam kazanı yakmaya geri mi döndü yoksa?"

Birden özgüveni kırılmıştı, sessizleşti, yüzü pancar gibi kızarmıştı sinirden.

"Neyse madem azimliyim, illa boyumdan büyük işte çalışacağım diyorsun, o zaman kurallar konusuna açıklık getirelim. Eski defterlerden işyerindeki kimseye bahsetmek yok. Daima bana siz diye, Munise Hanım ya da Müdire Hanım diye hitap edeceksiniz. Bu baş başa olduğumuz durumlarda da geçerli. Ve sakın bir daha benden sonra ofise gelmek gibi bir hata yapmayın."

"Peki, Munise Hanım," dedi düz bir sesle.

"Bana bir kahve alır mısınız?" dedim diğer çalışanlara da hitap ederken kullandığım otoriter ses tonumla.

"Tabii," deyip kapıya yönelince, "Yağsız sütlü, caffe latte istiyorum," diye ekledim.

Kafasıyla onaylayıp odamdan çıktı ve kapıyı ardından çekti. Hışımla İK'dan samimi olduğum Pelin Hanım'ı aradım. Selamlaşma ve hal hatır sorma kısmı bittikten sonra, "Ben pek de iyi değilim açıkçası," diyerek söze girdim. "Bana en vasıfsız memuru asistan olarak yollamışlar resmen."

"Canım, o yeni çalışan. Aslında o CV ile buraya ancak müstahdem olurdu, ama referansları çok iyiydi. Bir genel müdür yardımcısı, bir de bölge müdürü referans olmuş."

"Eee niye piyango bana vurdu da bu eleman bana kaldı?"

"Açıkçası mevcut memurlardan hiçbiri seninle çalışmak istemedi. Hepsi seni zor biri olarak görüyor."

"Yeni aldığınız başkası olsaydı o zaman. Dört yıllık okulu yedi senede bitiren, otuz yaşında biri değil hani..."

"İşte yeni memurları hep şubeler için aldık. Esasında genel

müdürlük için yeni memur gerekmiyordu bile, ama dediğim gibi referansları çok güçlü, genel müdür yardımcısı Fahrettin Bey bizzat rica etti, genel merkeze atansın diye."

"Çok istiyorsa Fahrettin Bey kendi seksiyonlarından birine alsaydı."

"Fahrettin Bey'in birimi bilişim, CV'sine göre bu memurun bilişimle ilgili bildiği tek şey Microsoft Office programları."

"İş tecrübesi var mı peki?"

"Yok. Aile şirketinde CEO'ydum diye yazmış, ama bu da bana pek inandırıcı gelmedi, çünkü yönetim ya da organizasyon yapıları konusunda hiçbir fikri yok. Ne bir sertifika ne de katıldığı bir eğitim programı var. Orta derece İngilizce biliyor, o boş CV'lerden biri işte."

"Kasten mi verdiler bunu bana? İlk iş gününden bir saat yoktu."

"Evet, Cemil Bey dedi. Aramışsınız az önce. Kaybolmuştur binanın içinde dedik ama kaytarıyor muymuş?"

Tam doğruyu söyleyecekken dilimi ısırıp durdum. Düşmanlığın da bir asaleti vardı, onu ilk gün olduğu için şikâyet etmeyeceğime söz vermiştim. "Yok kaytarmak değil, yanlış kata çıkmış. Kaybolmuş yani," diye yalan söyleyerek onu korudum.

"İlk gün heyecanı, olur o kadar. Biliyorum, siz çok disiplinlisiniz, ama alışacaktır sizin temponuza en nihayetinde. Sıkmayın canınızı. Bu memur da sizin, sıfırdan yetiştirdiğiniz biri olarak bir başka başarınız olsun."

"Haklısınız, iyi çalışmalar..."

"Size de..."

Telefonu kapatır kapatmaz bilgisayarda Ezel'in dosyasını açtım. Daha yeni kredi başvurusu yapmıştı bankaya. Miktar çok da fazla değildi, yirmi bin liralık ihtiyaç kredisi. Fakat bizim

bankanın çalışanı olarak maaşının sadece dört katını çekebilirdi ki o da sekiz on bin lira ancak ederdi. Bu kredinin ne için çekilmek istendiğine dair aklımda bir fikir vardı, ama araştırıp emin olmak en iyisiydi. Ve bingo! Görüşler kısmında, "Nişan harcamaları için," diye yazılmıştı.

Nişan yapmak için kredi çekecekti öyle mi? Benim tahminim düğündü ve azıcık sapmayla doğru tahmin sayılabilirdi. Bu haberle içine kömür atılmış buharlı tren gibi harla yandı bedenim ve kulaklarımdan öfkeli dumanlar çıktı. Tam o anda kapı tıklatıldı ve Ezel elinde kahveyle masama yaklaştı.

"Kahveniz," diyerek masama bıraktı.

Kahve bardağının üstüne bakıp, "Yağsız olacaktı," dedim.

"Öyle zaten, Munise Hanım."

"Abdülezel Bey, okumanız mı yok, yoksa dediklerimi mi dinlemiyorsunuz? Yağı azaltılmış yazıyor burada, ben yağsız istedim."

"Özür dilerim."

"Özür dilemeyin çünkü özür dilemek, ben bu işi beceremedim demenin bir başka ifade ediliş şeklidir. Şimdi gidip bana doğru kahveyi alın." Karton bardağın üstünde yazan markaya bakıp, "Ayrıca kulenin kafeteryasından değil, yolun karşısındaki kahveciden istiyorum," diye ekledim.

"Anladım efendim," deyip sessizce tekrar çıktı.

Öfkem öyle büyüktü ki bedenimden taşıp tüm hayatımı kaplayacak gibiydi. Sakin olmak için yasemin kokulu mumumu yakıp, yogadaki nefes egzersizlerinden birkaçını yaptıktan sonra telefonuma sarılıp Whatsapp'ta en çok yazıştığım "KIZLAAAR!!!" grubuna yazdım.

"ACİL DURUM! Bu akşam tüm kızlar benim evde toplanıyoruz!"

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KIZLAR BULUŞMASI

Eve varış hiç bu kadar uzun sürmemişti. Sonunda 4. Levent'teki rezidansın 13. katındaki, 113 numaralı dairemin kilidini açıp kendimi ferah ve geniş daireme bıraktım. Maaşımla kredisini ödeyemeyeceğim kadar pahalı bir daireydi aslında, ama dairenin uğursuzluğu bana uğur getirmişti. Bir banka burayı haczetmişti ve ben de hemen ihalesine girmiştim. Önceki iki sahibinin evde oturmaya dahi fırsatları olmamıştı. Evin ilk sahibi, eşi camdan aşağı atlayıp intihar ettiği için evi, değerinin dörtte üçü fiyatına satmış. İkinci sahibi kredi çekip kelepir daireye konmuş, ama o da krizde batınca sahip olduğu her şeyi kaybetmiş ve daire de bankaya geçmiş. Evin bu kötü ünü yüzünden bir yıl bankanın elinde beklemiş. Sonunda ihale açılış fiyatı yeterince düşünce ben talip oldum ve emlakçıların bile gözünü korkutan bu şık daire benim olmuş oldu. Yaklaşık üç yıldır burada yaşıyorum ve daha elime kıymık bile batmadı. Yani hepsi batıl inanç!

Öte yandan bu akşam, dairemde en büyük cadı kazanı kaynayacaktı. Hemen üstümü değiştirip sağlıklı beslenebilmem için gelen günlük kutu yemeğimi yedim. Sonra da filtre kahve demleyip -misafirlerim için- rezidansın altındaki pastaneden ikramlık bir şeyler aldım.

Ve saat sekiz buçukta, güvenlik, arkadaşlarımın geldiğini haber verdi. Dairemin zili çaldığı an, "Hoş geldiniz kızlaaar..." diyerek kapıyı açtım. Sevgi yumağı olup dördümüz birbirimize sarıldık kapı eşiğinde.

Eve neşeli bir giriş yapsalar da hepsinin yüzünde aynı merak vardı. Işılay'ın uzun, ince, solgun yüzünde de aynı meraklı

bakışlar vardı. Gonca'nın tombul, kırmızı çehresinde de ve kız kardeşim Feride'nin, iki arkadaşımın aksine çok daha genç ve bakımlı yüzünde de...

Kahveleri ikram ederken Gonca, "Bu mini rulo pastalara bayılıyorum," diyerek çilekli bir rulo pastayı mideye indirdi. Gonca, aramızda hayatı en yoğun tempoda giden kişiydi. Hem çocuk doktoruydu hem de anneydi. Beş yıldır sorunsuz giden evliliğini, dünya tatlısı bir kız bebekle taçlandırmıştı. Kızı üç yaşındaydı şimdi ve Mina'yı özlediğim için, "Neden Mina'yı da getirmedin?" diye hayıflandım.

"Dedikodu kokusu aldım. Yok muydu önemli bir haberin?"

"Var, hem de ne haber."

"O zaman biz büyükler konuşurken, küçük kızımın duymaması gereken şeylere kulak misafiri olmasını istemeyişimi anlayışla karşılarsın."

"Kusura bakma, hiç o açıdan düşünmemiştim. Gerçekten üç yaşında bir çocuğun duymaması gereken şeyler anlatacağım bu akşam."

Işılay, "Ay ne oldu? Meraktan öldüm!" dedi heyecanla. "Benim hayatım hep aynı monotonlukta gittiği için sizinkilerle yaşıyorum, biliyorsunuz."

Işılay da evlenmişti üç sene önce, ama evliliği bir buçuk yıl ancak sürmüştü. Sonrasında ailesinin evine geri dönmüştü ve şimdilerde cehennem gibi bir hayatı vardı. Gururundan çoğu zaman anlatmasa da evde, anne babası ve kardeşlerinin onu sürekli küçümseyip hizmetçi gibi kullandığının farkındaydık. İş hayatına hiç atılamamıştı, durumumuz iyi diye evliyken eski eşi, boşandığında da tutucu babası tarafından, "Dul kadınsın, otur evinde," denilerek önü kesilmişti. Birkaç kez Gonca'yla yardımcı olmaya çalıştıysak da gururundan asla kabul etmedi.

Kardeşim Feride, "Evet, abla çatlatma lütfen!" diye bastırınca,

"Peki, kızlar sıkı durun..." dedim. "Ezel, bizim bankada işe başladı!"

Feride, "Hangi şube?" diye sordu.

"Şube değil."

Gonca, "İnanmıyorum! Kulede mi?" diye araya girdi.

Işılay, "Yoksa seninle aynı kısımda mı?" diye sordu.

Ve ben de sonunda bombayı patlattım: "Benim yeni asistanım olarak işe başladı."

"AAAA!" Hepsinden kora halinde yükselen bu hayret nidası sona erince Feride, "Abla, zengin değil miydi bu herif? Niye bankada işe girmiş?" diyerek ilk soru bombardımanını başlattı.

"Öyleydi ama Allah'ın sopası yok, batmışlar."

"Gebersin! İyi olmuş!" dedi Işılay.

Gonca, "Ya bir dakika!" diyerek ellerini havaya kaldırıp, "Ben tam olarak niye ayrıldığınızı hatırlayamadım," dedi.

Işılay, "Yuh artık!" deyince de savunmaya geçti.

"Yıllar geçti üstünden ve bu süreçte Munise hatırlayıp üzülmesin diye hiç bahsetmeme kararı aldık. Dolayısıyla tıbbi bilgilerle dolu beynimde bu bilgiler çok geride kalmış oldu."

"Sorun değil Goncacığım hemen anlatayım," diyerek ayrılık sürecimizi özet geçtim. "Üniversitenin son iki yılı birlikte yaşadık. O kısmı hatırlarsın diye düşünüyorum. Okul biterken mezuniyet ve baloda da beraberdik. Hatta mezuniyette annemlerle tanıştı, tabii ben de onunkilerle. Neyse okul bitti ve ben, İstanbul'dan İzmir'e döndüm. O da İstanbul'da kaldı tabii. Bir yıl iyi kötü, uzaktan da olsa ilişkimizi yürüttük. Genelde telefonda konuşarak. Bir iki kez de İzmir'e beni görmeye geldi. Sonra Londra'ya gitti dil öğrenip Avrupa turu yapacağım, dedi. Israrla ben de gelmek istediğimi söyledim. Ama ailesinin çok tutucu olduğunu ve benimle Avrupa'yı gezemeyeceğini söyledi."

Feride araya girip, "Bence o cimri babası, senin tatil masraflarını da karşılamak zorunda kalırlar diye itiraz etti," dedi.

Işılay, "Aferin kız Feri, valla doğru dedin!" diye onayladı.

Bu arada, bir dipnot geçeyim, yakın çevremiz, bana Mert kardeşime de Feri diye kısaltmalarla seslenir.

"Gerçek sebep bence sadece çapkınlık arzusuydu," dedim. "Avrupa'ya gidecek, orada bir sürü sarışın, bekâr kız. Aklı başında çalıştı tabii. Gelmemi sırf bu yüzden istemedi bence. Yattığı ilk kızla evleneceğim diye ödü koptu. Hayatını yaşamanın peşine düştü. Benimle Avrupa turuna gitmesine izin vermeyen ailesi, o İngiliz kıza niye ses etmedi o zaman?"

Gonca, "Hangi kız ya?" dedi safça. "Ben ciddi ciddi unutmuşum her şeyi. Siz, o gitti diye ayrılmadınız mı?"

"Tam olarak öyle olmadı. Ben, İzmir'de işsiz güçsüz kalmış, oraya buraya başvuru üstüne başvuru yaparken bu, o ara Avrupa turuna çıkmak üzere Londra'ya gitti diye ben küstüm buna. Ama küstüm sadece, trip olsun diye telefonlarını filan açmadım. Bu da dünden razıymış ayrılmaya, arayıp sormadan, bir haber bile vermeden bastı gitti. Meraktan deli gibi sosyal medya hesaplarına bakıyorum ne yapıyor, ne ediyor diye. Bir ay sonra çat bir fotoğraf! Amy diye bir kızla. Altına da bana evimde gibi hissettirdiğin için teşekkür ederim, yazmış."

Korodan bu kez, "Şerefsiz!" nidası yükseldi.

"Sonrasını sen de hatırlarsın artık, Gonca. Ben yıkıldım resmen. Hani bir ayrılık konuşmasını hak etmeyecek kadar da değersiz miydim? Hiç mi iyi günlerimizin hatırı yoktu? En çok da bu şekilde bitmiş olması kırdı beni. Ayrılmaya bile tenezzül etmeden hayatına devam etti."

"Biliyorum o kısmı canım," deyip elimi tuttu Gonca. "Peki nasıl batmışlar?"

"Babası büyümek için bir ortak almış, onun yüzünden olmuş. Beter olsunlar inşallah!"

Işılay, "Kız, bunun dersleri çok kötüydü, okulu nasıl bitirmiş de sizin bankanın kulesinde işe girebilmiş?" diye sordu. Gonca'nın aksine o hiçbir detayı unutmazdı.

"Yedi yılda bitirmiş işte. İşe de referansı sağlam olduğu için alınmış hemen."

"Torpilli yani?"

Feride araya girdi. "Işılay abla, referans tam olarak torpil demek değil. Hatırı sayılır bir insanın sana kefil olması demek aslında."

"Aman okulu yedi yılda bitirebilmiş birine kim niye kefil olsun? Referans değil, bildiğin torpil olmuş bununki! Muni, sakın seninle yakınlaşmak için sizin bankaya girmiş olmasın bu?" diye sordu Gonca.

"Sanmıyorum çünkü benim asistanım olacağını o da sonradan öğrendi."

"Tilki misali kürkçü dükkânına dönmek istiyordur belki..."

"Değil."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye araya girdi Işılay.

"Nişanlanmak için kredi başvurusunda bulunmuş çünkü."

Bir anda ölüm sessizliği oldu odada. Hiçbiri bunu beklemiyordu anlaşılan. Feride sessizliği bozan kişi oldu.

"İyi olmuş ablacığım. Böylece senin de gönlün o hayırsıza kayamaz. Hayırlısı bu senin için, eminim ben."

"Bence de," diyerek onayladım. "Ağzına edeceğim onun! Hayattan soğutup istifa etmesini sağlayacağım. Gazabımdan korksun!"

Gonca endişeyle, "Nefretle aşk arasında çok ince bir çizgi vardır. Sakın ola o çizgiden aşağı kayıp düşme de..." diye uyardı.

"Ayaklarım gayet yere basıyor canım, hiç endişe etme. Yiğit bana cömert, ona kötü davranmış. O eski havası yok artık. Bitirileceğim bir yanı yok yani. Evlenmesi de beni hiç enteresan etmiyor."

"O zaman bu intikam aşkı niye?" diye sordu Işılay.

"Yaşam koçum, yaklaşık bir ay kadar önce eski defterlerimi, tüm duyguları yerinde yaşayarak kapatmamı söyledi. Sürekli gergin ve öfkeli olmamın nedeni, zamanında kusamadığım öfkemmiş. Eğer Ezel'le yıllar önce ayrıldığımızda içimde biriken tüm duygu ve kelimeleri ona haykırsaymışım, iç huzurum den gelenmiş olacakmış. Ama o denyo ayrılmayı bile beceremediği için benim duygularım sakat kalmış. Şimdi içimdeki o duyguları kusmak için elime müthiş bir fırsat geçti. İçimdeki tüm kötülüğü ona akıtıp sonunda rahatlayabileceğim."

"Umarım öyle olur ablacım. Yine âşık filan olma da sakın!"

"Aman Feri, beni tanımıyorsun sanki! Ben gurursuz biri miyim ki ona pas vereyim? Bunu kendim için yapacağım. Ruhumu dengeleyip huzura kavuşabilmek için."

"İnşallah," dediler hep birlikte.

Feride, saate bakıp, "Ablacım çok kısa olacak bu ziyaretim ama gitmem gerek," dedi.

"Sabah dersin vardı, değil mi?" dedim.

"Evet, hem de dokuzda."

"İyi bakalım, annemlere selam söyle."

Ailem, iki kızlarının da yolu İstanbul'a düşünce buraya taşınmışlardı üç sene evvel. Önce ben İstanbul'da işe girip evimi almıştım. Ardından kız kardeşim burada üniversite kazanmıştı. Ebeveynlerimiz, Feride'yle birlikte buraya taşınırken benim

kurulu düzenimi bozmamak için başka bir ev almışlardı. Hem benim dairem dört kişilik bir aile için küçük sayılırdı. Aynı evde olmasak da ailemle aynı şehirde yaşamanın verdiği güven paha biçilemezdi. Kardeşimi yolcu ettikten sonra kızlara dönüp, "Birer fincan daha kahve?" diye sordum.

İkinci fincanları yudumlarken Işılay, "Aslında benim de anlatacak bir şeyim var ama..." diye çekingen bir şekilde lafa girdi. "Tabii seninki gibi ehemmiyeti yok," diyerek anlatacağı şeyi yumuşatmaya çalıştı, ama göz göze geldiğim Gonca'yla bunu yemedik tabii ki.

Gonca, "Dök ül!" dedi eliyle işaret ederek.

"Dinçer'le karşılaştım dün," diye yumurtlayıverdi. Sanki alelade bir şey söylüyormuş süsü vermeye çalışmıştı sesine.

"Nerde?"

"Nasıl?"

Işılay, teslim oluyormuş gibi ellerini havaya kaldırıp, "Sakin olun, önemli bir şey değil zaten ama anlatacağım," dedi. "Çarşıdan eve dönmek için durağa doğru yürüyordum. Yanıma bir araba yanaştı. Elimdeki poşetlerle, arabaya saldırıp ön camı indirmek niyetiyle bir arkamı döndüm ki beni takip eden Dinçer'miş."

Gonca, "Eski kocanın arabasını unuttun sen öyle mi? Sende fil hafızası var, hiç sanmıyorum bu detayı kaçıracağını," diye araya girdi.

"Arabayı değiştirmiş. Ezel'in aksine buna da Allah yürü ya kulum demiş."

"Ee ne konuştunuz?" diye sordum.

"İşte eve bırakayım, yolumun üstü zaten, dedi ve arabaya davet etti. Ben tabii hemen reddettim. Gerek yok, dolmuşa binerim dedim. O da medeni bir şekilde boşandık hâlâ mı nefret edi-

yorsun, diye sordu. Ben ne alakası var deyince, o da bin o zaman bırakayım, dedi. Elim kolum alışveriş poşetleriyle doluydu, kala balık dolmuş da hiç cazip gelmediği için bindim."

"Eminim dolmuş kalabalık diyedir. Allah aşkına doğruyu söyle Gonca, ben de Ezel'den bahsederken yüzüm Işılay'ınki gibi miydi? Böyle etkilendiğini gizlemeye çalışan bir sahtekârlık var mıydı suratımda?"

"Yok canım, sende saf bir nefret var! Ama altını çizmek istiyorum. O nefret de bence Işılay'ın hayranlığı kadar tehlikeli."

"Ay ne hayranlığı be! Amma abarttınız ha! Alt tarafı on beş dakikalık mesafede arabada oturduk, konuştuk o kadar."

Gonca, "Ne konuştunuz peki?" diye sordu.

"Halimi hatırımı sordu. Ben de kibarlık olsun diye onunkini sordum. İyiymiş, ailesinin yanından taşınmış. Bana ne dedi biliyor musunuz? 'Anneme katlanamamakta haklıymışsın, senden özür dilerim. Sana haksızlık etmişim, annemin baskıcı tavırları beni bunalttı. Boşandıktan sonra beş ay dayanabildim sonra ayrı eve çıktım,' dedi. Ben de, 'Baba evinde sığıntı gibiyim, her zaman boşanıp geri dönmüş olmam başıma kakılıyor,' diyemedim tabii. Ama sanki biliyordu mutsuz olduğumu. Sürekli bizim bir problemimiz yoktu ki küs ayrılmış olalım, aileler yüzünden boşandık deyip durdu."

"Sen ne dedin?" diye sordum.

"Sustum. Biraz gururum yüzünden, biraz da boş ümitlere kapılmasın diye. Çünkü işlerim artık iyi, kocaman bir ev aldım, ama içinde bir başınayım filan deyip durdu. Arabadan inecekken de elimi tutup durdurdu. Bir isteğin, bir şeye ihtiyacın olursa ara lütfen, diyerek telefonunun olduğu bir kartvizit verdi."

Gonca kocaman açtığı gözleriyle, "Sen hâlâ seviyorsun Dinçer'i..." deyince Işılay ağlamaya başladı. Biraz ağladıktan sonra

da. "Ben aptalım," dedi. "Eski kocasını gördü diye kalbi gümbürdeyen başka salak yoktur, eminim!"

"Canım benim çok normal etkilenmen, bir yaşanmışlık, paylaşılan güzel günler var sonuçta," dedim saçlarını okşayarak.

"Ama sen Ezel'i tekrar gördüğünde benim gibi yumuşamadın. Güçlüsün, dimdik ayaktasın. Ben iki gündür dağıldım resmen."

"Ezel'in bana yaptığıyla Dinçer'le sizin ayrılığınızı bir tutamam ama. Ben aldatıldım, ayrılmaya bile tenezzül etmedi aşağılık. Ama Dinçer'le sizin gerçek bir probleminiz bile yoktu. Senin şikâyetlerin hep kayınvalide, görümcelerin ve eltin üstüneydi. Sonra babanla annen Dinçer'i. Dinçer de onları sevmiyordu. Yani böyle bir düşününce sadakatsizlik yoktu, yalan dolan yoktu, şiddet yoktu. Sadece aileleriniz vardı arada problem olarak. Belki de senin yarım kalmışlığın da evliliğindir."

"Of kızlar hiç bilmiyorum, kafam çok karışık! Ben onu özlemişim gerçekten, ama ya o bana karşı aynı şeyleri hissetmiyorsa... Kaldı ki annemler duysa onunla konuştuğumu kıyametler kopar. Ya aman neyse düşünmeye değmez, bir daha nerede göreceğim zaten?"

Gonca derin bir iç çekip, "Görüşmek istersen arayabilirsin, telefonunu vermiş," dedi.

"Babam duyarsa..." diye başladı Işılay ama Gonca sözünü kesti. "Duyarsa duysun, kızarsa kızsın! Sana kıymet mi veriyorlar ki onları düşünüyorsun? Bu hayat senin canım benim, ailen bile olsa başkaları uğruna harcama lütfen. Bak, benim üç yaşında kızım var, canımı veririm uğruna, ama mutluluğumu harcamam. Çünkü ben, evladım bile olsa birisi için mutluluğumdan feda edersem kimseyi memnun edemem. Önce ben birey olarak mutlu ve tam olmalıyım ki etrafımdakilere bir faydam olsun. Yoksa ne eşime ne de kızıma yetemem. Sen de lütfen önce kendini düşün. Onlara göbek bağıyla bağlı değilsin. Çalışabilirsin,

kendi ayaklarım üzerinde durabilirsin. Otuz yaşındayız artık yeni yetme ergenler değiliz ki."

"Sizin için söylemesi kolay tabii. Benim mezuniyetten bu yana hiç iş tecrübem olmadı. Kim alır işe beni bu yaştan sonra Bir de babam faktörü var tabii... Otur oturduğun yerde, aç mı bıraktık seni diye başlar hemen. Valla hiçbirini tekrar yaşayacak gücüm kalmadı artık. İyiyim ben böyle."

Telefonu çalınca, "Duydular sanki," deyip açtı. "Tamam anne, oldu." Çok kısa süren telefon görüşmesi ardından, "Babam nerde kaldı, diye tutturmuş yine. Dulum ya yolda kapacaklar beni sanıyor!" diye hayıflandı.

Gonca, "Tamam kuzum, üzülme sen. Ben bırakırım seni," dedi. "Yarın sabah iş var, benim de kalkmam gerekiyordu zaten."

Işılay her zamanki mahcubiyetiyle, "Tamam," dedi.

Kızları yolcu ettikten sonra yatağıma yattım. Otuz sayısını oluşturan balonlarım hâlâ tavandan bana bakıyordu. Nasıl bir eşiktin sen otuz yaş? Geçer geçmez kendimi sorgularken bulu- . ımıştım. Gonca'yla kendimi kıyaslıyordum ister istemez. Kariyer, evlilik, çocuk... Mükemmel şekilde üçünü idare ederek otuz yaşına girmişti. Otuz yaş ona karşı kaybetmiş, Işılay'la bizse otuz yaşın devirdikleri olmuştuk. Ben mutsuzluğumu gizlemek için kariyerime odaklanmıştım. Zavallı Işılay'ın bunun için bile imkânı olamamıştı.

Gonca'ya ne zaman, "Aramızda hayatı en yerinde kişi sensin," desek, davulun sesi uzaktan hoş geliyor der. Bir bebeğin sorumluluğunu anlamanın yükünden, aldığı ve veremediği doğum kilolarından, deforme olan fiziğinden yakınırdı. Eşiyle nasıl yorgun düşüp birbirlerine vakit ayıramadıklarını anlatırdı daima. Belki de haklıydı, ama yine de ben o çatlaklarla dolu vücudu, bir bebek için isteyebilirdim. Anne olmak için tüm hormonlarım *hazırol*da bekliyordu adeta.

Ah o Ezel, beni yüzüstü bırakmasaydı, şimdi Mina'nın yanına oyun arkadaşı, benim de bir bebeğim olabilirdi. Gençliğimi kurutup hayallerimi çalmıştı cibilliyetsiz! Hepsinin hesabını bir bir sormazsam bana da Hedge Witch demesinler!

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İNTİKAM SOĞUK YENEN BİR YEMEKTİR

Kişisel hırslarını iş hayatına dahil edecek kadar zayıf biri olmadım asla. En azından bugüne kadar! Bu sabah her zamankinden daha özenli hazırlandım. Tüm kılıçlarını kuşanmış bir Amazon kadını gibi savaş boyalarımı sürdüm. Burada savaş boyasından kastım, bakışlarımı keskinleştiren, dumanlı siyah göz makyajım ve yüzümde hiç makyaj yokken bile beni kurtaran bordo mat rujum. Saçlarımı iri dalgalar halinde maşalayıp hacim verdim. Rujuma uygun, üzerime tam oturan, bordo, mini, ceket elbisemin hafif bir göğüs dekoltesi vardı ama çok dikkat çekici değildi.

Hani eski aşkından intikam alacaktın? Ne bu süs püs, diye sorduğunuzu duyar gibiyim. Hemen açıklamak istiyorum, intikam soğuk yenen bir yemektir ve daha çok acı çekmesini istediğim için ne kaybettiğini iyice gözüne sokmak niyetindeyim.

Bu kez, ben ofisime girerken olması gerektiği gibi masasında oturuyordu. Topuk sesime kafasını kaldırıp göz göze geldiğimizde bir an dondu kaldı, ama çabuk toparlanıp, "Günaydın," diyebildi. "Size de," deyip kafamı odama doğru çevirdikten sonra, "İki saat sonra bölge müdürleriyle toplantımız var. Toplantı salonunda her şey tam mı diye kontrol ettikten sonra bu yıl kredi takibine düşen müşteri yüzde ve oranlarının olduğu grafikleri çıktı alın. Gelirken sabah kahvemi de getirmeyi unutmayın."

O, "Peki, Munise Hanım," derken odama girip kapıyı kapattım. Her ne kadar bu intikama susamış olsam da hayatımın gerisi için gerçekten önem arz eden diğer işlerle meşgul olmak için bilgisayarıma gömüldüm. Daha yeni seksiyon müdürü olmuştum ve

yoluna koyulması gereken bir sürü iş vardı. Başta bölge müdürlerinin kulağını çekecektim ki onlar da şube müdürlerinin kulağını çeksin. Banka asla yaş yere yatmazdı ve kredi verdiği müşterisinden o parayı faiziyle söke söke alırdı. Ancak yabancı müşterilerin bir kısmı ciddi bir sorun gibi gözüküyordu. Kredi aldıktan kısa süre sonra ülkesine gidip dönmeyen müşteri sayısı son aylardaki grafiklerde tırmanışa geçmişti resmen. Çoğunluğu Afrika'dan ya da Orta Doğu'dandı. Bizim bölümün genel müdürüne bu konuyla ilgili bir rapor yazılması gerekiyordu. Rapor için gerekli notlarımı alıp maillerimi kontrol ettim ve sonunda o geldi!

"Nerede kaldınız, Abdülezel Bey?"

"Özür dilerim Munise Hanım, kahve dükkânında çok sıra vardı. Sonra yazıcının kartuşu bitmişti."

"Neyse tamam bahane anlatmayın bana," deyip kahve bardağını aldım. "Grafikler nerede?" dediğimde elime üç beş kâğıt tutuşturunca, "Sadece bunlar mı?" dedim.

"Ekranda sadece bunlar vardı."

"Tamam da sadece bir nüsha çıktı mı aldınız yani?"

vet. Bir tane işinizi görmez mi?"

"Bu grafiği oluşturan bizim ekibimiz zaten. Bana bir tane bile gerekmiyor. Ancak toplantıya gelecek olan otuz bölge müdürünün hepsine birer tane lazım."

"Anladım ama ben sanmıştım ki siz toplantıdan önce bir de elinizde görmek istediniz..."

"Lütfen gidin fotokopi çektirin bunlardan en az otuz tane ve toplantı odasındaki dosyaların içine yerleştirin."

"Peki, başka bir isteğiniz..."

"Olursa dahiliden ararım, çekilebilirsiniz." Gitmesi için elimi salladım.

Çıkıp gidene dek yüzüne bile bakmamıştım. Bir şeyleri eksik ve yanlış yaptıkça ezilip büzülmesini izlemek çok tatmin ediciydi.

Ben aktif ofis ortamı için antrenmanlı bir çita gibiydim. O ise şaşkın tavuk gibiydi. Hiç ıvır zıvır evrak işleri yapmamıştı bugüne kadar. Muhtemelen batana dek faturalarını bile onun adına bir çalışanı ödüyordu. Şimdi zorlanıyor olması doğaldı, ama bu beni ilgilendirmezdi. Ben, en başta onu uyarıp buraya uygun olmadığını söylemiştim zaten.

Yarım saat sonra kapımı tıklayıp, "Toplantı odasında her şey hazır," dedi. "Birazdan toplantı başlayacak."

"Tamamdır, son beş dakika kala toplantı salonuna geçeriz biz de. Çekilebilirsiniz."

Kapıyı çekip gidince, "çekilebilirsiniz" kelimesini kimin bulduğunu düşündüm. Gençliğimi heba etmiş birine, sultanmışım gibi çekilebilirsiniz demek müthiş zevkliydi. Bu düşünceyle gülümseyerek kafamı kaldırdığımda camdan beni izlediğini gördüm. Gözlerini kaçırma gereği duymadı ve bu beni çok rahatsız etti. Azıcık utanması olsa benden tarafa bile bakmaya yüzü olmazdı. Yerimden kalkıp iki ofisi birbirinden ayıran camın jaluzisini kapattım.

Toplantı saatine son beş dakika kala kapımı çaldı. "Girin," dedim.

Başını kapından içeri uzatıp, "Toplantı saati geldi de ben..." diye başladı ama, "Çantamı al," diye sözünü kestim ve masamdaki evrak çantasını gösterdim.

Ben önde, o arkamda –elinde benim çantamla– tüm koridoru arşınlayıp toplantı salonuna girdik. Benim ekibimin beyin takımıyla bölge müdürlerinin çoğu buradaydı ve aralarında mırıltılı bir sohbet vardı. Toplantı saatine kadar tüm bölge müdürleri geldi, ayağa kalkıp, "Hoş geldiniz," dediğimde tüm ses kesildi,

hepsi bize döndü. Kısa bir giriş konuşması yapıp onları burava niye topladığımızı özet geçtikten sonra sözü sunumu yapacak olan birim çalışanımız Ceren Hanım'a bıraktım.

Ceren Hanım konuşmaya başlayıp ön bilgilendirme yaptıktan sonra anlatımını güçlendirmek için hazırladığı slayt açmak istedi, ancak açamadı. Yani aslında projektörden perdeye siluet şeklinde bir şeyler yansıyordu, ama tam seçilemiyordu. Ceren Hanım ne olduğunu anlamaya çalışırken bizim ekipten biri, "Lambası bitmiş sanırım," diye fikir yürüttü. Açıkçası ne olduğu umurumda bile değildi, Ezel'e dönüp, "Abdülezel Bey, toplantı salonunu kontrol ederken projeksiyon aletini açmadınız mı?" dedim pasif agresif ses tonumla.

Bizim seksiyondakiler, beni çok iyi tanıdıkları için Ezel'i acıyan bakışlarla süzüyorlardı. Ezel'den ses gelmeyince, "Abdülezel Bey, cevap bekliyorum," dedim.

İki dudağını birbirine bastırıp, "Hayır, projeksiyon aletini kontrol etmem gerektiğini bilmiyordum," dedi.

"Neyi kontrol ettiniz o zaman toplantı salonunda? İkramlıkların lezzetini mi? Kurabiyeler ağızda dağılıyor mu? Mini poğaçalar pofuduk olmuş mu? Kanepeler sosisli mi? Bunlara mı bakmış?"

Ezel'den ses çıkmazken Ceren Hanım, gergin ortamı yumuşatıp sunumuna devam etmek için, "Tamam, sorun değil Müdire Hanım," dedi. "Başka toplantı salonu ayarlamak ya da projeksiyonu tamir ettirmek vakit kaybı olur ve herkes çok meşgul, o yüzden eski usule göre yapalım derim ben. Herkesin önündeki dosyalarda slaytta göstereceğim grafikler mevcut zaten."

Herkes dosyaları açtı ve Ceren Hanım sonunda sunuma başlayabildi. İlk iki sayfadaki grafikler yeni bitmişti ki yaşlıca bir bölge müdürü, "Önünüzdeki pasta grafikte de görüldüğü gibi?" diyen Ceren Hanım'ın sözünü, "Hangi pasta?" diyerek böldü.

Diğer herkes de, "Hiçbir şey gözükmüyor, fotokopi çok silik," diye mırıldanmaya başlamıştı. Hemen yanımdaki çalışanımın elindeki kâğıtları aldım ve ilk ikisi netken diğer üçü yok denecek kadar soluk olan kâğıtlara baktım.

"Abdülezel Bey, fotokopileri çıkartırken kontrol etme gereği duymadınız sanırım..."

Ezel'den yine ses çıkmazken bir bölge müdürü, "Bugün tüm talihsizlikler, Abdülezel Bey'i bulmuş," dedi. "Yeni mi işe başladınız?" diye de sordu Ezel'e.

Onun yerine, "Evet, kendisi İK'nın bana attığı en yeni kazık olur," diyerek ben cevap verdim. "Asistan diye otuz yaşında, vasıfsız elemanı sardılar başıma!"

Hışımla yerimden kalktım ve Ceren Hanım'a, "Bu belgeyi bir flash belleğe aktarmış mıydınız?" diye sordum.

"Hayır ama iki dakikada atarım."

"Tamamdır. Abdülezel Bey, siz de şu televizyon çalışıyor mu diye kontrol eder misiniz?" diyerek toplantı salonunun diğer ucunda duran, duvara monte edilmiş, orta boyutlardaki TV'yi gösterdim.

"Nasıl kontrol edeceğim?" diye sorunca toplantı salonundan bir kahkaha koptu. Hışımla ayağa kalkıp televizyonun yanına gittim ve yanında duran kumandayla televizyonu açtım.

"Bu şekilde, bakın çok da zor değil!"

Gülüşme sesleri artarken Ezel kızardıkça kızardı. Ve bu beni aşırı derecede mutlu ve tatminkâr hissettirdi. Ceren Hanım, "Flash bellek hazır," deyip küçük, taşınabilir belleği bana verdi ve ben de onu TV'ye taktım. Sonra da kumanda yardımıyla açıp, "İşte bu kadar! Bir şeyin doğru düzgün yapılmasını istiyorsan kendin yap, diye boşuna dememişler! Artık başlayabilirsiniz, Ceren Hanım," deyip kumandayı ona verdim.

"Teşekkür ederim, müdirem," deyip kumanda yardımıyla sunumda kaldığı pasta grafiği açtı. Tüm salon, sandalyelerimizin yönünü değiştirip TV'nin olduğu diğer uca döndük ve sunum sorunsuz şekilde ilerleyip bitti en nihayetinde. Son olarak ben tekrar ayağa kalktım ve bölge müdürlerine, şubelerden olan beklentimizi anlattım. Şimdi ben onları darlıyordum, sonra onlar da gidip şube müdürlerini darlayacaklardı. Şube müdürleri de zavallı banka memurlarını tabii ki... Bu devran böyle dönerdi ve acımasız dişlilerin hiç affı yoktu.

Toplantı bitiminde salon boşalırken tüm bölge müdürlerini ellerini sıkıp uğurladığım için Ezel ve ben en sona kaldık. Ona yandan bir bakış atsam da, "Çantamı al," demekten başka bir şey söylemedim, şimdilik. Ben önde, o arkada ilerlerken, koridordaki su sebilinin yanındaki üç kız aralarında gülüşüp toplantının kritiğini yapıyorlardı. Bizi henüz görmemişlerdi ve konuşma Ezel hakkındaydı.

"Eli yüzü düzgün bir şeye benziyordu, ama süzme salak çıktı resmen. Toplantı salonunu kontrol etme zahmetine bile girmemiş. Sen asistansın, gerekirse o salondaki sandalyelere bile tek tek oturup sağlamlar mı diye kontrol edeceksin!"

"Kesinlikle haklısın. Hele bir de Munise Hanım gibi otoriter bir müdirenin asistanıysan on kat dikkat edeceksin. Ama zaten adından dolayı baştan kaybetti benim için. İlk tanıştığımızda bir de adım Ezel dedi. Adından utanan ergenler gibi o ne öyle?"

"Ama ismi de komik cidden, Abdulrahman'ı filan duymuştum da..."

Kızlar, bizi sonunda fark edince hemen susup, "Müdire Hanım," deyip başlarıyla selam verdiler. Başımı hafifçe eğerek selamlarını aldım ve ofise geçtik. Çantam, onda olduğu için el mahkûm benim masamın olduğu odaya geldi benimle. Çantamı masaya bırakıp gidecekken, "Durun bakalım Abdülezel Bey, nereye?" dedim. Tam önünde durup azara başladım.

"Nasıl bir asistan böyle büyük sorumsuzluklarda bulunur söyleyeyim mi? İşini kaybetmekten korkmayan! Burası babanızın sabun imparatorluğu değil, size verilen sorumluluğu harfiyen yerine getirmeniz icap eder. Diyelim ki acemiliğinize geldi ya da bir şey gözden kaçtı o zaman da pratik olun ve hemen yeni çözümler üretin. O kafa bende yok diyorsanız da boşaltın o masayı da hak eden biri otursun!"

Hiç ses çıkarmadan başını öne eğmiş beni dinliyordu. "Bir daha böyle bir hata istemiyorum, anlaşıldı mı?" diye sordum. Yine ses çıkmayınca göz teması kurmak için kafamı biraz yana eğdim ve yüzümü görünce birden kızardı. O an anladım, azarlandığı için aşağıya bakmıyordu, göğüs dekoltemi dikizliyordu pislik!

Bir yanım kızarken diğer yanım bundan vahşi bir zevk duydu. Bir daha asla dokunamayacağı bir şeye uzaktan aç aç bakıyordu. Acı çekip kıvranıyordu ve bu daha da güçlü hissetmeme sebep oldu. Onunla istediğim gibi oynayabilirdim, çünkü çoktan ağıma düşmüştü. Ben hiç uğraşmamıştım bile. Tamam, birazcık uğraşmış ve her zamankinden daha seksi bir görüntüyle işe gelmiş olabilirim. Ama daha işteki ikinci günüydü, yani beni yıllar sonra ikinci görüşünde bu kadar çabuk teslim olması, benim açımdan inanılmaz tatmin ediciydi.

Derin bir nefes alıp göğüslerimi dikleştirdim, "Size bir soru sordum, Abdülezel Bey," dedim.

Yutkunup kırmızı yüzünü bana çevirdi. Gözleri koyulaşmıştı, tıpkı yıllar evvelki sevişmelerimizden önce baktığı gibi bakıyordu bana. "Aa-anladım," dedi kekeleyerek. Adama böyle konuşmayı unuttururlar işte! Daha bunlar fragman, bak sana ne filmler çevireceğim ben!

"İyi öyleyse, lütfen şimdi işinizin başına dönün."

Resmen geri geri yürüyerek odadan çıktı. Duymayacağını

bilsem yüksek sesle kahkaha atardım. Gönlümce gülebilmek için kişisel tuvaletime girdim ve aynadaki yansımama kocaman sırıttım. "İşte böyle kızım! Etkilenmek yok, ama onu etkisiz eleman kılıncaya dek etkilemeye devam!"

Sonraki iki hafta boyunca, benim emirler yağdırdığım, onunsa bunların altında ezildiği ve bana daha da hayran hayran, hatta yer yer ağzı açık ayran budalası gibi baktığı günler geçirdik. Öte yandan işi öğrenmeye başlamıştı. Artık kahvemi bile doğru şekilde getirebiliyordu. Bu mu önemli gelişme demeyin, çünkü istediğim kahveyi anlayıp hızlıca getirmesi ancak işteki altıncı gününde olabildi. Hâlâ ona büyük sorumluluklar vermekten çekiniyorum, çünkü asla çalışmak ve ezilmek zorunda olmadan büyüdüğü için bir işi sorunsuz halletme becerisinden yoksun. Zaten İK'ya bir dilekçe verdim, asistanımı değiştirmeleri için. Daha kalifiye birini istiyorum, çünkü müdür olmanın getirdiği iş yükü ve ağır sorumluluklarla resmen asistanım olmadan baş etmek zorundayım. Çalışmak ve verilen sorumluluğu yerine getirmek zordur, evet ama daha zoru, iş planlaması ve yönetimiymiş. Başkalarına bir işi paylaştırıp, yerinde ve zamanında yürüyüp yürümediğini kontrol etmek, üstlerden emir alıp alt departmanlara bunu ulaştırmak, rapor yazmak ve organizasyondan sorumlu olmak... Liste uzayıp gidiyordu.

Ezel'le uğraşmak keyifli olmasa, bu aralar işe, kafama bir kurşun kalem takıp gelirdim. Mental olarak dinlenmek için doğru düzgün vaktim yoktu çünkü. Yine de her sabah süslenip püslenip -kafamın içi, iş yüzünden darmadağınık olsa da- saçlarımı özenle derleyip toplayarak, yüksek topuklularımın üzerinde emin adımlarla işe gidiyordum.

Benim aksime o hâlâ aynı pasaklılıkla işe geliyordu; ütüsü bozulmuş, orta kalitede bir gömlek, ucuz naylon kravat ve kısa kesim bakımsız saçlarla. Oysa kulede herkes jilet gibi giyinirdi. Bu imajıyla Jude Law'ın yüzüne sahip olsa bile kuledeki kadınlar arasında şansı yoktu.

Burada vahşi orman kanunları işlerdi. Dost başa, düşman ayağa bakar hesabı... Herkes maaşına bakmadan iyi bir deri ayakkabı ya da kaliteli takım elbise giyerdi. Çünkü aksi halde bir sonraki öğle yemeği sohbeti sizin ucuzluktan aldığınız kıyafetleriniz olabilirdi. İşe, asistan olarak başladığım ilk yıllar, müdirem tarafından, çeşit çeşit ucuz çanta alacağıma bir tane marka çanta edinmem konusunda uyarılmıştım. Çantama ne karışıyor diye içten içe çok bozulsam da el mahkûm dediğini yapıp iyi bir çanta almıştım. Yeni çantamla yemekhaneye indiğimde ise müdire hanımın beni korumak için uyardığını anlamıştım. Arkamdan çantalarımla alay ediliyordu ve bu müdire hanımın kulağına gidince beni de haberdar etmişti. O öğlen arası anladım ki ne giyersen oydun. Kıymetli takılar ya da saatler takıyorsan kıymetliydin, ulaşılamaz markaları yurtdışından bulup giyiyorsan sen de ulaşılmazdın, önemli biri gibi görünüyorsan kesinlikle öyleydin!

Vahşi kule hayatında, kamufle olmuş şekilde geziniyor olsam da aslında kimin nasıl giyindiğinden ziyade karakterleriyle ilgileniyordum ben. Ne adamlar gördüm üstünde elbise yok ne elbiseler gördüm içinde adam yok, sözü burası için söylenmiş gibiydi. Ve bunun bence en net örneği, sermaye piyasaları seksiyonunun müdürü Ömür Bey'di. Marka takıntısı olan bomboş bir herifti. Fakat seksiydi, hem de on üzerinden dokuzluk bir çekicilikle. Uzun boyluydu, poposuna kadar kaslıydı, geniş omuzluydu, hafif bronz bir tene, bembeyaz bir gülüşe sahipti, daima fönlü kahverengi saçları, estetik olduğuna iddiaya gireceğim düzgün bir burnu ve ela ile yeşil arası güzel gözleri vardı.

Estetikli burun konusunda ciddiyim, çünkü benimki ö öyleydi. Bankanın bir güzelliği de çalışanlarına sağladığı yüze yüz özel sağlık sigortasıydı ki bu da çok az farklarla, en iyi ha tanelerde ucuza estetik yaptırabilmenize olanak salıyordu. Ken dini yeni baştan yaratanların yanında, benimki minik bir kemi törpületme işlemiydi. Zaten çok büyük bir burnum yoktu, ama hafif kemeri, yan profilimi bozardı daima. Ezel'in bu küçük detayı fark edip etmediğini düşünüyordum ki bizimle aynı asan sörde olmasından ötürü az evvel bahsettiğim Ömür Bey, "Yine güneş gibisiniz, Munise Hanım," dedi.

"Efendim," dedim, ilk başta tam olarak ne demek istediğini anlamadığım için. Çok yoğun geçen bir haftanın ardından cuma günü iş çıkışıydı, adımı sorsalar beş dakika düşünüp cevap vere ceğim bir kıvama gelmişti beynim.

"Güneş kadar göz kamaştırıcı ve içimizi ısıtacak güzellikte siniz yani. Niyeyse sizi bu iki özelliğinizden ötürü hep güneşle özdeşleştiriyorum."

Yürümüyor, koşuyordu adeta! Ayaküstü götürdüğü asis tanlara benzemezdim ben! Ne çekici bedenine ne de laf yapan ağzına kanacak değildim. Çünkü ben Ezel sayesinde, erkeklerin nasıl şerefsiz olduğunu görebilir olmuştum. Ve şu an, gayet dolu olan asansörde Ezel de bizimleydi. Normalde selamını bile yarım ağızla aldığım Ömür Bey'e, en tatlı gülümseyişimle, "Siz de her zamanki gibi çok tatlısınız," dedim.

Adam, üç yıl sonra ilk kez yaptığı bir komplimana cevap vermiş olmamdan ötürü bir an şaşırıp kaşlarını kaldırsa da çabuk uyum sağlayıp o da kocaman bir gülümseyişle, "Sizden bunu duymak, bu haftanın tüm yorgunluğunu aldı üstümden," dedi.

"Ne kadar şanslısınız, keşke ben de haftanın yorgunluğunu şıp diye atabilsem."

"Yeni pozisyon zorluyor mu o kadar?"

Kelimeleri bilerek o şekilde seçmişti ve işte sırf bu yüzden benim için yakışıklı, ama şerefsiz kategorisindeydi. Ezel, bizi sıktığı çenesi ve kocaman olmuş gözleriyle izliyor olmasa bu herife sümüğümü bile atmazdım. Hatta öyle bir terslerdim ki bir daha bana selam verme gafletinde bile bulunamazdı. Fakat şimdi sahalarda olduğumu Ezel'e göstermeliydim.

"Daha zorlarına göğüs germişliğim oldu," diyerek oyununa ayak uydurdum. Bence acayip itici olan -fakat benimle aynı fikirde olmadıkları aşikâr olan onuncu kattaki kızların neredeyse hepsini yatağa atmasını sağlayan- o çapkın gülümsemesiyle tek kaşını kaldırıp, "İş çıkışı kafayı boşaltmazsan bu iş çekilmez," dedi.

"Ben eve koşuyorum resmen kaçmak için."

"O yüzden stres hep devam ediyor işte. Bu akşam bir farklılık yapalım ve kafaları dağıtmak için bir şişe şarap içelim mi birlikte?"

"Sizin sırrınız bir şişe şarap mı? Bu kadar kolay olduğuna inanamıyorum."

"Bazen bir şişe şarap bazen de şarap gibi bir kadından duyduğum güzel bir söz," dedi beni eliyle işaret ederek.

Tatlı minik bir kahkaha atarken zemin kata gelmiş olduk. Metroyla evime döndüğüm için bu katta inecektim, ama Ömür Bey, asansörü eliyle tutup önümü kesti ve, "Eee ne diyorsunuz teklifime?" dedi.

Asansörden çıkmış olan Ezel, alev almış gözlerle bizi izliyordu. Oh olsun sana! Yan, geber, benim yandığım gibi! Yan da ciğerlerin solsun!

"Peki," dedim sevimli bir şekilde.

"O zaman benim arabamla gitmek için otoparka inmemiz gerekiyor."

"Ah tabii," deyip çıkmak üzere olduğum asansöre geri döndüm ve asansörün kapısı kayarak kapanırken, zemin katta donup kalmış Ezel'le göz göze geldik.

Gün olur, devran böyle dönerdi işte. İçimden Ajda Pekkan'ın, "İntikam soğuk, bazen ara sıcaktır," şarkısını mırıldanarak Ömür Bey'in çeyrek milyonluk Mercedes'ine bindim.

BEŞİNCİ BÖLÜM

ŞARAP GİBİ

Ömür Bey'in arabasına bindikten beş dakika sonra beni sarmayan muhabbetinden sıkıldığım için telefonuma gömüldüm. Bahanem de hazırdı: "Hafta sonuna kafam rahat girmek istiyorum, o yüzden cevaplamadığım mail kalmasın." Sözde maillerime bakmak için telefonumu elime aldım, ama işin aslı ben asla mesai bitimine dek cevaplanmamış mail bırakmazdım. O yüzden sosyal medya hesaplarımda öylesine gezinmeye başladım ve bana anlık bir şok yaşatan o takip isteğini gördüm: *Ezel Hamamzade sizi takip etmek istiyor.*

Profili herkese açıktı, isteğini kabul etmeden önce profiline baktım hemen. Hatta ben değil, benden bağımsız hareket eden parmaklarım tıkladı o küçük profil fotoğrafının üstüne. Fakat heyecanıma değecek bir şey yoktu. Profil beş dakika önce oluşturulmuştu. Henüz kimseyi takip etmiyordu ve kimse de onu takip etmiyordu. Biyografi bölümde, adı ve Menkul Bank'ta çalışıyor dışında bir şey de yazmıyordu. Yeni açtığı için hesabında –profil fotoğrafı hariç– hiç fotoğraf yoktu.

İsteği kabul edip etmemeyi bir müddet düşündüm ve kararımı vermek için aceleci olmamam gerektiğine kanaat getirip Instagram'dan çıktım. Eğer onu şimdi reddeder ya da kabul edersem, Ömür Bey'le iyi vakit geçiremediğim için sosyal medyada dolandığımı düşünebilirdi. Hem muhtemelen beni *stalklamak* için gizli olan hesabıma istek yollamıştı ve şu an ona, onsuz geçen yıllarımın özetini vermek istemiyordum.

Telefonun ekranını kapatıp camdan dışarıyı izlemeye başladım. Huzur veren sessizlik çok uzun sürmedi ve Ömür Bey,

"Özel olarak sevdiğiniz bir mekân var mı?" diye sordu. En az yarım saat –o da ayıp olmasın diye– katlanmak zorundaydım bu adama.

"Yok, dediğim gibi ben ev kuşuyum. İşten eve hızlı gitmek için metroyu kullanıyorum, düşünün."

"Evet, bir ara bir kırmızı bir Mini Cooper'la geliyordunuz işe. Ne oldu yoksa sattınız mı o şirin arabayı?"

"Hayır, çok seviyorum arabamı ve satmayı da hiç düşünmedim. Hatta bu konuşmamızı duysa üzülür benim gelinciğim."

"Arabana isim mi taktın?"

"Sadece siz erkekler mi arabasını sevebilir ya da kişiselleştirebilir?"

Kısa bir kahkaha atıp, "Sürprizlerle dolusun," dedi. "Şaşırdığım, arabanı bu kadar severken niye garajda tuttuğun."

"Çünkü aslında iş ve ev birbirine çok yakın, ama trafiğim yoğun, hatta kilit olduğu bir güzergâhtayım. Arabamı ilk aldığımda, büyük bir hevesle işe onunla gidip gelmeye başladım ama bunun kendime eziyet etmekten ve vakit kaybından başka bir şey olmadığını anlamam sadece birkaç ay sürdü. Üç durak mesafedeki yolu trafik nedeniyle en az yarım saatte gidebiliyordum ve bu da tamamen stres demek."

"Haklısın aslında. Evim yakında olsaydı ben de seninle aynı şeyi yapardım muhtemelen."

Bunu söylerken samimi olmaya çalışıyordu, fakat Ömür Bey sırf statü göstergesi saydığı için markete bile arabasıyla gidecek biriydi. Bu yalanı yemiş gibi yapıp gülümsedim basitçe.

"Sen mekân için bir tercihte bulunmadığına göre ben seçiyorum o zaman, Rose Marine'e gidelim mi?"

"Olur, severim orayı. Cihangir'deki mi yoksa diğeri mi?"

"Cihangir'deki benim tercihim."

"Tamamdır, bana uyar."

Beş dakika sonra arabayı valeye vermiş, restorana girmiştik. Arada sırada geldiğim ve bildiğim; şık, ferah, güzel bir atmosferi olan, kendine has bir yerdi. Fakat girişte, "Hoş geldiniz, Ömür Bey," diye adıyla karşılanmasından anladığım kadarıyla o buranın müdavimiydi.

"Bahçe kısmında oturmak ister misiniz?" diye sorduklarında çabucak kalkıp gitmeyi planladığım için, "Hayır, barda oturmak istiyorum," dedim hemen ve daha oturmadan, bir kadeh içtikten sonra ne uydursam da kalksam diye düşünmeye başladım. Fakat yüksek bar taburesine oturduğumda gözleri fal taşı gibi açılan kişi olma sırası bendeydi. Sağdaki ilk taburede Ezel tek başına oturuyordu. Bizden önce gelmişti buraya! Bu bir tesadüf derdim, tabii aptal bir kadın olsaydım.

Kasten gelmişti ama nasıl bilmişti buraya geleceğimizi? Artık mecbur çok eğleniyormuş gibi yapacaktım. Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle Ömür Bey'e döndüm ve, "Eee ne içiyoruz?" diye sordum.

"Hemen bara oturdun, önce bir şey yemek istemez misin? Ben iş çıkışı hep aç oluyorum."

Daha ben cevap veremeden, Ezel "Ben de," diyerek dikildi başımıza. Oturduğu tabureden kalkmış tam yanıma gelmişti. Ömür Bey solumda, Ezel sağımda oturuyordu şimdi. İki ateş arasında kalmış gibi hissettim kendimi, çünkü iki erkek hiç de dostane görünmeyen ifadelerle uzun uzun bakıştılar.

Bu sözsüz düelloya bir son vermek için, "Dışarda yememeyi tercih ediyorum," dedim.

Ömür Bey'e bakarak söylemiştim. Hemen Ezel'le göz temasını kesip çapkın bir gülümseyişle, "Neden?" diye sordu.

"Sağlıklı beslenmek için kutu yemek tercih ediyor çünkü" Ezel yine benden önce cevap vermişti ve bu artık sinir bozucu olmaya başlamıştı.

Ömür Bey ağzının payını verdi. "Asistanı olarak, müdirenle ilgili böyle şeyleri bilmek senin vazifen tabii."

"Evet, müdirem için ne gerekiyorsa onu yaparım."

Burada işler hem kızışıyor hem de saçma sapan bir sidik yarışına dönüyordu. Ezel'i kıskandırmak ve kudurtmak eğlenceliydi başta, ama başka bir seksiyon müdürüyle, benim üzerimden bu şekilde imalarda bulunarak atışmaları ne etik ne de akıl kârıydı.

"Rapor yazmayı daha çabuk öğrenir misiniz o zaman?" dedim. "Çünkü sizin işinizi ben sırtlandığım için bu hafta bitim bu içkiye ihtiyaç duyar oldum."

Ömür Bey, zafer kazanmış şekilde sırıtarak rengini çok sevdiğim bir şişe rose şarap söyledi ve ilk kadehler dolduğunda, "İşe yaramaz asistanlara," diyerek kadeh kaldırdı. Ezel'den tarafa hiç bakmadan sırıtarak, "İşe yaramaz asistanlara," dedim ve kadeh tokuşturduk. Ezel, barmene, "Bana da bir şat!" dedi. Ve minik bardakta gelen tekilayı tek seferde içip yenisini söyledi. Anlaşılan bu hafta onun için bizimkinden de zorlu geçmişti.

Ömür Bey, artık etkisiz kıldığına inandığı Ezel'i yok sayıp tüm ilgisini benim üzerimde yoğunlaştırdı. Ben de Ezel'e sırtımı dönecek şekilde taburemi yan döndürdüm. Çok iyi bildiğim teninin kokusu burnumu gıdıklamasa, orada olmadığını bile varsayabilirdim.

Şaraplarımızdan daha bir iki yudum almıştık ki Ömür Bey atağa geçti tekrar. "Bence bir kadını anlamak, bir şarabı tatmak gibidir," dedi.

Gayet ilgili ve flörtöz bir edayla, "Ne hoş bir benzetme" dedim.

"Dünüyle, bugünüyle ve yarınıyla... Bende bıraktığı, bırakacağı tatları sevmek... Yeniden onu içebilmek arzusuyla yanıp tutuşmak gibidir..." diye devam etti iç gıcıklayıcı seksi bakışıyla tam gözlerimin içine bakarak.

"Şiir gibi konuşuyorsunuz," dedim ve Ezel, "Zaten şiir okuyor da o yüzden," diyerek araya girdi. Bu tam olarak şöyle bir andı, çok seksi ve romantik bir şarkı çalarken, spot ışığı altında Ömür Bey şiir okuyordu sanki ve Ezel önce müziği durdurmuş sonra spotları kendine çevirip müziği tekrar başlatmıştı. Tabii tüm bunlar benim kafamdaki hayali yansımaydı.

"Bir kadını anlamak, bir şarabı tatmak gibidir

Dünüyle, bugünüyle ve yarınıyla

Sizde bıraktığı, bırakacağı tatları sevmek,

Yeniden onu içebilmek arzusuyla yanıp tutuşmak gibidir...

Sarhoşun hep bir bahanesi vardır içmek için

O hüzünlense de içer, sevinse de...

Ama...

Âşığın bahanesi olmaz...

Amacı mutlu olmaktır sevdiği ile...

Öyleyse değer vereceksiniz sevdiğiniz kadına...

Yüreğine dokunacaksınız, saçına dokunmadan önce...

Ve kadın ışığıyla, neşesiyle, kahkahasıyla başınızı döndürebiliyorsa,

Gözleri ile gözlerinizi okuyabiliyorsa...

Sevincinizi, hüznünüzü paylaşabiliyorsa...

İşte o kadın sizin şarabınızdır..."

Tam gözlerimin içine bakarak söylemişti ve bir anlığına sanki aradan onca yıl geçememiş, hiç ayrılmamışız gibi hissettirmişti.

O mutluluk hissi yüreğime ılık ılık, sıcak çikolata içiyormuşum gibi doluverdi.

Gözlerimiz kenetlenmişken, "İmza, Mehmet Sever," diyerek bakışını Ömür Bey'e çevirdi ve ikinci şatını dikti kafasına.

Ömür Bey, çok bozulmuştu ve sinirlenmişti. "Hep yanınızda oturan insanların konuşmalarını dinleyip, araya böyle maydanoz olur musunuz, yoksa bu terbiyesizliğinizin nedeni müdireniz olan münasebetsiz ilginizden mi kaynaklanıyor?"

"Peki siz, tanıştığınız tüm kadınları, size ait olmayan şürler sizinmiş gibi söyleyerek mi etkilemeye çalışırsınız, yoksa bu terbiyesizliğinizin nedeni mesai arkadaşınıza olan münasebetsiz ilginizden mi kaynaklanıyor?"

Başta sidik yarıştırıyorlar demiştim ya artık işler iyice boka sarıyordu. Son isteyeceğim şey işteki herkese dedikodu malzemesi olmaktı. Olası bir kavgayı engellemek ve laf dalaşını bitirebilmek için Ömür Bey'e dönerek, "Bakın ne diyeceğim, öyle çok acıktım ki hemen bir şeyler yemek istiyorum. Bence bir kase salata, sağlıklı beslenme düsturuma ters düşmeyecektir zaten" dedim.

"Öyleyse hemen söyleyeyim, bize bir masa ayarlasınlar," dedi ve birkaç saniye içinde bardan kalkıp çift kişilik küçük bir masaya oturduk. Bej renkli, rahat koltuklara oturduğumuzda, içinde Ezel'in -tıraş losyonuna karışan erkeksi- kokusunun olmadığı derin bir nefes aldım. Ve bu temiz hava beynimi berraklaştırdı. *Seni yüzüstü bıraktı!* diye bir ses yükseldi kafamın içinde.

Oturuşumu dikleştirip, Ezel'in bizi izlediğini bilerek Ömür Bey'e gülümsedim kocaman. Sanki Ezel'le az önce hiç o tatsızlığı yaşamamışlar gibi benim yeni terfim ve bölümdeki sıkıntılardan sohbet açtım. Az evvelki saçmalık unutuldu diye mutlu mesai salatamı yiyerek, döviz kurlarındaki dalgalanmanın ülke ekonomisindeki etkilerinden bahsediyordum. Üstelik aslında bahsetti

şimdiki şeyler hiç de iç açıcı değildi, ama Ezel'in çekim alanından kurtulmuş olmanın verdiği özgürlük hissi, hafif hissettiriyordu.

Fakat Ömür Bey, az evvel yediği golü hâlâ unutamamıştı anlaşılan. Benim salatam, onun da ızgara tabağı bitmiş ve şarap şişesinin de dibine gelmiştik ki, "Sizinle ilgili münasebetsizce konuşup duruyor," dedi bardaki Ezel'e yan bir bakış atarak.

Kadehimdeki son yudumu içip, "Nasıl şirret olduğumu mu anlatıyor?" dedim gülümseyerek.

"Hayır, çok daha kötüsü."

"Şirretten bile kötü, öyle mi?"

Benim alaycılığıma karşı o, gayet ciddi ve kelimelerini özenle seçerek, "Hakkınızda hiç de hoş olmayan bir bahis var," dedi.

Aklıma ilk gelen, Ezel'in eski sevgili olduğumuzu herkese anlattığıydı. Fakat Ömür Bey, benim zaten iki yıldır bildiğim bir şeyi utana sıkıla söyledi. "Kulede işe başladığınız günden beri, sizin için neredeyse tüm bekâr erkekler bir iddiaya tutuşmuş durumdalar. Hatta birkaç evli kartaloz da var. Ama ben asla böyle ahlaksızlıklara müdahil olmam. Erkekler tuvaletinde konuşup duruyorlar, benim de kulağıma çalınmıştı, sizi daha tanımıyorken bile."

Sanki bu iddia meselesini ilk kez duyuyormuşum gibi, "Yaa öyle mi?" dedim ilgiyle, şaşırmış görünmeye çalışarak. Kulede dedikodular fiber internetten bile daha hızlıydı. İşteki erkekleri, insan yerine koymuyor oluşumun bir nedeni de buydu zaten.

"Maalesef," dedi sanki bu iddianın ateşli bir neferi değilmiş gibi. "Aslında bu iddianın yaklaşık bir yıldır hiç bahsi geçmiyormuş, fakat asistanınız geldikten sonra iddia tekrar alevlenmiş."

"Neden? Abdülezel Bey'den önceyse bu iddia, onunla niye gün yüzüne çıksın ki?"

"Çünkü Abdülezel Bey, sizi tavlamasının çok kolay olduğunu iddia etmiş herkese."

"Beni tanımadan böyle bir kanıya varmış olması çok yazık olmuş. Geçtiğimiz iki hafta boyunca almıştır boyunun ölçüsünü."

"Toplantı salonunda yaşananları duyduktan sonra ben de öyle düşünmüştüm, fakat bugünkü tavırları tam tersini gösteriyor."

"Vay haline öyleyse, çünkü bu işi artık İK'ya taşıyacağım."

"İK mı?"

"Tabii ki. Böyle bir ahlaksızlığı bilip de susacak değilim herhalde."

Bir anda kıpkırmızı kesildi, "Dediğim gibi ben asla böyle işlerin içine girmem," dedi.

"Az evvel size ait olmayan şiir için yalan söylememiş olsaydınız belki inanabilirdim," dedim ve garsona dönüp, "Hesabı alabilir miyim, lütfen?" dedim.

"Ben öderim Munise Hanım," dediğinde ise, "Ne münasebetle," diyerek lafı ağzına tıktım ve hesabın kendime ait kısmını ödeyip çabucak dışarı çıktım. Serin hava, şaraptan dolayı ısınan yanaklarıma iyi gelmişti. Ama iki adım gerimde beni takip eden Ezel'in kokusu burnuma geldikçe yine huzursuz oldum. Boş bir taksi görünce hemen durdurup bindim ve Ezel'den kaçabildim.

Demek beni tekrar tavlayabileceğini düşünüyordu Ezel Bey? Beynim itiraz etse ve kızmam gerektiğini söylese de gönlüm ve içimdeki -artık ölmüş olduğunu sandığım- fettan tarafım pek bir memnundu halinden.

Hafta sonu, tüm olanları kızlardan önce, her cumartesi bana temizliğe gelen Maya'ya anlattım. Maya çıktığı sandalyenin üzerinde hem mutfak dolaplarını silip hem de beni dinliyordu. Dün akşama dair her detayı anlattığımda, kurulama bezini omzuna atıp, "Eski sevgilin nereye gideceğinizi nasıl bilmiş peki?" dedi.

"Hiç bilmiyorum. Birdenbire Houdini gibi bizden önce oradaydı."

"Hudi kim?"

"Houdini, bir illüzyonist, yani sihirbaz."

"Hee tamam şimdi anladım. Sanki başka sihirler de yapmış ama..."

"O ne demek?"

"Sen de büyülenmiş gibi bakıyorsun maşallah."

"Alakası bile yok!"

"Eee süslenip püsleniyorum dedin az evvel."

"Öyle tabii ama bu, onu önemsediğim için değil, acı çekmesini istediğim için."

"Şarkıdaki gibi yapıyorsun desene."

"Hangi şarkı?"

"*Güzel elbiseleri, giyip kuşanacağım.*

Senin önünden geçip, sana bakmayacağım.

Beni kırdığın gibi kalbini kıracağım.

Beni dinlemedin ya, seni duymayacağım.

Yürü, anca gidersin!"

İçten bir kahkaha atıp, "Evet," dedim. "Yıldız Tilbe bu şarkıyı benim için yazmış."

Maya gittikten sonra da kızlarla buluşmak için hazırlanırken hep aynı nakaratı mırıldanıp durdum. Ne zaman, bana şiir oku-

duğu zaman gelse aklıma şarkıyı daha yüksek sesle söyleye bastırdım o duyguyu. Bu çok karmaşıktı, hem suçlu hem korkmuş hissediyordum. Kızların bana yol göstereceğini umar evden çıktım. Meğer onların hayatları da benimki kadar kar şıkmış bu aralar.

Alı al moru mor olmuş yüzüyle en son Işılay oturdu masa "Geç kalmadım, değil mi?"

"Hayır, biz de yeni gelmiştik," dedi Gonca. "Sen koşturduğ için mi bu kadar kızardın, yoksa başka bir şey mi var?"

"Yok," dedi ama yüzünde öyle bir ifade belirdi ki evet de daha az merak ederdik.

Gonca'yla aynı anda, "Anlat!" dedik.

Omuzlarını düşürüp, "Tamam, tamam," dedi kabullenerek "Ama önce burgerleri mi sipariş etsek?"

Ayda bir kez, burger yemek için Bakırköy'de, "Burger Yiye" adında bir fastfood dükkânında buluşuyorduk. Birbirimize sö vermiştik, ayda bir yaptığımız bu kaçamak dışında *fastfood* yeme yoktu.

Burger siparişlerini verir vermez, "Evet," dedim, eller masanın üstünde kavuşturarak. Gonca da sandalyesini yanı kaydırarak gözlüğünü düzeltti ve iki sorgu memuru gibi Işıla baktık.

"Anlatıyorum peki... Dinçer bana bir hediye yollam Annemleri az çok tanıdığı için başım belaya girmesin diye d kargoya bıraktırmış. Buraya gelmeden önce onu aldım."

"Ne yollamış peki?" dedi Gonca merakla.

"Neden yollamış?" diye sordum ben de.

"Tanışma yıldönümümüzmüş. Ben çoktan unutmuştu**m aslında**, ama o hatırlamış ve bana bir tablet göndermiş."

Elindeki poşetten son model cihazı çıkardı. "Çok güzelmiş, güle güle kullan," dedim.

"Kullanmayı düşünmüyorum, geri yollayacağım."

Gonca, "Neden?" diye sordu.

"Ona karşılığında bu kadar pahalı bir şey hediye edemem, ayrıca annemlere ne derim, bu nereden geldi diye sorduklarında."

"Benim tabletimmiş de sana vermişiz gibi yapabilirsin. Doğum gününde Muni'ye tablet hediye gelmiş, elinde daha iyisi var diye bunu bana verdi dersin," dedim.

Işılay, "Yalan söylemem gerekirse ilk arayacağım kişi sensin bundan sonra," dedi hemen.

Şakayla söylemişti belki, ama aslında yalan, bankacılık ve finans sektöründe mesleki yeterlilik gereğiydi. "Bankacıyız, olacak o kadar tabii," dedim göz kırparak.

Işılay, küçük bir tebessüm ettikten sonra, "Ama karşılığında benim de ona bir hediye almam gerekecek. Onu ne yapacağız?" dedi mahcup bir şekilde.

Gonca muzipçe gülümseyerek, "Sanki almak yerine bir şey versen yetecek gibi," diye mırıldandı kimse duymasın diye.

Işılay kıpkırmızı olurken, "Yok artık!" dedi. "O kadar da değil. Şimdilik flört ediyor gibiyiz. Filmlerden, havadan sudan konuşuyoruz. Zaten tableti de dizi ve filmleri rahatça izleyebileyim diye hediye etti. Evliyken beraber izlediğimiz dizinin yeni sezonu gelmiş, onu haber verdi bana. Ben 'evde, televizyonda bile hakkım yok. Telefon da çok dandik. Değil film izlemek, YouTube'dan video bile açılmıyor,' dedim ve haftasına tanışma yıldönümümüzü bahane edip bunu yolladı."

Gonca, benim sormaya korktuğum şeyi sordu: "Annenlerle aran nasıl?"

Işılay cevap veremeden burgerler geldi ve bir *fastfoodun* en sağlıklı versiyonu olan büyük köfteli, içi gerçek et ve sebzelerle dolu, kocaman ekmeklerin içindeki lezzet şöleni masaya kondu. Bu, zincir burger markalarının reklamlarda vaat edip asla önüne müze koymadığı görünüş ve büyüklüğe sahipti. Köfteyi önce koklayıp sonra da kocaman bir ısırık aldım. Arkadaşlarım da benimle aynı şeyi yaparken Işılay az evvelki soruyu cevapladı. Normalde, ailevi dertlerini gizler ve bunları anlatmaktan çekinirdi, fakat anlaşılan o ki Dinçer'le tekrar görüşmek, Işılay'ın özgüvenini tazelemişti.

"Ev cehennem gibi. Evde hizmetçi, pardon köle gibiyim. Çünkü hizmetçilerin sosyal hakları ve aldıkları bir ücret vardır. Bende onlar da yok ve üstüne üstlük her hareketime de karışılıyor. Kardeşlerim sabah kalkıp okula ve işe gidiyorlar. Ben onlardan önce uyanıp kahvaltı hazırlıyorum, ama her sabah ikisi tarafından da azarlanıyorum. Eray çay niye çok sıcak diye küfrediyor. Belinay da portakal suyu sıkmadım diye bağırıp azarlıyor. Onlar gittikten sonra yataklarını topluyorum. Sonra bir sofra da bizim için kuruyorum ve annem babamla kahvaltı ederken, annemin izlediği Müge Anlı ile Tatlı Sert programındaki tüm hayırsız evlatlarla aynı kategoriye konularak laf işitiyorum. Babam, 'Bu anan olmasa asla seni evime almazdım,' demeden güne başlamıyor zaten. İşkence gibi yediğim lokmanın bile sayıldığı kahvaltı bitince evi süpürüp siliyorum. Alışverişe gidip yemek hazırlıyorum. Akşam yemekte yine kimse eline sağlık bile demeden eleştiriyor. Babam nohuda et koydum diye kızarken kız kardeşim, 'Yine yenecek bir şey yok burada!' deyip sofradan kalkıp gidiyor. Babam aman kızı aç kalmasın diye ona dışarıdan istediği yemeği söylüyor. Eray meyvesini soyup ayağına getirmemi emrederek televizyon karşısına kuruluyor. Bulaşık yıkarken annem suyu çok açtım, deterjanı çok döktüm diye söylenip duruyor. Hepsi birlikte benim hakkımda sanki orada yokmuşum konuşuyorlar. 'Evlenip geldikten sonra bir havalara girdi

bu Güya varlıklı yere gelin oldu ya her şeyde müsriflik ediyor,' diye hepsi hemfikir olmuş konuşuyorlar. Sonra Belinay, eteğini niye ütülemedim, diye azarlıyor, çünkü yarın onu giyecekmiş ve ben niye bunu bilememişim. Eray da en sevdiği kot pantolonunu, kirli sepetinde bekletip hâlâ yıkamadığım için bağırıp çağırıyor. Onlar bağırırken annemle babam sessizce televizyona bakıyorlar. Babam, 'Ütüyü birikmeden açmasın diye ben emir verdim,' demiyor. Annem de, 'Az çamaşır vardı diye makineyi ben açtırmadım,' demiyor. Eve sinek girse camı aralık bıraktım diye suçlusu benim. Evlenip geri döndüğüm için yüküm, yararsızım, arsızım... Oysa her işlerini gören benim."

Lokmalar hepimizin boğazına düğümlenmişti. Birkaç dakika sessizlik oldu ve Işılay'a tüm bunları anlatırken ağlamadığı için hayranlık duydum. Çok güçlü ve metanetli bir kadındı.

Benim güzeller güzeli arkadaşım, tutucu bir babayla büyümüştü ve bu sebeple de üniversiteyi ailesinin yaşadığı şehir olan İstanbul'da okuması şart koşulmuştu. Çok acımasızca, ya İstanbul'daki bir üniversiteyi kazanırsın ya da üniversiteye gidemezsin denilmişti yani. O bu şartı bilerek canla başla çalışmış ve İstanbul Üniversitesi'ni kazanmıştı. Biz de sınıf arkadaşı olarak Işılay'la üniversitede tanışmıştık. Tıpkı Ezel'le tanıştığım gibi. Gonca ise benim ev arkadaşımdı ve onunla bir ilan yoluyla tanışıp birbirimizi hiç tanımazken önce ev arkadaşı, sonra yoldaş olmuştuk.

Dinçer yani Işılay'ın eski eşi ise bizden iki üst sınıftı ve onunla alttan aldığı bir mikro iktisat dersinde tanışmıştı Işılay. Sonrasında Işılay, Dinçer'le ve ben de Ezel'le sevgili olup çok uzun süre üç çift olarak gezip tozmuştuk. Evet üç dedim, yanlış duymadınız. Bir çift daha vardı bizim sınıftan: Tibet ve Umay. Gonca bu sırada neredeydi derseniz, tıp okumak zor, TUS'a hazırlanmak daha da zordu. O garibim hep evde ders çalışıyor olurdu.

Bu üç çiftten, Işılay ve Dinçer evlenip boşandı, ben ve [illegible] neredeyse okul biter bitmez ayrıldık, Tibet ve Umay ise [illegible] nişanlı. Onlar evlilik için hiç acele etmeyip önce kariyerleri[illegible] odaklanmış aklı başında bir çiftti. Işılay'ın en büyük pişmanlığı da buydu zaten: *Keşke önce bir işe girip sonra evlenseydim.*

Dinçer nasılsa çalışıyor deyip okul biter bitmez nişanlan[illegible] mıştı Işılay ve başta her şey peri masalı gibi gitse de iki tarafın da ailesi, genç çiftin evliliğine sık sık müdahale edince ayrılığı kaçınılmaz olmuştu. Işılay'ın nikâh şahidi olan Umay, açık açık uyarmıştı onu, "Ev üstüne ev olmaz. Kayınvaliden, kayınpederin ve görümcelerinle aynı evde yaşamak çok zor olur. Aşkınız zedelenir," diye. Ama Işılay, "Ne olacak, Dinçer'in anne babası, benim de anne babam bu saatten sonra," deyip kolay olacağını sanmıştı. Ne de olsa Dinçer daha çok kazanınca ayrı eve çıkacaklardı, fakat Dinçer'in babası tüm evin yükünü onun sırtına yüklemişken bu çok zordu.

Akşam eve gelen Dinçer'e, annesi ve kız kardeşleri ayrı şikâyette bulunuyor, karısı Işılay ayrı ağlıyordu. İki arada bir derede kalmaktan yorulan ve kavgalardan sıkılan Dinçer ve Işılay artık doğru düzgün konuşamaz, sürekli tartışır olmuşlardı. Sonunda da ayrılık kaçınılmaz son olmuştu.

Ama benim güzel arkadaşımın bahtı karalığı hiç son bulmadı. Baba evinde de ailesi, iş güç sahibi olmadan evlendi diye onu hor görmeye başlamıştı. Dinçer, Işılay'ı babasından tam üç kez istemişti, çünkü haklı olarak kızının evlilik için hazır olmadığını düşünen babası, bir türlü bu evliliğe yanaşmıyordu. Dünürler de daha ilk günden birbirlerini hiç sevmemişlerdi. Işılay'ın ailesine göre Dinçer'in ailesi görgüsüzdü. Dinçer'in ailesine göre de Işılay'ınkiler cimri ve pintiydiler. Üçüncü kez onu istemeye geldiklerinde Işılay, ben ve Gonca'nın da içinde olduğu tüm misafirlerin yanında babasına, "Turşumu mu kuracaksınız, dört yıldır bekliyoruz, niye evlenmeme izin vermiyorsunuz?" demişti ve bu

hepimize göre büyük bir hataydı. Babası, Işılay'ı hiç affetmedi o sözleri yüzünden. Kardeşleri koca budalası dediler ablalarına, ama düğün vakti geldiğinde enişte lerinden deste deste parayı da kat kat elbiseyi de isteyip almayı bildiler.

Çok sancılı geçen boşanma sürecindeyse iki aile, ilk kez el birliği edip Dinçer ve Işılay ayrılsın diye ne gerekiyorsa yaptılar. Annesinin önerisiyle Işılay'ın telefonuna el koyuldu ve Dinçer barışmak için aradığında ya annesi ya da Belinay çıktı telefonlara ve ağızlarına geleni saydılar. Işılay ne nafaka ne de mal mülk istedi. Sadece kendi akraba ve dostlarının taktığı altınları aldı o kadar.

Kısacası ikisinin ayrılmadan evvel birbirleriyle iki çift laf edecek kadar bile zamanları olmadı. Işılay istemediği için artık ben de Dinçer'le arkadaşlığı kestim, çünkü Ezel beni terk ettiğinde Işılay da Ezel'le arkadaşlığını bitirmişti. En yakın arkadaş olmak, bunu gerektirirdi zaten.

Masadaki yürek burkan sessizliği, Işılay'ın uzaklara bakarak anlattıkları delip geçti.

O gün yani arabasına bindiğim gün, hafif yağmur çiseliyordu. Elimde market poşetleri, upuzun minibüs sırasının dibine girdim. Bir araç yanaşıp durdu önümde, ama hiç oralı olmadım, anlamadım daha doğrusu. Kim, niye benim için dursun? Önce tacizci bir herif sandım, hışımla döndüm. Sonra camı indirdi ve adımı söyledi. Yüzü kıpkırmızıydı, sesi tedirgin. Okulda tanıştığımız ilk gün, yanıma not istemeye geldiğinde de aynı şekilde çekingendi. Bir buçuk yıl sonra onu gördüğümde, kalbim kocaman oldu ve göğüs kafesim daraldı. Bir selam verip gider dedim, hatta içimden öyle yapsın diye dua ettim. Fakat, 'Binsene, gideceğin yere bırakayım seni,' dedi. 'İstemez, gerek yok. Yakın zaten,' deyip geçiştirmek istedim. 'Yağmur yağacak şimdi, minibüs sırası sana gelmeden ıslanırsın. Gel işte inat etme. Düşman mısın yoksa bana?' diye sorunca, 'Niye düşman olayım,

aklıma bile gelmiyordum,' dedim yalandan. 'O zaman korkmana gerek yok,' bin,' diye emir etti. Benden bir hareket gelmeyince indi arabadan, poşetlerimi alıp arka koltuğa yerleştirdi ve benim için ön kapıyı tuttu. Araba yola çıkar çıkmaz da düğünümüzden ilk dans parçamızı açtı: *Ben Tarkan'ı, Aleyna'yı, Serhat'ı, Aslı'yı, Kenan'ı bilmem ama Bağdat'ı iki gözüm kapalı bulabilirim.* Elimde değil yüreğim doldu. O da sürekli yan yan bana bakıyor. Aramızda öyle bir elektrik var ki birimiz bir şey desse ağlamaya başlayacağız. İlk o konuştu. 'Annemlerin yanından taşındın,' dedi. 'Sen anneme iyi davranmışsın bir buçuk sene ben oğlu olarak katlanamadım dayanamadım.'

Hiç cevap vermedim. Beni sordu bu kez, ailemle aram nasıl diye. İyiler hepsi dedim ve sorusunu anlamamış gibi yaptım. 'Bizi düşünmüyor musun hiç?' diye sordu. Her gece diyemedim ve sessiz kaldım. 'Bizim sorunumuz yoktu aslında, ailelerimizin sorunu vardı ve biz evliliğimize karışmalarına izin verdik,' diye anlattı durdu yol boyu. 'Haklısın ama nasip kader buymuş,' demekle yetindim. 'Arabayı değiştirmişsin, işler iyi galiba,' dedim. Gülümsedi. 'Sen gidince aklımı kaçırmamak için kendimi işe güce verdim,' dedi. Bizim alt sokağa gelince, 'Ben burada ineyim, babam görmesin,' diyerek kaçtım cevap vermekten. Durdu, poşetleri almama yardım etti ve bana kartvizitini verip, 'Bir şeye ihtiyacın olur ya da sadece aramak istersen... Ne olursa lütfen ara ya da yaz, hatta çaldır... Yeter ki bana bir ışık yak,' dedi. Aldım kartı ama heyecandan poşetleri tutmuyor ellerim, dizlerim titriyor, cevap vermek ne mümkün. Kaçıp gitmek için iyi günler dilerim ve ardıma bakmadan evin yoluna koyuldum. Arkamdan, 'Zayıflamışsın. Hep güzeldin daha da güzel olmuşsun,' diye seslendi. Bildiğin kaçıp gittim eve.

Sonrasında numarayı telefona kaydetmemek için üç gün savaştım. Hatta kartı yırtıp çöpe attım. Ama o akşam Eray, 'Boşandın diye bu eve aitsin sanma. Annemle babam yaşarken

buradasın sadece,' dedi. Biliyorsunuz zaten, bizim evi babam Ersav'ın üstüne aldı. Düşündüm ki madem kimsenin umurunda değilim, canımın istediğini yapabilirim. Çöpten parçaları alıp numarayı kaydettim gözyaşları içinde. O gece yorganın altında, 'Merhaba,' yazdım sadece Dinçer'e ve olaylar şimdiki noktaya geldi.

Ben hata mı ediyorum kızlar yine? Öyleyse lütfen uyarın beni, sarsın ve durdurun!"

Gonca'yla birbirimize baktık ve sadece gözlerimizle aldığımız kararı yüksek sesle Gonca dile getirdi. "Hatalarıyla ve yanlışlarıyla bu hayat senin. O yüzden kararları sen vermelisin daima. Ama bizce aşka bir kez daha şans vermeye hata denemez."

Işılay, "Sizi seviyorum kızlar," dedi ve gülümseyerek ağlamaya başladı. Biz de ona, aynı duygu yoğunluğuyla eşlik edip ağlarken bir anda dışarıdan nasıl gözüktüğümüzü düşünüp gülmeye başladım.

"Düşünsenize şu an nasıl görünüyoruzdur? Üç tane otuz yaşında kadın, ellerinde yarım hamburgerleriyle ağlaşıyorlar. Kesin diyetten sonraki ilk hamburgeri yediğimizi düşünecekler."

Gözyaşlarının yerini kahkahalarımız alırken burgerlerimizi bitirdik ve sıra bana geldi. Her şeyi tüm detaylarıyla anlattığımda Gonca, "Bu kez hayat senin, hata yap diyemeyeceğim," dedi. "Çünkü Ezel nişanlı!"

Ezel'in kredi talebi onaylanmıştı ve yirmi bin liralık ihtiyaç kredisini nişan harcamaları için çekmişti. Dosyasından süreci gizli gizli takip etmiştim. "Biliyorum ve aslında umurumda bile değildi fakat..."

"Fakat ne?" dedi Işılay kaşlarını kaldırarak.

"Üzerime iddiaya girecek kadar adileşmiş ve bunun intikamını almak istiyorum. Hayatını altüst edip çekip gitmek istiyorum, tıpkı bana yaptığı gibi."

Gonca, "İntikam alacaksan iki mezar kaz, biri kendin için olsun, derler. Yapma bence. İçindeki öfkeyi anlıyorum, ama o ateşte sen de yanacaksın diye korkuyorum," dedi.

"Beni düşündüğünüzü biliyorum kızlar, ama öyle de böyle de hayatıma mutlu devam edemiyorum. Ezel, benim için yarım kalmış bir hikâye. Sonunu getirmezsem ölene dek onu düşünecek ve hiç önüme bakamayacakmış gibi hissediyorum."

Işılay, "Peki, iddia konusunu gerçekten şikâyet edecek misin?" diye sordu.

"Elbette. Bu olayı ilk öğrendiğimde ne kanıtım ne de tanığım vardı. Şimdi bir tanığım var, hesabını soracağım o yüzden."

Kızlar bir ağızdan, "Kim?" diye sordu.

"Kim olacak Ezel!" dedim saçımı geri atıp sırıtarak.

ALTINCI BÖLÜM

KAÇAMAK BAKIŞLAR

Pazartesi, güne Ezel'e sistemli olarak işkence ederek başladım. Beş dakikada bir, "Abdülezel Bey!" diye seslenerek gerekli gereksiz isteklerimi sıralıyordum. Öğle arası, yemeğe çıkmadan önce ofiste unuttuğum çantamı istemek için yine, "Abdülezel Bey!" diye seslendiğimde koridordan geçen bir grup genç kadın güldüler. İçlerinden biri, "O hoş adamın adı mı Abdülezel?" diye kıkırdayarak yanındakilere sordu.

Ezel, koridorun sonunda asansöre binerek gözden kaybolan kızlara bakarak, "Sayın Müdirem bana diğer tüm mesai arkadaşlarım gibi sadece Ezel deseniz olmaz mı?" diye sordu bıkkınlıkla.

"Gayriresmi hitap şekillerinden hoşlanmadığımı söylemiştim size."

"Tam olarak gayriresmi denemez ama. İsmimin yerine başka bir şey söylemeyeceksiniz. Sadece adımın yarısını söyleyerek harf tasarrufu yapmış olacaksınız."

"Hımm... Adınızın yarısı sadece öyle mi?"

"Evet."

"Bu yeterli mi sizin için?"

"Kesinlikle yeterli."

"Peki, neden olmasın?"

"Çok teşekkür..."

"O kadar acele etmeyin bence teşekkür için, çünkü bunu karşılıksız yapacağımı söylemedim."

"Karşılığında benden ne isterseniz yapabilirim."

"Öyle mi?"

"Evet."

"O halde sizden, benim üzerimden dönen iddia için kanıt bulmanızı ve tanıklık etmenizi istiyorum."

"Ne iddiası?" derken kıpkırmızı oldu.

"Ne olduğunu gayet iyi biliyorsunuz!" dedim kendimden emin bir tavırla. "Aslında uzun süredir haberim vardı bu olaydan ama elimde kanıt yoktu."

"Biliyorsanız kanıt ne için?"

"Tabii ki insan kaynaklarına yapacağım şikâyet için."

Bir an duruldu ve aklında şöyle bir tarttı. "Artık Abdülezel demek yok, doğru mu?"

"Bana iyi bir kanıt bulursanız, aynen öyle."

"Bir tablo var."

"Ne tablosu?"

"Sizinle ilgili iddianın yürüdüğü bir tablo. Bilişim bölümünden bir çocuğun yazılımını yaptığı mini uygulama gibi bir şey. Sadece siz yoksunuz, başka bayan çalışanlar da var."

"Bayan değil, kadın! Böyle iğrenç bir şeyi bilip de bunca zaman sustun mu?"

"Benim işteki dördüncü haftam yeni doldu. Ne deyip itiraz edecektim? Uygulamada genel müdür yardımcılarının yarısı var zaten."

"Genel müdür yardımcılarının kalan yarısı kadın zaten!"

"Erkek olan genel müdür yardımcılarının yarısı var, yani aslında çeyreği demeliydim. Demek istediğim bu işe gerçekten ihtiyacım var ve..."

"O yüzden her türlü adiliğe göz yumabilir, hatta bir zamanlar yatağını paylaştığın kadın üzerine iddiaya girebilirsin, öyle mi?"

"Hayır, yemin ederim o şekilde olmadı, Munise."

"Munise *Hanım!*"

"Ofistekilerden kurulu bir halı saha turnuvası var. Orada adın, adınız geçti, bu Ömür denilen herif çapkınlıklarıyla övünüp duruyordu. Sadece seni, yani sizi düşüremediğini dile getirdi, ama sizi düşürmesinin de yakın olduğunu söyledi. Ben de öyle bir şeyin mümkün olmayacağını söyledim. Sonra da iş iddialaşmaya dek gitti. Aslında sadece sizi korumaktı amacım."

"O yüzden mi bizden önce gideceğimiz restorandaydın? Sahi nasıl bizden önce orada oldun?"

"Ömür Bey, orası için uğurlu mekânım demişti. Tüm kadınları ilk oraya götürüyormuş. Ben de şansımı denedim ve kulenin karşısındaki pizzacıda, motorlu kurye olan kuzenimden rica ettim beni bırakması için."

Motosiklet, tıkalı trafikte bile yolunu hızla bulmuş ve Ezel de bizden önce orada olabilmişti.

"Yine de sizi hiç mi hiç ilgilendirmezdi!"

"Ben öyle hissetmiyorum ve bunu ispat etmek için de iddiayla ilgili ne gerekiyorsa yapmaya hazırım."

"O zaman bu öğleden sonra İK'dan Pelin Hanım'la görüşmek üzere hazır ol. Şu tablo mu, uygulama mı nedir, onu da göstereceksiniz. Bildiğiniz her şeyi de anlatacaksınız!"

"Tamam ve karşılığında siz de herkes gibi adımı kısaltarak sesleneceksiniz bana."

"Kesinlikle."

Elini uzattı, ben de sıktım. Elinin elimi kavrayışı hiç de masum değildi. Biliyorum, çünkü onu çok çok iyi tanıyorum. Çekim alanıma yakalanmıştı, elimi bırakmaya da niyeti yokmuş gibi duruyordu. Elimi güçbela çekip, "Anlaştığımıza göre öğle yemeğine gidebilirim," dedim.

Arkamdan baktığını bilerek asansöre bindim ve asansörün aynasındaki yansımama muzipçe sırıttım. Bir anlaşma yaparken her zaman maddelerin net ve açık olmasına özen gösterirdim. Ne yazık ki Ezel bu yetenekten yoksundu.

Öğleden sonra Pelin Hanım ve İK ekibiyle uzun bir toplantı yaptık. Hepsi şok olmuşlardı duydukları rezillik karşısında. Bu iddia mevzusunu ilk olarak Ömür Bey'den duyduğumu söyledim. Sonrasında asistanımın da benim üzerime iddiaya girdiğini söylemesi üzerine, asistanımı sorguya çekip bu noktaya geldiğimizi anlattım. Ezel de iddiaya nasıl yarı zorla dahil edildiğini anlattı ve utanç tablosu olan uygulamayı gösterdi. Sonrası zaten çorap söküğü gibi geldi. Alt üst, tüm birimlerde adı geçen beyler sırayla sorgulandı ve her biri, bir disiplin cezası aldı. Ömür Bey, işyerinde *mobbing* ve cinsel tacizden ötürü direkt olarak bankayla ilişiği kesilen on beş kişiden biri oldu. Diğerleri de uyarı ya da kınama aldılar. Çünkü geri kalanlar, bir kadın çalışanla birlikte olmak için iddiaya girmemişlerdi. Daha çok Ömür Bey gibi zamparaların üzerinden yapar ya da yapamaz diye iddialaşmışlardı ki bence bu da yeterince iğrençti.

İtibarı yerle bir olan Ömür Bey gitmeden önce olay çıkarmayı da ihmal etmemişti. Herkesin yemekte olduğu o öğlen çalışmaya dalmıştım. Ofisimin olduğu kata bağıra çağıra birinin girdiğini duyduğumda, tamamen içgüdüsel olarak ofis kapısını

eğlendim. Kim ne için bağırıyordu anlayamamıştım bile, fakat yine de kütüphane kadar sessiz olan kulede, birdenbire seslerin yükselmesini hayra alamet yormayıp güvenliğimi sağlama ihtiyacı hissetmiştim.

Boşuna da değildi o işgüdü. Ömür Bey ofisin camı nedeniyle pek net duyamadığım küfürler ederek camları yumruklamaya başladı. Hemen güvenliği arayıp yardım istedim. Telefonu yeni kapatmıştım ki arkamda bir şangırtı koptu. Refleksle masanın altına saklandım ve zemindeki ellerimin yanına kadar cam parçaları yağdı. Manyak herif, bir sandalye fırlatarak camı kırmıştı.

"Seni geberteceğim! Bittin sen!"

Hem söylenip hem de kırdığı yerden içeri girmeye çalışıyordu. Masanın altından çıkıp kendimi savunmak için bir şeyler aramaya başladım ve sonunda buldum, kol çantamın deriden ve zincirden yapılma sapı. Sapı kancasından çıkarıp çantadan ayırdım ve ayaklarımı doğru açıya getirerek pozisyon aldım.

Küfürler savurarak üzerime gelirken son kez uyardım onu. "Durun yoksa size zarar vereceğim."

"Benim sana vereceğim zararın yanında lafı bile olmaz!"

Benden günah gitti diyerek saçımı kavramaya çalışan eline zincirle ilk ağır darbeyi indirdim. Bu kez zinciri yakalayabilmek için uğraşmaya başladı, ama her seferinde bir darbe daha aldı. Sonunda yediği darbeleri umursamayarak zincirin bir ucunu yakalamayı başardı. Yüzüne gelen bir darbe yüzünden ağzı kanıyordu ve bu şekilde sırıtınca tam bir psikopata benzemişti. "Şimdi kırbaçlama sırası bende," diyerek ağzındaki kanı tükürdü ve zinciri elimden alabilmek için çekmeye başladı.

"Hiç sanmıyorum!" deyip zincire sağlam bir şekilde asıldıktan sonra bıraktım, o bir adım geriye sendelerken kulaktozuna yumruğumu indirdim.

Düşerken boşlukta salladığı çanta sapını kavrayıp bacağına

bir tekme geçirdim. Acıyla zinciri bıraktı ve çanta sapını kaldı. "Bu Louis Vuitton marka, en sevdiğim çantama ait sen de kalması mümkün değil tatlım!"

"Munise!"

Kafamı kaldırdığımda kırık camdan içeri girmeye çalı Ezel'i gördüm.

"Dur, bir tarafın kesilecek!" diye uyardıktan sonra kil diğim kapıyı açtım ve o da içeri daldı. Yerde bacağını ve kula tutarak debelenen Ömür'e bir tekme de o savurmak üzereyk "Hayır!" dedim. "Bana saldırdı ve ben de kendimi gerektiği g savundum. Başka bir şey yapmaya lüzum yok."

"Kendini bu kadar iyi savunmayı nerden öğrendin peki?"

"Üç yıl önce yaşam koçum, eski sevgilime duyduğum öfke bir spor dalına yönlendirebileceğimi söylediğinde *kick boks* eğ timi almıştım."

"Bayağı etkili olmuş," dedi kaşlarını kaldırarak.

"Evet, eğitmenim çok hızlı öğrendiğimi söyledi, ama yaşa koçumun dediği gibi öfkem kaybolmadı maalesef."

Koşa koşa güvenlik geldi ve Ömür'ü apar topar aldılar. Öğ yemeğinden dönen iş arkadaşlarım manzarayı görüp şok geç rirken artık olan biteni Olimpos Dağı'ndakiler bile duymuş old

Ömür Bey, polise teslim edildi ve hem banka hem de be saldırı suçlarından kendisine dava açtık. İK'ya olayı detaylarıyl anlattım.

Pelin Hanım, "Ömür Bey, asistanınız Ezel Bey'le kendisin komplo kurduğunuzu iddia ediyordu," dedi.

"Abdülezel Bey, işte yeni olduğu için bu olaya, *mobbing*in bir başka çeşidi olan kabul görme isteği ve dışlanma korkusuyla dahil olduğunu düşünmesem, onun da ceza alması için ne gerekiyorsa yapardım inanın. Kaldı ki bu ahlaksızlıkta tek suçlu

Ömür Bey değildi. Pek çok kişi ceza aldı ya da işten atıldı."

"Orası kesin fakat Ömür Bey'in ima ettiği şey, ikinizin arasında bir şeyler olduğuna dairdi."

"Abdülezel Bey'le aramızda yakışıksız bir münasebet yok. Olsaydı, astım olduğu için bu da *mobbinge* girerdi çünkü. Kurallara ne kadar sıkı bağlıyımdır bilirsiniz."

"Elbette," dedi Pelin Hanım başıyla içten bir şekilde onaylayarak ve bu konu da kapanmış oldu kısmen.

Kısmen diyorum çünkü size daha önce bahsettiğim Olimpos Dağı'ndaki yönetim kurulu, ortaya çıkardığım ahlaksızlık ve maruz kaldığım şiddete cesurca göğüs germemden çok etkilenmişlerdi. 5 Aralık Dünya Kadın Hakları Günü, -ayrıca kadınlara ülkemizde seçme ve seçilme hakkının tanındığı gündür- bankanın yapacağı "İş Hayatında Kadın" konulu yemekli toplantıda, konuşmacı olmamı istemişlerdi.

Yaşanan hengâmenin ardından o öğleden sonra bana zoraki izin yazdılar, çünkü eve gitmemekte bayağı bir direttim, ama üç gün işe gelmesem de bankanın batmayacağını söyleyen genel müdür yardımcımız hayli ikna edici oldu. Ben de olayı ondan bundan duyup daha çok telaşa kapılmasınlar diye, küçük bir çanta hazırlayıp arabamın bagajına attığım gibi ailemin yanına gittim.

Olayı duyduklarında hem çok endişelendiler hem de korktular. Ne desem babam ve annemi olayın kapandığına ikna edemiyordum. Babam, savcılıktan koruma talep edelim derken, annem evimi hatta işimi değiştirmem konusunda ısrar ediyordu. Hiç söylemesem çok daha iyi olacaktı sanırım. Bu konu

hiç kapanmayacak diye korkarken Feri akşam okuldan geldi ve olayı bir de ona anlattık.

Ve onca olayı anlattıktan sonra kız kardeşimin ilk tepkisi "Eee sen adamla boğuşurken Ezel Abi neredeydi peki?" oldu.

Annem, "Hangi Ezel?" derken babam birden mosmor oldu ve bıyığı huzursuzca -bir şeyler söylemek isteyen ama vazgeçen- dudakları üstünde kıpırdadı.

Feri şaşkınca, "Ezel Abi'nin yeni asistanın olduğu hâlâ mı?" diye sordu.

"Artık değil..." dedim dudak büzerek.

Annem, "Ne işi var o uğursuzun senin dibinde? Niye asistan aldın onu?" diye seri şekilde söylenmeye başlamışken, "Ben almadım," diyerek araya girdim.

"Tamamen tesadüfi olarak bizim bankada işe girmiş ve insan kaynakları da bana asistan olarak atamış. Bana da sizin gibi sürpriz oldu, inanın ki."

Babam, "Ne tesadüfü be? O it senin için girmiştir oraya! Sakın ola kızım, sakın!" diye homurdandı.

Annem, "Baban haklı kızım, sana yakın olmak için gelmiştir kesin. Yoksa zengin züppesi değil miydi bu çocuk, ne işi var bankada?" diyerek babama arka çıktı.

Feri büyük bir dedikoduyu ortaya salarak, "Batmışlar anneciğim," dedi. "Bu işe muhtaçmış. Ablam da anasından emdiği sütü burnundan getirecek şekilde her gün işkence ediyor işte ona."

"Aferin benim kızıma!" dedi babam bıyıklarını kaldıran bir gülümseyişle.

Elini kalbine koyan annem, "Ay yine de uzak olsaydı keşke" dedi. "Başka departmana filan gidemez mi? Ne işi var dibinde! Yine gönlünü kaptırayım filan deme bak sakın!"

"Yok öyle bir şey anneciğim," derken Feri'ye öldürecekmiş gibi bakmayı da ihmal etmedim. Öyle bir bomba atmıştı ki ortaya, ofisimde cam pencere indirilip saldırıya uğramam ikinci planda kalmıştı.

Baba ocağının huzurlu ortamında, annemin lezzetli olduğu kadar da kalorili yemekleriyle geçen tatil günlerimin sonunda işe başlamaya hazırdım. Bir gece evvelden kendi evime geçtim. İşe hazırlanırken de dinlenmiş ve enerjik hissediyordum. Her zamanki rutinimi tekrar ettim, spordan sonra duş ve kahvaltı, ardından da kısa metro yolculuğu.

Ofise girdiğimde, masasında çalışan Ezel hemen başını kaldırdı ve gülümseyerek, "Günaydın," dedi.

"Günaydın, bu sabah bol köpüklü bir kapuçino istiyorum," deyip yüzüne bile bakmadım.

Annem ve babamla Ezel'in dönüşünü konuşmak gözümü açmıştı. Bana yaşattığı acıları unutacak kadar aptal olamazdım, olmamalıydım!

Kahvemi getirip masama koyduğunda, bilgisayarıma gömülüp ondan tarafa dahi bakmadım. Kuru bir, "Teşekkürler," deyip gitmesini bekledim, ama hâlâ tepemde dikiliyordu. Sonunda ağzındaki baklayı çıkarıp, "İyi misiniz? O gün olanlardan sonra yani..." dedi.

"İyiyim. Birkaç gün izin iyi geldi. Ailemin yanındaydım. Babamın, size ve annenize *selamları* var."

Bu son kısmın ne demek olduğunu çok iyi anlamıştı ve hiç sesini çıkarmadan çekip gitti. Az bile demiştim. Ben yokken pek çok iş aksamıştı ve üzerine düşen görevleri eksiksiz yerine getiremeyen asistanıma fırça çekmek çok eğlenceli olacaktı.

Kahvem bittiği için Ezel'in masasını aradım, ama açan olmadı. Buralarda bir yerdedir nasıl olsa deyip koridora doğru seslendim. "Abdülezel Bey! Abdülezel Bey! Abdülezel Bey!"

Sonunda, "Buyurun Munise Hanım," diyerek mutfaktan çıktı aceleyle.

"Kahvem bitti."

"Yerine ne istersiniz?"

"Orman meyveli bitki çayı."

"Tamamdır," deyip mutfağa geri dönerken mutfaktan üç dört mesai arkadaşı çıktı, içlerinden biri, "Görüşürüz *Abdülezel*," diyerek alay etti onunla. Diğerleri de buna ortak olup güldüler. Aslında kulede kimse kimseye adı nedeniyle bu şekilde takılmazdı, ancak Ezel'in takıntısıydı adının tam söylenişi. İlla da herkes ona sadece Ezel desin istiyordu.

Beş dakika sonra çayımı bırakırken, "Hani bir anlaşma yapmıştık," dedi.

"Ne için?" dedim anlamamış gibi yaparak.

"Benim iddia olayı için kanıt getirmeme karşılık..."

"A evet! Hatırladım, ben de verdiğiniz bilgiler karşılığında sizi koruyup bu işe dahil edilmemenizi sağlayacaktım. Veee... Yaptım da! Aksi takdirde bugün burada olamazdınız."

"Tabii ki o da çok önemli, ama asıl demek istediğim, adımı kısaltarak kullanacaktınız siz de diğer iş arkadaşlarım gibi..."

"Aklımdan çıkmış, ama endişelenmeyin. Siz aksini isteyene dek daima adınızı kısaltarak kullanacağım."

"Çok teşekkürler," dedi sevinçle gülümseyerek ve masasına döndü. Ben de aklımdan geçen düşünceyle kocaman sırıttım.

Yarım gün geçip, öğle yemeği vakti geldiğinde ofisimden çıktım. Aşağı inmek için asansör bekleyen kalabalığın içindeki Ezel'e bakıp, "Öğleden sonra size attığım maili çıktı alıp bana getirin," dedim.

"Tamam Müdirem," deyip başını salladı.

"Unutmayın lütfen *Abdül* Bey," dediğimde yüzünde oluşan kızgınlık ve yıkılmışlığı görmek kahkaha atmama sebep olabilecek kadar komikti, ama ben dirayetli bir kadındım. Kahkahamı bastırıp sadece kocaman, pis bir sırıtışla yetindim. Adının yarısı demiştik, hangi yarısı olduğundan hiç bahsetmemiştik ne de olsa.

Akşam evde telefonumu karıştırırken Ezel'in bekleyen arkadaşlık isteği gözüme takıldı. Geçtiğimiz bir hafta boyunca üç yüz yirmi takipçisi olmuştu ve o da yüz elli üç kişiyi takip ediyordu. Merakım galip geldi ve kendi profilime göz gezdirip onsuz geçen yıllarımın mutlu ve eğlenceli geçtiği izleniminin oluştuğuna emin olduktan sonra arkadaşlık isteğini onayladım. Bunu bekliyormuş herhalde ki anında her fotoğrafımı sırayla beğenmeye, hatta "Muhteşem manzara, hayalimdeki tatil, çok güzel görünüyorsunuz," gibi yorumlar yazmaya başladı. Profilimi oluşturduğum güne dek gitmişti.

Ve paylaştığım ilk fotoğraf, aslında Ezel'in de olduğu ama ayrıldığımız için onu fotoğrafın sağından kırptığım bir kareydi. Fotoğrafın orijinalinde Ezel, ben, Işılay ve eski eşi Dinçer vardı. Yaşanan ayrılıklardan sonra Ezel ve Dinçer'i fotoğrafın iki yanından kırpmıştım. Buna rağmen Ezel yine de fotoğrafı tanıdı ve direkt mesajdan fotoğrafı bana atarak, "Beni anladım da Dinçer'i niye fotoğraftan kestin ki?" diye yazdı.

İşteki resmi mailleşmelerimiz hariç, yıllar sonra ilk özel yazışmamız olacaktı. Biraz tereddüt ettikten sonra, "Dinçer ve Işılay boşandı," yazdım cevaben.

"Üzüldüm. Özel değilse sebebini öğrenebilir miyim?"

"Aileleri yüzünden oldu. İki taraf da kabul edemedi birbirini. Onlar da bu bizim ilişkimiz, sizi ilgilendirmez diyecek kadar cesur olamadılar."

"Evet, insan bazen büyüklerine hayır diyemiyor."

"Eğer o büyük, gerçekten BÜYÜK olsa zaten büyüklüğünü gösterip çocuğumun hayatına bu kadar karışmaz ve mutluluğunu bozmazdı."

Artık Dinçer ve Işılay'dan değil, ben ve Ezel'den konuşuyorduk. Zamanında ailesi, beni resmen, *persona non grata* ilan ettiği için ayrıydık biz. Mezun olduğum gibi onu benden uzaklaştırmak için ne gerekiyorsa yapmışlardı. Çünkü ben, evlenmeden oğullarıyla yaşayan hafif kız, aman takılıp kalmasın dedikleri geçici hevestim. Sinirle kabaran kalbime, *Sakin ol, hepsi geçti gitti çoktan...* diye fısıldadım, biriken gözyaşı tomurcuklarımı, *sakın ha!* diye azarlayarak durdurdum ve derin bir nefes alıp sakinleşmek için bekledim.

Mesajın geldiğini bildiren bip sesiyle ekrana baktım. "Evet, haklısın. Aileler kendi mutlulukları için çocuklarını neyin mutlu ettiğini pekâlâ görmezden gelebiliyorlar."

"Boşandılar, bitti gitti. Artık yapacak bir şey yok," yazdım ve konuyu kapattım. O yazmaya başlayınca da uygulamadan çıkıp çevirimdışı oldum. *Söyleyeceği hiçbir şeyi duymak, bilmek istemiyorum. Artık beni ilgilendirmiyor...* Ama gönlümün o kırık köşesi sızlarken uyuduğum gerçeğini de değiştirmiyordu bu.

Ertesi sabah her zamanki gibi kahvaltı yaparken bildirimlerimi kontrol etmek için telefonumu elime aldım ve profilime gelen iki mesajı gördüm. İlki Ezel'dendi: "Bazen ikinci şansa inanmak gerekir ama. Sanırım uyudun, neyse tatlı rüyalar sana."

İkincisi ise Nur Tuğba Hamamoğlu isimli genç bir kadındandı. "Düş artık Ezel'in yakasından, o benim nasibim. Biz birbirimizin kaderiyiz. Aramıza girmeye çalışırsan senin..." Gerisi ağza alınmayacak küfürlerle doluydu. Bana, namus, şeref ve haysiyetime, hatta anneme bile dil uzatmıştı.

Sanırım Ezel'in nişanlısıydı. Kızın profiline girdiğimde doğum tarihi, burcu ve, "Kaderine yazılı olanı yaşar insan..." yazılı bir not olduğunu gördüm. Yirmi dört yaşındaydı ve kapalı olan profili yüzünden diğer fotoğraflarını göremiyordum, ama bu kızın adı da yüzü de bana aşırı tanıdık geliyordu.

Üşenmeyip masadan kalktım ve tabletimi açıp uygulamaya oradan da giriş yaptım. Ekranı, telefonun beş misli büyük olan tablette, kızın profil fotoğrafı gayet büyük görünüyordu. Ve bingo! Kim olduğunu biliyordum, Ezel'in akrabasıydı bu kız. Ezel'in babasının amcasının kızıydı. Zaten kızın soyadı da aslında Ezel'le aynıydı. Sadece parayı bulunca Ezel'in babası soyadlarının sonunu *oğlu* yerine *zade* diye değiştirmişti. Ezel, beni stalklayıp tüm profilimi beğenirken, bu kız da Ezel'i stalklamıştı anlaşılan. Çünkü kızla tek ortak arkadaşımız Ezel'di.

Bu kızı ilk gördüğümde, ben yirmi bir, o ise on beş yaşındaydı. Ezel'in ailesiyle ilk kez tanışmaya gittiğim yemekte o da vardı ve bacaksız, yaşına bakmadan bana laf sokup durmuştu. Bir aydınlanma yaşayarak, daha o zamandan onu Ezel'e düşündüklerini anladım.

Normalde Ezel'le tekrar başlamayı filan asla düşünmüyordum, ama bu kız uyuyan devi uyandırmıştı. Bana ve aileme ettiği hakaretler için onu pişman edecektim. Dahası Ezel ve ailesi, nasıl beni ve ailemi üzüp mutsuz ettiyse aynılarını yapacaktım onlara. Çünkü hâlâ utanmadan benimle uğraşma cüretini gösterebiliyorlardı. Ama artık karşılarında o toy, utangaç Munise yoktu!

Bunun için bir mezar da kendime mi kazmam gerekiyordu, hiç sorun değil! Akşamdan ayarladığım kombini es geçip çekmeceden jartiyerimi çıkardım. Sonra da bacak bacak üstüne attığımda, jartiyerin çorap askılarının, yırtmaçtan görüneceğine emin olduğum cüretkâr bir etek giyindim. Üstüne de göğüs dekoltemi gözler önüne seren bir bluz. Bana çok yakışan koyu

kırmızı rujumu da sürüp marka stiletto giydim. Paltomu üstüme geçirip başım dik evden çıktım.

İşyerine girince paltomu çıkarıp koluma astım ve yalnız olduğum asansörün aynasında görüntümü kontrol ettim. Bu sabah hazırlanmak biraz uzun sürdüğü için işe son gelenlerden biriydim. Herkes ofisine ya da masasına çekildiği için koridorlar bomboştu. Ama Ezel'in masası hemen benim ofisimin önündeydi. O yüzden onun, beni görmemesi mümkün değildi. Zaten görmese bile burnu sayesinde anlardı önünden geçtiğimi, çünkü Versace Eros parfüm şişesinin hatırı sayılır miktarını üstüme sıkmıştım. Adım uzunluğumu, her adım atışta, yırtmacımdan jartiyerim gözükecek şekilde ayarladım ve topuklarımı ritmik bir şekilde tıkırdatarak yürümeye başladım. Popo dışarıda, karın içeride, göğüsler dik, baş yukarıda, saçlar hafif salınsın ve *catwalk* marş marş!

Topuk sesime kafasını çevirişiyle gözlerini bana kilitlemesi bir oldu. Önünden geçip ofisime girene dek kopkoyu olmuş gözlerle bana bakmaya devam etti. Ofisimin jaluzilerini bilerek açık bıraktım. Böylece cam duvardan birbirimizi görebilecektik. Ama yine de daha yakın, daima daha iyiydi. Masama yerleşip hâlâ bana bakarken işaret parmağımla onu içeri çağırdım. Gördüğü halde kalkıp gelmeyince ofis telefonundan aradım. "Abdul Bey yanıma gelir misiniz?"

Normalde gıcık olduğu halde bu kez isim olayına hiç takılmayıp, "Geleceğim Munise Hanım," dedi.

"Ama kalkıp geldiğinizi göremiyorum, çünkü hâlâ oturuyorsunuz."

"Biraz işim var da halledip hemen geleceğim."

"Acil lazımsınız, hemen kalkıp buraya gelin!"

Telefon konuşmamız boyunca göz gözeydik zaten. Telefon kapanınca sağı solu kontrol etti, ceketini giyip önünü iliklediği ve ellerini önüne kavuşturup kapımı tıklatarak yanıma geldi.

Tüm bunları bana duyduğu hürmetten değil şehvetten yapmıştı. İşyerinde hiç hoş karşılanmayacak bir görüntüyü saklamaya uğraşıyordu. "Jaluzileri indirir misiniz?"

"Hemen indiriyorum," dedi ve çok hızlı bir şekilde bize mahremiyet kazandırdı. Özel hayata müdahale olarak görüldüğü için kapalı ofislerde kamera yoktu. Bizim odamız yerine bilgisayarlarımızdaki işlemler izleniyordu. Tekrar tepeme dikildiğinde kafamı geriye yaslayıp konuşmaya başladım. Ben bu ayın raporları hakkında uzun uzun cümleler kurarken onun tek odağı göğüslerimdi.

"Beni dinliyor musunuz?" deyip koltuğumu sağa kaydırdım ve bacaklarımı masanın altından çıkardım. Bacak bacak üstüne atarak oturduğum için, çorapların siyah, dantel bir şeritle bitip jartiyerin lastiklerinin başladığı o iç gıcıklayıcı yerler gözler önündeydi.

"Bilerek yapıyorsun," diye nefes alır gibi fısıldadı.

"Neyi bilerek yapıyorum?" dedim ve kırmızı ojeli parmaklarımla jartiyerin üstünü okşadım zarifçe.

Ellerini önünden çekti ve ceketine rağmen belli olan şişkinliğe gözüm takıldı. O da kendi kartlarını oynuyordu. "Kendinize hâkim olmalısınız, Abdül Bey," dedim. "İşyerinde böyle şeyler hiç münasip olmaz. Ergen çocuklar değiliz artık ne de olsa."

Kafası karışmış şekilde altdudağını ısırdı. "Neyse," dedim ellerimle bitti tarzı bir hareket yaparak. "İşimize bakalım. Bugün yan yana çalışıp raporları inceleyeceğiz ve hangi raporun doğru, hangisinin yanlış olduğunu öğreneceksiniz. Eksik ya da yanlış olanları geri göndereceksiniz. Onlar da kendi astlarına geri gönderecekler ve düzeltme yapıldıktan sonra tekrar size gelecek. Bu çok uzun süren, bürokratik bir süreç olduğu için ufak tefek hataları düzeltmek sizin işiniz. Ama bu işi bilmiyorsunuz ve sizin işinizi haftalardır ben yapıyorum. Artık rapor revize etmeyi öğrenebilirsiniz umarım."

Yanıma bir sandalye çekip oturdu ve işe başladıktan bir süre sonra tamamen sakinleşti, ancak yine de kaçamak bakışlarla orama burama bakmaya devam etti. Arada bir ben de kaçamak bakışlarına karşılık verdiğimde ise göz göze geldik.

Hâlâ çok yakışıklıydı, sadece eskisi gibi kendine bakmıyordu. Burnunu yan profilden çok beğenirdim daima ve yan yana çalışırken o tanıdık profili görmek hoş bir deneyimdi. Daha önce olmayan kır saçlar ise olgun bir hava katmıştı ona. Uzun kirpiklerinin yanağına düşen gölgesini incelerken kafasını kaldırdı ve göz göze geldik. Bu kez o benim kaçamak bakışlarımı yakalamıştı. Ama sanki yakalanan ben değilmişim gibi, "Bir şey mi oldu, Abdül Bey?" dedim.

"Abdül demeyin artık, lütfen!"

"Siz istemiştiniz, ama adınızı kısaltarak söylememi."

"O yarısını değil ama. Ezel olan yarısını söylemenizi istiyorum ben."

"Hiç sevmem Ezel adını, bana bir hayırsızı hatırlatıyor çünkü."

"Belki o hayırsız çok pişmandır."

"Sürünsün köpek!" deyip ayağa kalktım ve, "Bir mola verelim ve ben tuvaletteyken siz de bacaklarınızı açıp bana karşıdaki dükkândan bir kahve alın. Bugün kendimi şımartacağım o yüzden bana bir Chai Tea Latte alın lütfen."

Bir rüyadan uyanmışçasına yüzünü sıvazlayarak ayağa kalktı ve ben de zaferimi kutlamak için kişisel tuvaletime girip rujumu tazeledim. Daha yeni başlıyordum onunla uğraşmaya ve bundan sonra olacaklar birbirimize attığımız o kaçamak bakışlar kadar masum olmayacaktı.

YEDİNCİ BÖLÜM

ÖDÜL

Akşamki ödül töreni için, konuşmamı gözden geçirirken Ezel'in gözleri üzerimdeydi ve bu durum hafta boyunca hep böyle devam etmişti. Büyük bir parça et için çıldıran, salyalar akıtan, fakat sahibi komut vermediği için dili dışarıda heyecanla bekleyen Rottweiler cinsi bir köpeğe benziyordu. Bana yaranabilmek için ne yapacağını şaşırmış gibiydi.

Sabah kahvemi masama bırakırken, "Yine çok şıksınız," dedi.

"Siz de yine çok yılışıksınız!"

"Buna alınabilirdim, ama ofis fantezisi kostümü olmaya aday kıyafetlerle gelmeniz buna müsaade etmiyor."

"Yönetmeliğe aykırı giyinmiyorum ki."

"Evet, görünüşte öyle. Tabii eğilmezseniz ya da bacak bacak üstüne atıp oturmazsanız. Ne hikmetse hep biz baş başayken dekolteniz açılıyor."

"Ve bundan sizi etkilemeye çalışıyor olduğum sonucunu mu çıkardınız?"

"Hayır, onun için uğraş vermek zorunda olmadığınızın pekâlâ farkındasınız. Bence bana, sana karşı ben de boş değilim mesajı vermek istiyorsunuz. Gayet de başarılı olduğunuzu söyleyebilirim Sayın Müdirem."

"İki hafta önce, on beş kişi işyerinde cinsel taciz ve *mobbing* yüzünden işten kovuldu, farkında mısınız?"

"Evet."

"Sizi işten kovdurmak için, beni alenen taciz etmenizi bekliyorumdur belki de."

"İsteseydiniz elinize geçen pek çok fırsatta bunu yapabilirdiniz, ama onun yerine bana sistemli bir şekilde işkence etmeyi yeğliyorsunuz."

"İşkence biraz abartılı olmadı mı?"

"Sizli bizli konuşmamız bile bu işkencenin bir parçası. Yanı dayken aramızdaki mesafeyi hatırlatmak sana haz veriyor."

"Size demeliydiniz!"

"İşte tam da bahsettiğim şey bu!"

"Tek derdim siz olamayacak kadar meşgul bir kadınım ben. O yüzden salyalarınızı silin ve patilerinizi benden uzak tutun lütfen."

"Beni kudurtmaksa derdin, çoktan yaptın bile. Aklımda, fikrimde yalnızca sen varsın ve başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. Sen kazandın, kölen, kulun, köpeğin ne istersen olmaya razıyım. Yeter ki bana tekrar bir şans ver."

Masama doğru eğilmiş neredeyse yere çökecek vaziyetteydi.

"Bu kadar dirayetsiz misiniz gerçekten?" Onun aksine ben sizli bizli konuşmaya devam ettim, çünkü bunun onu çok sinir ettiğini biliyordum.

"Sana karşı evet. Tamamen çıplak gibiyim, hiçbir savunmam ya da silahım yok maalesef."

"Ve kölem, kulum, köpeğim... Ne istersem o mu olacaksınız?"

"Evet," diye hevesle atıldı yavru köpekler gibi.

"Öyleyse ilk olarak, ikinci bir emre kadar siz diye hitap etmeye devam ediniz, Abdülezel Bey. Bu arada ben de biraz düşüneyim, çünkü ikinci şanslara pek inanmam."

Menkul Bank, zavallı beyaz yakalı kölelerine asla göstermediği bonkörlüğünü, kadın hakları adına düzenlenen gecede sergilemiş ve Şişli'deki Hilton Bomonti Otel'i tutmuştu. Beyaz ve altın renklerinin hâkim olduğu toplantı salonunun bir köşesine kürsü kurulmuştu. Yuvarlak masalardaki oturma düzeni ise kast sistemi gibiydi. Olimpos Dağı'ndaki tanrı ve tanrıçalar, yani genel kurul bir masada, genel müdür yardımcıları başka iki masada ve seksiyon müdürleri -sayılarının çokluğu nedeniyle- beş masada toplanmıştı. Daha alt kademeler, şubedeki memurlar ve asistanlar da arka taraflardaki masalara konuşlandırılmıştı.

Hafif oda müziği eşliğinde başlangıçlarla yemeğe başladık. Açılış konuşması, günün anlam ve önemi derken ana yemeğe varmıştık bile. Ana yemek yeni servis edilmişti ki ödül töreni başladı. Bu gece ödül alan tüm çalışanlar kadındı ve ben de günün anlam ve önemine uygun olması için mor kadife bir elbise seçmiştim. Oleg Cassini marka elbisem vücudumun tamamını sarıyordu. Yırtmaç ve omuz dekoltesi dışında tek gözüken morun asaletiydi. Kesenin ağzını açtığıma değmişti kesinlikle.

Kürsüden, "Cesur kadınlara daima ihtiyacımız var ve şimdi işyerinde *mobbing*e karşı açtığı savaşta cesaretinden ödün vermeyen çalışanımız Munise Şimşek'i, bankamızın En Cesur Kadını Onur Ödülü'nü almaya davet ediyoruz," diye anons edilince yanaklarım hafifçe kızardı. Alkışlar eşliğinde kürsüye yürürken konuşmamın yazdığı kâğıdı sıkı sıkı tutuyordum. Heyecanlanacağımı asla düşünmemiştim, ama işte şimdi tüm gözler üzerimdeyken sıcak basıyordu. Keşke daha fazla şarap içseydim, belki heyecanımı yatıştırırdı.

Ödülü ve çiçeğimi aldıktan sonra teşekkür konuşmamı yapmak üzere kürsüye geçtim. Bu sıradan bir teşekkür konuşması olmayacaktı, çünkü günün anlam ve önemine binaen özel bir konuşma yapmam rica olunmuştu.

Derin bir nefes alıp salona seslendim. "Tüm Menkul Ban
çalışanlarına iyi akşamlar diliyorum öncelikle. Beni bu ödü
layık gören tören kuruluna ve jüriye teşekkürlerimi sunu
yorum. Bugün sadece Kadın Hakları Günü değil, aynı zamanda
TBMM'de kadınlara seçme ve seçilme hakkının tanındığı gün
5 Aralık 1934'te, Atatürk yeni kurulan Türkiye Cumhuriyeti'nin
kadınlarına hakkı olanı bekletmeden verdi. Hem de dünyanın
geri kalanına inat. Dünyada özgürlükler ülkesi olarak anılan
Amerika Birleşik Devletleri, 1776 yılında kuruluyor ve kuru-
luşundan tam yüz kırk dört yıl sonra, 1920 yılında, bu hakkı
elde edebilmek için aktivist kadınlar türlü işkencelere göğüs
geriyor, eylemler yapıyor. Tüm bu acılı süreci anlatan *Demir
Çeneli Melekler* filmini izlediğimde Atatürk'ü minnetle andım.
Keza eğitim ve iş yaşamında da kadınların aktif rol oynayabil-
mesi için, çiçeği burnundaki yeni cumhuriyetimizde önemli pek
çok adım atıldı. Bugün o ileri medeniyet seviyesinden maalesef
uzaklaşmaya başladık. İşyerlerinde erkek hegemonyaları kuru-
luyor, kulisler oluşuyor. Üstün, astlarına yaptığı *mobbing*e bir
de erkeğin kadına yaptığı *mobbing* ve cinsel tacizler ekleniyor.
Son yaşadığımız vahim olayda da görüldüğü üzere; üstler, ast-
larını doğru davranma konusunda uyarmak yerine, erkekler ve
kadınlar diye cinsiyetçi, çirkin bir tutumla taraf tutuyor. Olayı
kanıtlarıyla ortaya çıkardığımdaysa, bu olayın finans çevrele-
rinde bile yankı bulmasına sebep olan o saldırıya uğradım. Fakat
ben şanslıydım, çünkü kendimi savunmayı biliyordum. Kendimi
savunamasaydım belki şu an hastanede tedavi görüyor ya da
çoktan ölmüş olabilirdim. Bu korkunç sonuçları ve ülkemizde
benzer çok sayıdaki üzücü olayı düşünerek sizlere diyebilirim ki
biz kadınların yine kadınlardan başka anlayanı da yardım edeni
de yok. Virginia Woolf'un ölümsüz eseri, *Kendine Ait Bir Oda*'da
anlattığı gibi kadınların özgür bir şekilde ilerleyebilmesi için
ekonomik olarak da özgürleşmeleri gerekir. Bu da bizlere, eko-
nomik hayatta, kadının olduğu yeri sorgulatıyor. Doğum iznine

şıkar bu, diye işe alınmayan kadınlar; sadece kadın olduğu için nitelikleri yetse de terfisi erkek meslektaşına verilen, hakkı yenen kadınlar; işyerinde tacize maruz kalan kadınlar, *mobbing* ve tacize karşı koyunca şiddete uğrayan yine kadınlar... Biz, Türk milleti olarak özünde anaerkil bir toplumken ne ara bu hale geldik? Tüm üstlerim buradayken bazı şikâyetlerde bulunmak istiyorum. Madem cesurum diye ödül verdiniz, o cesaretin hakkını vermek gerekir diye düşünüyorum. İşyerimizde çalışan annelerin hali perişan. Hepsi tüm günü, beşiğindeki yavrularını özleyerek geçiriyor. Bu hem iş verimliliğini düşürüyor hem de kadın çalışanların psikolojilerini olumsuz anlamda etkiliyor. Şubeler için şimdilik pek mümkün olmasa da kulede bir kreş açabilir ve anneleri de o özlem dolu azaptan kurtarabiliriz. Bir bebeğin annesinin kokusuna, annenin de bebeğinin kokusuna ihtiyacı var. Çocuğuna bakmak istiyorsa evde otursun, diyen zihniyetin yerine iş yaşamında kadının hayatını kolaylaştırmalıyız. Babalıkla kariyeri arasında seçim yapmak zorunda kalan erkek pek görülmüş şey değil, ancak anne olduktan sonra iş yaşamından kopan kalifiye kadınlar çokça mevcut. Bu bize kendimizi sorgulatmalı ve pahalı organizasyonlarda yiyip içip kadın hakları üzerine nutuk atmaktan bir adım öteye gitmeli ve eyleme geçmeliyiz. Burada, herkesin önünde, kulede bir kreş için söz istiyorum, yönetim kurulumuz ve genel müdürümüzden."

Yönetim kurulundan yaşlıca bir kadın üye ayağa kalkıp kürsüye geldi ve bana sarılıp öptükten sonra, "Bu ülkenin sizin gibi cumhuriyet kadınlarına ihtiyacı var. Sakın bu dik duruşunuzu kaybetmeyin," dedi. "Siz konuşurken ben geçmişe gittim. Seneler evvel, iki çocuğumu her gün bakıcıya bırakıp işe gidiyorum diye annem ve kayınvalidem bana anaç değil derlerdi. Bilmiyorlardı ki ben tüm gün aklım iki yavrumda çalışıyorum. İmkân varken yetkimi bu işin kısa sürede halledilmesi için kullanacağım, benden söz sizlere."

Salonda bir alkış tufanı koparken arka taraflardaki şube çalışanları, "Bizi de unutmayın," diye seslerini yükselttiler. "Şubeler için bu konuda ne yapılabilir onu da bir araştıralım o halde. Takibini de Munise Hanım'a verelim, çünkü o bırakmaz anladığımız kadarıyla bu işin peşini. Sizlerin de içi rahat etmiş olur böylece."

Tekrar alkış sesleri yükselirken teşekkür ettim yönetim kurulu na ve, "Son olarak benim cesur bir kadın olmamı sağlayan anne ve babama bu ödülü ithaf ediyorum," diyerek alkışlar eşliğinde kürsünden inip masama döndüm. Masamdakiler tarafından ödülüm için tebrik edilirken gözlerim, arka masalardan birinde bana kenetlenmiş bir çift göze takıldı. Ezel, gurur dolu bir gülümseyişle bana bakıyordu. Kadehini kaldırıp göz kırptı ve içkisini içti.

Tüm ödüller verildikten sonra jaz müzikle başlayan eğlence, coğrafyamıza uygun bir şekilde "Ankara'nın Bağları" türküsüne bağlandı. Daha önce dans etmek için masasından kalkmayan müdürler, çeşit çeşit yöresel türkü çalarken ayaklandı, hatta halay başı oldu. Bu hemen her yemekli toplantıda bankalar için değişmez bir süreçti. Hafif batı müziği ve jaz konserle başlayan gece, alkolün de etkisiyle Ankara havası, halay ve horon isteyen çalışanlar tarafından dayınızın düğünüymüş gibi bitirilirdi. Hiçbir zaman ortaya çıkıp oynayacak kadar çok içmem bu toplantılarda. Benim aksime beleş içkiyi bulan çoğu çalışan, vücudundaki alkol oranı bir kolonya şişesindekiyle denk oluncaya dek içiyor. Bir şube müdürü, elindeki peçete ile halay şov yaparken başta kendi şubesi olmak üzere herkes, telefonlarını çıkarmış kayıttaydı. Artık yarı karanlık olan salonda, hemen herkes ayağa kalkıp ortaya toplanmıştı.

Tam bu esnada, "Acaba yarın, bu gece yaptıklarının ne kadarını hatırlayacaktır?" diye sorarak soluma oturdu Ezel.

"Hatırlamasa da hatırlatacaklar. Her açıdan videosu çekiliyor şu an."

"Onun için utanç verici bir gece. Ama senin için gurur kaynağı olmalı," dedi masanın ortasındaki plaketi göstererek.

"Aslında ödülü seninle paylaşmalıyım. Sonuçta bu ahlaksızlığı ortaya çıkarmamdaki rolün büyüktü."

"Ben ödleğin tekiyim. Bu ödül sadece senin hakkın. Haklıydın, hiçbir şeye sahip çıkamayacak kadar korkaktım. Sana, aşkımıza, ilişkimize sahip çıkamadım. Aileme karşı durmaktan çekindiğim için ayrılmak kolay geldi."

"Kendini rezil edecek kadar çok içenler listesine seni de ekliyorum," dedim gözlerimi devirerek.

"Sarhoş değilim, yani içtim biraz ama kafam gayet berrak. Hatta şarap tüm endişelerimi süpürdüğü için zihnim daha net. Ne istediğimi çok iyi biliyorum artık."

"Öyle mi?" dedim alayla. "Ne istiyormuşsun peki?"

"Seni..."

"Ben zaten sadece senindim. Ama vazgeçtin ya unuttun mu?"

"Bana bir keresinde, ne zaman seni düşünsem mesaj atıyorsun ya da ne zaman seni arayacak olsam beni arıyorsun, aramızda çift yönlü bir bağ var, demiştin. İşte o bağ bence hiç kopmadı. Senin kırgınlığını ve öfkeni daima içimde hissettim. O öfkeyle yüzleşmekten de korktum."

"Demek aramızdaki bağ hiç kopmadı! Peki, o zaman şimdi ne hissediyorum? Söyle hadi!"

"Tutku."

"Tutku! Kaç kadeh içtin sen?"

"Sana, bana bir kez daha yatağını açar mısın, diye sorabilecek kadar."

Elimde olmadan bir kahkaha attım. Neyse ki yüksek sesli müziğin arasında kayboldu. Yan yana birbirimizi ancak duya-

biliyorduk ve uzaktan sohbet eden iki mesai arkadaşından öte değildik. Kahkahamı elimle bastırıp, "Ciddi misin?" diye sordum.

Cevap vermek yerine yalvaran gözlerle bana baktı.

"Hiç öyle bakma!" dedim alaycı tavrımı koruyarak. "Ben senin müdirenim. Birlikte olursak bu, işyerinde tacize girer."

"Ne? Ben erkeğim ama!"

"Bütün gece yapılan, cinsiyet eşitliği ve pozitif ayrımcılıkla ilgili konuşmalardan hiçbirini mi dinlemedin?" dedim kaşlarımı çatarak. "Kadın ya da erkek olarak ayrılmaksızın, üstün astıyla ilişkisinde üst sorumludur ve bu *mobbing*dir, hatta cinsel tacizdir. Belki de sana işyerinde ettiğim işkenceden kurtulmak için beni kovdurtmaktır amacın."

"Niye seni kovdurtmak isteyeyim ki? İşin tek keyifli yanı, her gün seni görebiliyor olmak!"

"Diyelim ki sen beni kovdurtmak istemiyorsun, ama bu olay es kaza ortaya çıkarsa yine benim ayağım kayar."

"Bana bir şans daha tanıyacağını bilsem bir dakika düşünmez istifamı yazardım."

"İstifa etmene gerek yoktur belki de..." dedim dudak bükerek.

"Ne istersen yaparım! Lütfen artık bu azap bitsin. Sana dokunamamak, ama bu kadar yakından görmek, kokunu duymak..."

"Kulum, köpeğim, kölem mi olmak istiyorsun gerçekten?"

"Evet!" diye atıldı hemen dikleşerek. Gerçekten kemik atılmış bir köpeğe benziyordu, aşırı hevesli ve saf!

"O halde benim kurallarıma uyacaksın daima."

"Nasıl istersen, Muni!"

Bana tekrar Muni demesi karnıma yumruk yemiş gibi hissettirmişti. Ne cüretle hiçbir şey olmamış gibi Muni diyebilirdi?

"İlk kural, daima bana siz diye hitap edeceksin. Baş başa, yatakta ya da iş dışında oluşumuz fark etmez. İkinci bir emre kadar Munise Hanım ve siz dışında bir şey söylersen bir daha yüzümü sadece rüyanda görürsün."

"Peki, Munise Hanım. Siz nasıl emrederseniz."

"Aferin, çabuk öğreniyorsun. İki, sadece benim istediğim zaman ve şartlarda görüşeceğiz. Git dediğim zaman gitmezsen yine biter. Her isteğimi emir telakki edip uyacaksın!"

"Her isteğiniz artık benim için emirdir."

"Öyleyse şimdi bana iş mailinden edepsiz mesajlar atmanı istiyorum."

Şaka yaptığımı düşünüp gülümserken yüzümdeki ciddi ifadeyi görünce donup kaldı.

"Tahmin etmiştim, ilk zorlukta yan çizeceğini," deyip masadan kalkmak için hamle yaptığımda hemen bileğimi kavradı. "Asla! Nasıl emrederseniz öyle yapacağım, ama anlayamadım, bu sizi zor durumda bırakmaz mı?"

"Aksine bunu kendimi sağlama almak için yapıyorum. İlişkimiz ortaya çıkarsa masum olduğumu kanıtlamalıyım."

"Ne yazmam gerekiyor?" diyerek telefonunu çıkardı.

"İşini kolaylaştırayım," dedim ve telefonunu elinden alıp kendime önce ilanı aşka, sonra tacize giren uzun bir mail yazıp yolladım. "Oldu işte! Artık ilişkimiz ortaya çıkarsa kovulan sen olursun."

"Sorun değil," dedi samimiyetle. "Beni affettiniz mi peki?"

"Hiç seni affederim demedim. Bana yatağımı paylaşmayı sordun, ben de sadece onu değerlendirdim. Çünkü aşka inancımı yıllar önce yitirdim."

Afallamış ve üzülmüş görünüyordu. Hatta beni öylece bırakıp

gittiğini bilmesem gerçekten üzüldüğünü bile düşünebilirdim. Onun sandığı gibi tekrar aşk yaşayacak filan değildim, sadece intikam için onunkiyle birlikte kendi mezarımı da kazıyordum.

"Ece... Geliyor musun?" diyerek ayağa kalktım ve çantamla plaketimi alıp asansöre yöneldim. Sahibini takip eden uslu bir köpek gibi beni izledi. Otoparka inip arabama bindiğimizde, "Yol boyu sakın konuşma!" dedim.

"Emredersiniz," dedikten sonra sessizliğe büründü. Konuşup kafamı bulandırmasını istemiyordum, çünkü zaten onu boğazlayacak kadar çok nefret ederken onunla yatmak tuhaf olacaktı. Bir de öfkemi alevlendirip soğukkanlılıkla uygulayacağım planımı bozmasına müsaade edemezdim. *O sadece bir oyuncak, intikam aracım*, diye tekrarladım içimden dikiz aynasında kendi gözlerime bakarak. *Onun ödülü benimle tekrar yatmakken, benim ödülüm onu yenmek olacak. Etkile ama asla etkilenme!*

SEKİZİNCİ BÖLÜM

TUTKU

Evime girene kadar heyecan dolu gözlerle bana bakmayı sürdürdü. Daireme adım attığındaysa ilgisi benim üzerimden salonuma kaydı. Küçük bir ıslık öttürüp, "En azından birimizin hayatında bazı şeyler yolunda gitmiş," dedi.

"Öyle, insan gereksiz şeyleri hayatından çıkarınca işine daha iyi odaklanabiliyor ve başarı da peşinden geliyor," dedim imayla.

"Senin adına sevindim."

"İlk kural!" diye hatırlattım hemen.

"Özür dilerim," dedi ellerini havaya kaldırarak. Hâlâ oyun oynadığımızı düşünüyordu bence, çünkü yüzünde çok mutlu bir ifade vardı. Tüm mutluluğunu emip bitirecektim!

Ceketini çıkarıp koyacak bir yer aradı, ama yanlış bir şey yapmaktan korktuğu için sonunda koluna asarak ayakta dikildi. Bu şaşkın hali tüm gerginliğimi aldı.

"Otur," dedim ve hemen bir koltuğa oturup ceketi de yanına bıraktı. Ellerini dizlerine yerleştirdi ve kıpkırmızı bir yüzle etrafa bakmaya başladı. Sanki duvar kâğıdımın üzerindeki çiçek baskılarını sayıyormuş gibi odaklanmıştı. Teklif ettiği zamanki kadar cesur değildi şimdi.

Kendimi tam karşısındaki koltuğa bırakıp başımı geriye attım. Niye bu noktadayız diye düşünürken, "Keşke zamanda geriye gidebilecek olsaydım," dedi. "Kendime bir yumruk çakıp..."

Lafını kesip, "Yumruğu seve seve şimdi yüzünün ortasına geçirebilirim," dedim.

Kaşlarını kaldırıp biraz düşündükten sonra, "Teşekkürler ama Lara Croft gibi dövüşebildiğinizi hatırlayınca hiç cazip gelmedi," dedi.

"Öyle mi? Yazık oldu, ağzının ortasına bir tane çakmak için çok heveslenmiştim oysaki."

"Beni affedebilmeniz için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Ağzımı burnumu kırmak da buna dahil, ne isterseniz yapabilirsiniz."

Planım pek de umduğum gibi gitmiyordu. Eve girer girmez üstüme atlamasını ya da en azından öpüşüp sevişmek için bir hamle yapmasını beklerdim, fakat onun yerine süt dökmüş kedi gibi af diliyordu. Bir yanım, Çok yanlış, onunla birlikte olma, boş ver onu ve önüne bak! derken, içimde ölmeye yüz tutmuş olan diğer yanım, *En son ne zaman onunla tekrar sevişti̇ği̇ni hayal ederek uyudun?* diye soruyordu.

Bu, ayrılıktan sonraki kötü bir alışkanlıktı bende. Ayrılığın ilk zamanları her gece onun yatakta benimle uyuduğunu hayal ederdim. Bazı geceler de seviştiğimizi. Zamanla seyrelse de arada sırada onu hayal ederek uykuya dalardım. Fakat onu gerçekten şirkette gördüğüm o günden sonra hiç o şekilde düşünmemiştim. Daha çok canını yakmaya odaklanmıştım çünkü. Yakacaktım da! Hem hep erkekler mi kullanacaktı kadınları, azıcık da biz onların hisleriyle oynayalım!

Nişanlanacak olmasa ona inanıp yelkenleri çoktan suya indirebilirdim, fakat hâlâ parmağında duran gümüş yüzük bana gerçeği gösteriyordu. Benim evime gelirken yüzüğü çıkarıp cebine atma gereği bile duymamıştı. Beni hâlâ o saftirik kız sanıyordu anlaşılan.

Yüzüne bakıp uzun uzun düşünürken karşı koltuktan kalkıp yanıma geldi. Eli tereddütle belime değerken aramızdaki mesafeyi kapatmaya başladı. Öpüşmek için dudaklarıma yaklaşınca

kafamı yana çevirdim. "Nefesin alkol kokuyor," diye aklıma gelen ilk yalanı söyledim. Çünkü feci şekilde onu istiyor olmam, vicdanen kötü ve aptal hissetmeme neden oluyordu. İçimden bilgiç bir ses yükseldi: *Seni boynuzlayıp öylece ortada bıraktı. Bir hoşça kal bile demedi. Elindeki yüzüğü bile saklamıyor. Ama tabii yine de sen bilirsin, illa sevişeceğim diyorsan ben karışmıyorum. Çünkü aptalsın!*

Başka bir ses de, *Kuruyup kalacaksın böyle giderse! Sevişmek istiyorsan seviş sonra da yol ver gitsin. Zamanında, o da sana aynısını yapmıştı. Şimdi de sen al hevesini ve koy kapının önüne!* diye karşılık veriyordu.

Dürüst olmak gerekirse vücudum çoktan alevlenmişti bile. Ama yenildiğimi belli edemezdim ve eskisi gibi ona teslim olarak sevişmek istemiyordum.

"Bu sevişmede odak noktası ben olmalıyım. Beni memnun etmek için uğraşmalısın öncelikle," diye ona bakmadan söyledim.

"Memnuniyetle," deyip boynuma gömüldü ve ateşli bir biçimde beni öpmeye başladı.

"Yatak odam şu kapı," diye gösterdiğimdeyse beni kucağına alıp oraya taşıdı. Yatağa nazikçe bıraktıktan sonra mor kadife elbisemin fermuarını indirdi. Yavaşça elbiseyi omuzlarımdan aşağı çekip beni, kıyafetimle uyumlu mor renkli dantel çamaşırlarımla bıraktı. Bir adım gerileyip yutkunarak bana baktı.

"Herkesten acımasızca götüren yıllar size harikalar bahşetmiş," dedi.

Hâlâ sizli bizli konuşmayı sürdürmesi kendimi güçlü hissettirdi. Bunu istemiyormuş gibi kendimi kandırmama gerek yoktu. İlk ve tek erkeğim o olmuştu. Aklım aksini söylese de bedenim onun tanıdık tenine hasret yanıyordu.

Gömleğinin düğmelerini çözdü, hâlâ kaslıydı. Sadece onu en son çıplak gördüğüm yirmi üç yaşının aksine, daha iri ve kalıplı olmuştu. Üstüme eğilip boynumdan göğsüme öpücüklerle bir yol çizdi. Gümbür gümbür atan kalbim, dudaklarının tam altındaydı. Yukarı çıkıp dudaklarımı öpmeye başladığında artık yavaş çekimden, ateşli sevişme moduna geçmiş olduk. Bedenim onun tanıdık ellerine, hoş geldin, der gibi her dokunuşuyla kıvrılıp esniyordu. Elleri önce kalçama sonra öne kaydı ve yumuşak hareketlerle hassas noktamı buldu. Bileğini yakalayıp, "Bu kadar ucuz kurtulamazsın," dedim.

"Sadece ne istediğinizi emretmeniz yeterli," diye kulağıma fısıldadı.

Saçlarını kavrayıp onu aşağı çektim ve hiç itiraz etmeden kafasını iki bacağımın arasına gömdü. Beni çıldırtan öpücükleri ne kadar istekli olduğunun bir göstergesiydi ve artık daha fazlasına hazırdım. Saçlarını ense kökünden kavrayıp onu yukarı çektim, üstüme doğru eğildi. Hızla kemerini çıkarıp pantolonunu indirirken sonunda beklenen oldu. Ama o altta kalan ezik kız yoktu artık. Tek hareketle onu omuzlarından geriye itip üste ben geçtim. Senkronize şekilde bedenlerimiz sarsıldıktan sonra alnımı alnına dayadım. İkimiz de nefes nefeseydik.

Sakinleştikten sonra yediğim nanenin farkına varıp duş almayı bahane ederek banyoya kaçtım. Sıcak suyun altına girip donmuş duygularımın çözülmesini diledim. İntikam, nefret, ofke... Hepsi neredeydi? Nişanlanmıyorum, sana dönüyorum dese affedecek kadar yumuşamıştım birden.

Hepsi tutku yüzündendi oysa. Tutkulu gece, bir yorgan gibi geçmişi örtmüştü şimdilik, ama gün aydınlandığında gerçekler açık seçik gözüküverecekti. Benim yatağımdan kalkıp o kızın elini tutmaya gidecekti. Tutku sahtekârdı, insanı aptal bir âmâ gibi uçurumun kenarında dolaştırıyordu. Tutkunun sihrine de aşka olan inancım da çoktan yitip gitmişti. Geriye sadece

beni bitiren bir öfke kalmıştı. Önüne geçemediğim bir yangın gibiydi. Aklımı yiyip bitiriyor, kalbimi kül ediyordu. Suçlusu ben değildim ama bu bedbahtlığımın. Tek faili vardı, o da şimdi yatağımda uyuyakalmıştı.

Banyo yapmak sakinleştirmişti ruhumu. Giyinip saçımı kuruttuktan sonra uyuyan Ezel'in yanına yattım. Ne de masum duruyordu, pis şeytan! *Planını unutma*, diye kendimi teskin edip beni ele geçirmeye çalışan tutkunun oyununu bozdum. Biraz daha zaman geçsin diye beklerken oyalanmak için telefonumu elime aldım. Bu akşamki konuşmamdan koyduğum fotoğrafa bir sürü tebrik mesajı gelmişti ve ilk yazan yine Ezel olmuştu: "Tebrik ederim. Gururumuzsunuz."

Nişanlanacağı –belki de çoktan nişanlandığı– kızla fotoğraf koymuş mu diye profiline girdim, ama kendi fotoğrafları dışında bir şey yoktu. "Sen de onu takip et" yazan butona öylesine tıkladım. Ezel'in herkese açık profilini takip etmesem de bir şey kaybetmezdim ne de olsa.

Dakikasında, "Sana, benim nasibim Abdülezel, ondan uzak dur demedim mi? Niye takip ediyorsun benim aşkımı, şıllık?" yazan bir direkt mesaj aldım. Yine aynı kızdandı: Nur Tuğba Hamamoğlu.

Kızmam gerekirken, içime çok tatlı bir zafer sarhoşluğu yayıldı ve yüzümde kendiliğinden bir sırıtış oluştu. Yataktan kalkıp, siyah saten nevresimlerimin içinde çıplak yatan Ezel'in fotoğrafını çektim. Telefonun flaşı sayesinde yüzü çok net görünüyordu.

Kıza fotoğrafı yollayıp, "Aşkım diye bundan mı bahsediyorsun?" yazdım.

Bu geceyle ilgili intikam planım başkaydı aslında, fakat bu olay onu bile gölgede bırakıyordu. Elimde olmadan kahkahayı patlattım. Ben, bu kör olasıca Ezel'in çoraplarını bile elimde

yıkamıştım üniversite yıllarımızda. Şimdi başkasıyla öyle ola-
nemezdi! Ben mutsuzsam ve yalnızsam, o da öyle kalacaktı. Hiç
bu sümüklü kız gelip, benim yıllarımı çalmış olması yetmezmiş
gibi, o mutluluğun kendi hakkı olduğunu iddia edemezdi!

Beni terk ettiği gibi o kızı da terk etmesini sağlayacaktım.
Hem de ne gerekiyorsa yaparak! Sonra da gidecek kapıyı kala-
dığında ben Ezel'i terk edecektim. Böylece ödeşmiş olacaktık.

Bu geceki sinsi planımı uygulamaya koymak için Ezel'i
dürttüm. Pek uyanacak gibi durmadığı için sarstım hatta.
Sonunda uykusunun arasında sağdan sola dönüp, "Mumi seni
seviyorum, hep sevdim," dedi. Ona acıyabilirdim bile, ama yalan
söylediği için sadece öfkelendim.

"Otel değil burası, uyan hadi!" diyerek suratına komodinin
üstündeki bardaktan su attım.

Şaşkın ördek gibi suratındaki suyu silip yatağın içinde oturdu.
Kıyafetlerini üstüne atıp, "Şimdi evine git," dedim.

"Ne? Ne yanlış yaptım ki kovuluyorum?"

"Şimdilik hiçbir şey ama kalırsan, kurallarıma uymayarak
yapmış olacaksın. Ben yalnız uyumayı seviyorum."

"Ama..."

"Aması yok! Sana kul, köle olurum dedin, ben de bu şartla
kabul ettim. Şimdi lütfen bir kez olsun sözünde dur."

"İyi de saat, gece üç! Ne metro ne de minibüs var bu saatte."

"Günün her saati taksi olduğuna eminim."

Yüzü kızardı birden ve bu fırsatı değerlendirip, "Senin için bir
taksi çağırabilirim," dedim.

"Ben kendim bulurum," deyip giyinmeye başladı, ama hayal
kırıklığını sezebiliyordum. Cebinde taksiye verecek parası olma-
dığının da pekâlâ farkındaydım. Kredi başvurusundan adres bil-

gisini görmüştüm ve ailesiyle yaşadığı ev, buraya uzaktı. Metro ve otobüs yoksa evine ulaşım da yoktu kısacası. Yedi, yirmi dört işleyen metrobüsün aksine, metro -özel günler ve hafta sonları hariç- gece on ikiden sonra olmazdı. Otobüs hattı da toplu taşıma uygulamasında yazdığı üzere gece ikide son seferini yapıyordu. Sarıyer'in tepesinde olan, varoşlardaki evine gitmek için taksi tek seçeneğiydi kısacası.

Planım tıkır tıkır işledi ve yüzünde kocaman bir hayal kırıklığıyla Ezel'i kapının önüne koydum. Yattık diye her şeyin eskiye döneceğini zannediyordu, ama yağma yok! Gece sona ermeden, perdeyi indirmiş oyunu bozmuştum.

DOKUZUNCU BÖLÜM

GEÇMİŞİN GÖLGESİNDE

Ertesi sabah, haftanın son iş gününe hazırlanırken sabah rutinlerimin çoğunu es geçtim. Spor yapmadım, kahvaltı etmedim. Saçımı tepemde sıkı bir topuz yaptıktan sonra göz altlarımda uykusuzluk yüzünden oluşan morlukları kapatmak için makyaj masama oturdum. Ezel'i gönderdikten sonra uyku tutmamıştı bir türlü. Sabaha dek eski günlerimizi düşünmüştüm.

Daha okulun ilk yılında, kampüse hoş geldin partisine bilet satarken tanışmıştık. Kıyafeti, tarzı, özenle yaptığı saçlarıyla, "Merhaba," deyip yanıma oturmuştu. "Merhaba," diye karşılık vermiştim sıkılgan bir tavırla. "Tanışalım, ben Abdülezel," dediğindeyse istemsizce gülmüştüm.

Tek kaşını kaldırıp ukalaca, "Komik olan ne?" dedi.

"Adın, dedem üniversiteye kayıt yaptırmış gibi."

"Senin adın ne ki benimkiyle dalga geçiyorsun?"

"Munise."

"Nenem üniversiteye gelmiş gibi," diyerek bu kez o güldü.

"Babam Çalıkuşu romanını çok sevdiği için benim adımı Munise, kardeşiminkini de Feride koymuş. Ama aile içinde bana Muni, kardeşime de Feri derler."

"Çok havalı bir ailen varmış, nerelisiniz?"

Üniversitede, başlangıçta en çok sorulan soruydu: "Nerelisin ya da nerden geldin?"

"İzmirliyim."

"Belli," dedi sırıtarak.

"Belli derken?"

"Baban roman okuyor, ailen Amerikalılar gibi kısaltma isimler kullanıyor. Sonra çok güzelsin..."

Ettiği iltifatı duymazlıktan gelip, "Senin baban roman okumaz mı?" dedim.

"Hiç kitap okuduğunu görmedim pederin."

"Yazık, büyük keyiftir oysa. Sen nerelisin peki?"

"İstanbul."

"Aslen peki?"

"Dedelerim Kastamonuluymuş. Ama beş nesildir İstanbul'dayız. Hiç Kastamonu'ya gitmedik. Yani Kastamonu'dan çıkmışız tamamen, kimlikte de Şişli yazıyor."

"Ailen Kastamonu'dan çıksa da Kastamonu ailenin içinden çıkmamış anlaşılan."

"O ne demek?"

"Sana koydukları isim çok demode demek. Yerinde olsam Ezel diye tanıtırdım kendimi, daha havalı bir ismin olurdu."

"Peki, Ezel diyebilirsin o zaman. Yeniden tanışalım; ben Ezel, kampüse hoş geldin partisine bilet ister misin?"

"Ben de Muni, çok isterim."

Bir bilet verdi ve ben bileti cüzdanıma koyunca, "Otuz lira," dedi.

"Ne?"

"Biletin ücreti, otuz lira."

"Sanki beleş dağıtıyormuş gibi ister misin diyorsun, sonra da para istiyorsun. Al biletini, istemiyorum!" deyip hemen geri uzattım.

"Bir kez aldın, tadı yok bizde. Hem otuz lira sadece."

"Okulda, tabldot yemek bir lira. Otuz lira, benim bir aylık öğle yemeğim."

"O zaman bomba olsun."

"Bedava'ya senden bir şey istemiyorum. Al biletini!"

"Bedava'ya demedim ki! Karşılığında partide benim damım olacaksın."

"Hayatımda gördüğüm en kaba dansa davet şekli bu olabilir."

"Ama şirin bir tarafım da var, kabul et."

"Ukala diyelim biz ona!"

"Bee cevabın nedir? Partiye benimle gelecek misin?"

"Sormadın ki cevap bekliyorum?" dedim şaşkınlıkla.

"İzmir'in güzel kızı Mumi, benimle kamplise hoş geldin partisine gelir misin?" dedi çok tatlı bir sırıtışla.

Yalandan yere biraz düşünüp, "Hmmm... Davetinizi kabul ediyorum, dışı İstanbullu içi Kastamonulu olan Ezel," dedim.

Sonra telefonumu istedi ve partiden sonra da çıkmaya başladık. İkinci dönemin sonunda, Ezel'in doğum günündeyse birlikte olduk. Aldığım en güzel doğum günü hediyesi, demişti. İlk sevişmemizi düşünmemek için kafamı salladım ve saate baktım. Geç kalacaktım. Çantamı ve paltomu alıp çıktım. Siteden yeni çıkmıştım ki arkamdan, "Mumi!" diye bir ses geldi.

Döndüğümde şok oldum, çünkü Ezel'di. Sitenin çıkışındaki turnikeden aleladele geçip bana yetişti ve, "Günaydın," dedi.

"Günaydın. Ne yaptın, sitenin içinde koridorda mı uyudun?"

"Hayır, tabii ki. Eskiden yani zengin olduğumuz dönemde, bir PlayStation turnuvası grubumuz vardı. O gruptan bir çocuk burada yaşıyordu, onu aradım. Kalacak yerim olmadığını söyleyip rica edince kırmadı beni, sağ olsun."

"Yine dört ayağının üstüne düşmüşsün."

"Kızgınsın biliyorum ve haklısın da ama..."

"Hiç konuşma!" dedim sertçe.

"Peki, siz nasıl istersenız. Demek istediğim, beni gecenin bu yarısı kapının önüne koymak yerine oturup konuşmaya da mı makul olmaz mıydı?"

"Ne konuşacağız?"

"Ne istersenız?"

"Benim seninle konuşacak bir mevzum yok!"

"O zaman niye tekrar birlikte olduk?"

"Canım istedi."

"Eski Muni'yi özledim ben. O doğal, eğlenceli, dengesi yumuşak başlı, tatlı kızı..." dedi.

"O oldu artık!" dedim ve metroya girerken hızımı artırdım.

Bana yetişmek için pek çaba harcamasına gerek kalmadan: "Hiç kaderin yolumuzu kesiştirdiğini düşünmüyor musunuz?"

Cevap vermek yerine gelen trene bindim. Hemen peşimden benimle trene bindi ve tıkış tıkış trende tam dibimde durdu. O kadar yakında dururken kokusu burnumu gıdıklıyordu ve ben çoktan dün geceyi özlemeye başlamıştım. Yüzüne bakmak için kafamı kaldırdığımda bana sevgiyle bakıyordu. Onun sevgisine de merhametine de ihtiyacım yoktu artık!

Üç duraklık kısa yolculuk biter bitmez ondan koparak uzaklaşabilmek için trenden çıktım. Peşimden gelmesini engellemek için de arkamı dönüp, "Abdulezel Bey, bana bir fikre kalbur altı ofise öyle gelir misiniz?" dedim.

"Tabii," deyip, yolun karşına geçmek için yönünü değiştirdi. O gidince derin bir nefes aldım. Aptal Ezel! Adamı geceyarısı yarısı kapının önüne koymuştum, ama bâkî peşimde ki dem

yordu. Eski Ezel olsa havalı güneş gözlüklerini takar ve umursamazdı. Şimdi sümsük gibi ne istersem yapıyordu.

Ofise geldiğimde herkes benim kadar yorgun ve yıkık görünüyordu. Hafta içi yemekli etkinlik yapmak banka için tam bir verimlilik kaybıydı. Şu an kulenin ortasına bir verimlilik ölçer koyabilecek olsaydık en fazla yüzde on olurdu oran. Herkes birbirine akşamdan kalma olduğunu söyleyip ağrı kesici istiyordu.

Maillerimi kontrol ederken Ezel kahvemi getirdi. Dün geceyi hatırlamak istemediğim için, "Avcılar bölgesinin raporlarını istiyorum," diyerek buyurdum.

"Hangi şubelerin?" diye sordu.

"Hepsinin."

"Salı ya da çarşambaya teslim ederim."

"Bugün mesai bitimine istiyorum."

"Ama..."

"Ama varsa bir cümlede, gerisi bahanedir. Ben de bahane istemiyorum bugün. Acil lazım. Sene sonu geliyor, ne zaman yetişecek bu yıllık raporlar?"

"Peki, başka bir isteğiniz var mıydı?"

"Hayır, teşekkürler."

Odadan çıkar çıkmaz jaluzileri indirdim, böylece artık onu görmeyecektim. Verdiğim iş de onu tüm gün meşgul edip benden uzak tutacaktı. Hâlâ çok öfkeliydim ona ve öfkem özlemimin üstünü örtmüştü. Şimdi ister istemez tenimin sıcaklığını, gülüşünü, sevimli şakalarını... Her samimi detayı çok net hatırlayıp özlemeye başlamıştım.

Başta her şey ne kadar da masumdu. Birbirimizin ilki olurken ikimiz de utangaç, çekingen, aşk doluyduk. Tutku, sevgimizin gölgesinde kalmıştı. Saçımı parmaklarıyla okşarken gözlerinde

sevgi dolu bir ışıkla, gözlerime bakardı. O bakışı bu sabah da gözlerinde gördüğümde, içime bir korku doldu. Sevilmenin verdiği o konforlu, güvenli alanda tekrar izole yaşamak içimi ürpertmişti, çünkü bir kez o güvenli kollara alışınca kalbim savunmasız kalmıştı. Ayrılığın sonrasında güvensiz, kimsesiz, her an kırılabilecek narin bir cam gibi olmuştum. Bu sert kadını oluşturmak zordu ve zaman almıştı. Şimdiki güçlü ve dişli kadın olmaktan gurur duyuyorum. Tekrar sevgi ve ilgiye muhtaç o aptal kız olmak korkunç geliyordu bu yüzden.

Bir de Ezel'in sakladığı sırlar ve yalanlar vardı tabii. Nişanlısı Nur Tuğba artık ilişkimizi biliyordu ve bence Ezel, artık eskisi gibi eteklerimde gezemeyecekti. Öncesinde bana bir paragraf hakaret yazan kızın, dünkü mesajıma hiç cevap atmamış olması da hiç hayra alamet değildi zaten.

Daha fazla düşünüp üzülmemek için kendimi işe verdim, gün bittiğinde hafta sonunu sadece uyuyarak geçirmek istiyordum. Kulenin döner kapısından yeni çıkmıştım ki biri genç biri orta yaşlı iki kadın önüme atladılar. Başta kim olduklarını bile anlayamadım, zira her şey çok hızlı gelişti.

Yaşlıca olan kadının, "Düş oğlumun yakasından, biz seni istemiyoruz!" deyişiyle hatırladım, Huriye Hanım'dı. Yanındaki de Nur Tuğba olmalıydı. Instagram'daki fotoğrafından on kilo daha kilolu ve yüzü mayın tarlası gibi sivilce izleriyle kaplıydı. Kullandığı efekt ve programlar yüzünden zar zor tanıyabildim kızı. O, Ezel'in annesi Huriye Hanım'ın bir adım gerisinde durmuş kafasını sallayarak destek oluyordu sadece. Instagram'da olduğu kadar cesur değildi ve hiç sesini çıkarmıyordu.

Çok ama çok kızmış olsam da kulenin girişinde rezillik çıkmasın diye sağa yönelip adımlarımı hızlandırmak istedim. Mesai bitimi akın akın insan, döner kapıdan dışarı çıkıyordu ve işyerinde orta oyunu gibi bir rezaletin başkarakteri olmaya hiç niyetim yoktu. Fakat Nur Tuğba önümü kesti. Huriye Hanım

da. "Ben seni gelin almam, dünya yıkılsa da aldırtmam! Boşuna oğlumla vatıp kalkma!" diye yüksek sesle söylenmeye başladı. Artık cinlerim tepeme çıkmıştı. "Siz kimsiniz? Oğlunuz kim? Ben sizi tanımıyorum bile!" diye bağırdım. Sonra da bahçenin girişindeki güvenlik kulübesine doğru, "Güvenlik!" diye seslendim. Hemen genç bir çocuk kulübeden fırladı. "Bu ne böyle? Onune gelen içeri mi alıyorsunuz artık?" diye payladım çocuğu.

Güvenlik şaşkın vaziyette yanımıza gelince Huriye Hanım ve Nur Tuğba tırsıp sustu. Ben de, "Nerede deli var beni buluyor!" diye yüksek sesle söylenerek çıkışa doğru yürümeye başladım. Bahçe kapısından çıkarken arkamı döndüğümde Ezel koşar adım, kıpkırmızı bir yüzle annesinin yanına geldi. Kafasını kaldırdığındaysa göz göze geldik.

Olumsuz anlamda kafamı sallayıp arkamı döndüm, yürürken bir yandan da güvenlik amirini aradım. Kule bahçesine siviller alınmıştı ve sözlü tacize uğradım diye belirttiğimde adam özür üstüne özür dileyerek gereğini yapacağını söyledi.

Eve gider gitmez de kızlara yazdım, bir saat içinde bende olacaklardı. Pastaneye gidip yine kek, pasta, börek aldım ve kahve demledim. Kızlar geldiğinde, pijamalarımı giymiştim ve ağlamaktan bulaşan makyajım yüzünden panda gibi görünüyordum.

Işılay, "Ne oldu sana?" diyerek girdi eve. Gonca da onun kadar şaşkındı ve salona geçip oturduğumuzda iştahla yediğini kapkeke bakarak, "Durum bayağı ciddi anlaşılan, çünkü bu sağlıklı yaşamı filan boş vermiş, kek yiyor," dedi.

"Ay size kahve koymadım," deyip ayaklandığımda montunu çıkaran Işılay, "Dur, otur sen, ben hallederim," dedi. Kahveleri getirdiğinde bir yudum içip çikolatalı pastadan bir dilim kestim kendime.

Gonca ve Işılay birbirlerine bakıp bana döndüler ve Gonca, "Ne oluyor anlatacak mısın?" dedi. "Sen, sadece ayda bir kez

hamburger yiyelim diye bize yemin ettirmiş insansın. Hayırdır bu depresyon halleri?"

"Gün boyu hiçbir şey yemedim o yüzden açım," dedim ağlamaklı bir ses tonuyla. Dokunsalar yine ağlayacaktım zaten.

"Kutu yemekleri gördüm mutfakta," dedi Işılay. "Niye yemedin onları?"

"Çünkü dün gece bir boklar yiyince bugün iştahım kalmadı."

"Ezel'le ilgili bir şey oldu!" diye bağırdı Gonca.

Işılay, "Dün gece ödül törenin yok muydu? Kutlarım bu arada tatlım," dedi.

"Teşekkürler ve evet ödül töreni vardı. Ödül töreninden Ezel'le birlikte ayrıldık ve bana geldik."

Gonca gözlerini kocaman açıp, "Yapmadım de!" dedi.

Ağladığımda cevap kendiliğinden gelmiş oldu. Işılay koşup yanıma oturdu ve bana sarıldı. Omuzunda bir müddet ağladıktan sonra sakinleştim tekrar. Gonca kaşlarını çatmış bana bakıyordu. "Seni yakandan tutup sarsmak istiyorum, Muni," dedi. "Nasıl böyle bir hata yaparsın? Adam nasıl biri biliyorsun, seni daha önce terk edip gitti. Dün gece de seninle birlikte olduktan sonra çekip gitmiştir eminim. O yüzden böyle dağıldın!"

"Öyle olmadı," dedim yutkunarak. "Birlikte olduktan sonra ben onu kovdum."

"Hataydı filan mı dedi?" diye sordu Işılay.

"Demedi. Özür diledi, af dilendi. Sabah da kulede peşimde dolanıp durdu."

"Yattığın için sen pişman oldun o zaman?"

"Hem öyle hem de değil."

Gonca, "Lütfen daha detaylı anlat yoksa çatlayacağız meraktan!" diye araya girdi.

Nur Tuğba'yla aramızda geçen ilk mesajlaşmadan başladım anlatmaya ve kızlar şaşkınlıkla dinlediler. Gonca hem kızgın hem de merhamet dolu bir şekilde, "Ben sana intikam kötüdür demiştim!" dedi.

Işılay anlayış dolu bir sesle, "Aslında niye yaptığını anlıyorum," dedi. "O da üzülsün, canı yansın seninki gibi istedin. Haklısın da kim olsa eline böyle bir fırsat geçtiğinde değerlendirir. İnsanız en nihayetinde, zaaflarımız var. Nişanlısına cevap vermeni de anlıyorum. Boşanmadan sonra benzer bir şeyi ben de görümcelerime yapmıştım. İçimde biriktirdiğim her hakareti yazıp sonra da hepsini engellemiştim. Herhalde boşanmanın ardından mutlu hissettiğim tek andı."

Gonca dayanamayarak araya girdi yine: "Ben anlayamıyorum, çünkü o nişanlı! Tamam Ezel hak etti diyelim, hatta nişanlısı da hak etmiş olsun, ama sen hak etmedin bunları, Muni! Kendine yazık ediyorsun, bak ne hale gelmişsin üzüntüden. Feri de eminim benim gibi düşünüyordur."

"Aman Feri'nin haberi yok, kimse de söylemesin lütfen. Annemle babama Ezel'le tekrar birlikteyim desem, kalpten giderler herhalde."

Işılay, "En azından senin annen, Ezel'in yolunu kesip kızımın peşini bırak demez," dedi.

Gonca, "Doğruyu söyle, Ezel'le barışsanız bile aileleriniz yüzünden birlikte olamayacağınız için mi üzülüyorsun yoksa?" diye sordu.

Bu sorunun cevabını biraz düşünmem gerekti, çünkü hep intikam almaya yoğunlaşmıştım. Gonca'nın dediği ihtimali aklıma getirmemiştim belki, ama gönlümden geçmiş olmalıydı ki bu kadar çok üzülmüştüm. "Bilmem. Onu affedemediğim için barışmayı da düşünmedim hiç," dedim. "Aslında kendime kızgınım! Yine ezik gibi davranıp annesi ve o kızın, ağızlarının payını gerektiği gibi veremediğim için hırsımdan ağlıyorum."

Başta Gonca olmak üzere kızlar hep önce kendimi düşünmem gerektiğini söyleyip durdular. Birlikte geçirdiğimiz üç saat terapi gibi gelmişti. Sakinleşip tekrar mutlu olmuştum. Kızlar gittikten sonra yatağa girdim ve kızlar yanımdayken sessize aldığım telefonuma baktım. Ezel, defalarca aramıştı. Geri aradım ve nişanlısına yatağımdaki fotoğrafını attığım için kızmasını bekledim fakat öyle olmadı.

"Munise, sonunda döndün aramalarıma, şükürler olsun. Ben çok özür dilerim. Annem adına gerçekten çok çok mahcubum sana karşı."

"O özrü, annen dilemeli ki bir kıymeti olsun."

"İkimiz de kızgınız birbirimize o yüzden annemle şu an konuşmuyoruz. Dün gece beni çekip Nur Tuğba'ya atmışsın... Beni kıskandın mı ondan?" diye sordu çapkın bir ses tonuyla ve bu bardağı taşıran son damla oldu.

"Seni ya da aileni umursadığımı da nereden çıkarıyorsun? Sadece bana hakaret ettiği için o kıza cevap verdim ve annene de işyerinde, ikimizin kariyerini de tehlikeye attığı için kızdım! Ben, artık o ezik Munise değilim. Bunu sen de annen de öğreneceksiniz!"

Ona cevap hakkı tanımadan telefonu yüzüne kapattım. Utanmadan bana nişanlısını kıskanıp kıskanmadığımı soruyordu rezil!

Ertesi sabah, her cumartesi olduğu gibi bana temizliğe gelen Maya'nın zile basmasıyla uyandım. Ayılmak için kahvemi içerken bir yandan da Maya'yla sohbet ediyorduk. Ezel'in annesinin, iş çıkışı yolumu kesişini anlatırken, "Huriye Hanım kendini hâlâ sabun kraliçesi, beni de o üniversiteli ezik kız zannediyor, ama roller değişti artık," dedim.

Maya yeri silerken birden durup, "Huriye mi?" dedi.

"Evet."

"Kız, sana bir şey söyleyeyim mi? Bizim temizlik şirketinde geçen hafta toplu bir temizliğe gittik. Yeni bir apartmanın inşaat pisliğini temizledik beş kadın. Birinin adı da Huriye'ydi."

"Aman canım bir sürü Huriye vardır."

"Ama bu da bütün gün, 'Biz zengindik, benim evimde yatılı hizmetçim vardı. Düşmez kalkmaz bir Allah, bak şimdi ben temizliğe gidiyorum,' diye anlatıp durdu."

"Hadi canım! Soyadı ne peki?"

"Şirket grup işlerinde, iş arkadaşlarımızın künyesini atıyor mesaj olarak oradan bakarım şimdi. Hem künyede resmi de vardır."

"Göster göster!" dedim heyecanla ve Maya da telefonunu çıkarıp mesajı aradı. Sonunda bulup künyeyi gösterdiğinde, "Vallahi o!" dedim.

"Huriye Hamamzade" diye okudu Maya. "Azerbaycan'dan mı bunlar? Zade genelde onların soyadının sonunda olur."

"Değil canım, bunlar görgüsüzlükten soyadlarının sonunu *oğlu* yerine *zade* yaptılar."

"Niye ki? Bizde de *ova* diye bitiyor çoğu kişinin soyadı. Mesela benimki Maya Gurdova. Niye *ova*yı değiştirip *zade* diyeyim. Çok saçma geldi."

"Parayı bol bulunca saçmaladılar dediğin gibi. Şimdi bir şey diyeceğim sana, ben bu kadını buraya temizliğe çağırabilir miyim?"

"Evet de ben geliyorum ya sana," dedi kafası karışarak.

"Tamam canım, zaten seni değişmem kimseye. Ama şu kadına haddini bildirmek istiyorum. Gelsin, ben emredeyim o silsin, süpürsün."

"Kız, sen bana daha bir kez bile emir buyurmadın ki o yaşlı kadına buyurasın. Yapamazsın sen öyle şey. Hem boş ver ayıptır, günahtır."

"Öyle bir yaparım ki! Sen, hem niye onunla kendini eş tutuyorsun ki? Sen emek veriyorsun bana ve evime, o cadalozla sana tabii ki de farklı davranacağım."

"Kız bak, dediğime pişman ettin beni. Oğlunu alacaksan ayıptır, hem sonra yüz yüze bakarsınız. Türkmenistan da hiçbir gelin etmez böyle şeyi."

"Ben gelinleri değilim, oğlunu alacak hiç değilim! Sadece hepsine hadlerini bildirmek istiyorum. Seninle ya da sensiz, çağıracağım ben bu kadını. Ama yardım edersen sanki tesadüfmüş gibi olur."

"Nasıl yani?"

"Ben şirketten seni isteyeyim her zamanki gibi ve diyeyim ki bu kez iş çok, iki kişi lazım ama ikinciyi Maya seçsin. Sen de Huriye Hanım'ı iste yanına."

"Ama temizliğe gideceği kişinin adını görünce anlamaz mı?"

"Adımı saklayabilir miyiz ondan?"

"Son dakika ikinci kişi lazım deyip ararsan ona mesaj atmadan benimle gönderirler. O zaman göremez adını."

"Öyle yapalım biz de o zaman."

"Kız yazıktır kadıncağıza, yapmasak daha iyi değil mi?"

"Onlar bana neler ettiler zamanında, bu az bile! Sana da fazladan bir yevmiye daha benden."

"Olmaz, istemem!"

"Sen şu işi yap hele, niye olmasın? Üç yıldır evimi sen mis gibi yapıyorsun, bunu birikmiş emeklerinin karşılığı olarak bir hediye gibi düşün."

Maya, sıkıntılı sıkıntılı düşünse de sonunda kabul etti. Gün olarak haftaya cumartesiyi belirleyip planın detaylarını konuştuk. Maya, benimle samimi olduğunu gizleyecekti. Böylece hem Hatiye Hanım oyuna geldiğini anlamayacaktı hem de Maya işyerinde hain olarak anılmayacaktı. Sanki her şey tesadüfmüş gibi olmalıydı bu yüzden.

Bir hafta boyunca işte, Ezel'e sanki herhangi biriymiş gibi muamele ederek davrandım. Cuma günü gelip çattığında bölüm içinde yılbaşı çekilişi yaptık. Âdet gereği, size çıkan ismi başkasıyla paylaşmanız yasaktı. Ama Müdire olarak bunu pek de umursadım ve çektiğim kâğıdı, hiç açmadan Ezel'e verip, "Benim adıma uygun bir hediye alıp verin," dedim. Odama dönüp yerime yeni oturmuştum ki Ezel kapımı tıklayıp geldi.

"Ne vardı, Abdülezel Bey?"

"Hediyeyi sizin yerinize alamam, bu mantıksal olarak saçma olur," dedi direkt.

"Niye? Zamanında ben asistanken müdirem için böyle şeyler yapardım. Hiçbir müdür kendi seçmez hediyeyi."

"Evet ama hediye dediğimiz şey, sürpriz olmalı ya biraz da... O açıdan kendime hediye almam saçma olur," deyip kâğıtta yazan adını gösterdi.

"O zaman Boyner'den bir hediye çeki veririm size, ne istiyorsanız oradan kendinize alırsınız."

"Noel ruhu nerde kaldı o zaman?" dedi sahte bir ciddiyetle.

"Hacı Nurullah'ın torunu Abdülezel mi Noel ruhu dedi az evvel, yoksa bana mı öyle geldi?" dedim gülerek.

"Hacılık rahmetli dedemin sıfatıydı, benim değil," dedi eğlenerek.

"Deden öldü mü?"

"Evet ama en azından battığımızı görmedi. Görseydi kesin

dertten ölürdü ve babam da sebebi oldum, diye düşünüp kendini suçlardı."

"Başın sağ olsun, pek düşkündün dedene."

"Dostlar sağ olsun, teşekkür ederim."

"Biz de anneannemi kaybettik," dedim. "Annem, biraz da o yüzden İstanbul'a taşınmak istedi. Annesinin anısı, İzmir'deki evin her yerindeyken zor geldi ona."

"Sizin de başınız sağ olsun. Aileniz, İstanbul'da mı yani artık? Saldırı olayından sonra size izin verildiğinde, İzmir'e gittiniz sanmıştım."

"Ailemin yanına gittim ama onlar İstanbul'da başka yerde oturuyorlar. Ben yalnız yaşıyorum."

"Onu fark ettim," dedi dudaklarını sevimli bir gülümsemeyle birbirine bastırarak. Ne ima ettiğini çok rahat anlamıştım ve nişanlısı yolumu kesmişken bana hâlâ böyle imalarda bulunması öfkemi tekrar alevlendirmişti. Aklıma gelen şeytani planla gülümseyerek, "Tekrar evimi görmek ister misin?" diye sordum.

"Çok isterim, ama ne zaman olduğunu belirtin ki ben de sizin sitede oturan arkadaşımı arayıp müsait mi, diye sorayım."

"Bu gece ve bu kez kalmana da müsaade edeceğim, söz!" dedim sağ elimi havaya kaldırarak.

"O zaman mesai bitimi beraber çıkalım mı işten?"

"Olur."

"Benden başka bir arzunuz yoksa işimin başına dönüyorum Müdirem," dedi kocaman, mutlu bir gülümseyişle.

"Teşekkür ederim."

Tam çıkacakken geri dönüp adının yazdığı kâğıdı masama bıraktı ve, "Mümkünse hediye çeki değil, gerçek bir hediye istiyorum," dedi.

Gözlerimi devirip elimde olmadan gülümsedim. Neyse ki varan olacaklardan sonra Ezel'le tek ilişkimiz müdire-asistan ilişkisi olurdu.

İş çıkışı bana gittik, ikimiz de aç olduğumuz için kutu yemeklerimi açıp mutfaktaki masaya koydum. Yağsız ve tuzsuz sebze haşlamasından bir çatal alıp, "Gerçek yemeğin yok mu?" dedi. Bir numaralı kural diye hatırlatmadım bu kez, çünkü zaten yarın dananın kuyruğu kopacaktı.

"Gerçek yemek bu zaten. Diğerleri katkı maddesi dolu sağlıksız şeyler."

"Haşlamayı ben de severim, ama içinde azıcık yağ ve tuz olsaydı keşke. Hastane yemeği gibi bu."

"Sitenin içinde pastane var. İstersen oradan bir şeyler sipariş edebiliriz."

"Biliyorum, zamanında arkadaşa gelirken tatlı alırdık oradan. O zaman hiç fark etmemiştim, ama şimdi düşününce çok pahalı geldi. Gerek yok hem sağlığa hem de cebe zararlı."

"Benim misafirimsin, sana ödetecek değilim zaten."

"Olmaz öyle şey, gerek yok."

"Niye? Zamanında sen ısmarlarken ben kabul etmiştim..."

"Keşke yine öyle olsa. Çok zor yıllar geçiyoruz ailecek. Hep beraber hayata tutunabilmek için uğraşıyoruz işte. En yüksek maaşı Azra getiriyor eve."

Azra, Ezel'in kız kardeşiydi ve biz ayrıldığımızda daha lise çağındaydı. "Hangi bölümden mezun oldu?" diye sordum.

"İç mimarlık. Şirkette çalışmayacağım, kendi işimi yapacağım diye tutturdu mezun olunca ve iyi ki de öyle yapmış. Hepimiz eşekten düşmüşe döndük bizim şirket batınca, sadece onun düzeni değişmedi. Tabii evler, arabalar gidince herkesin hayatında değişiklik oldu, ama iş konusunda standardı değişmedi demek istediğim."

"İlahi adalet diyorum ben buna."

"Sence ailecek sürünmeyi hak ediyoruz yani?"

"Fazlasıyla hem de..." dedim hiç lafımı esirgemeden. "Annenin 'biz varlıklıyız, sizin neyiniz var,' demesini de babanın tepeden bakışlarla, 'Abdülezel onun adı Ezel değil,' diye beni azarlayışını da unutmadım! Paran için sana yapıştığımı iddia ettiler hatta. Ne salakmışım, hepsine susmuşum öylece!"

"Tek salak var, o da benim. Bu benim sevdiğim kadın, herkes ona saygı duyacak diyemediğimden o muameleyi gördün aslında. Toydum, babamdan çekinirdim."

"Şimdi çekinmiyor musun sanki?"

"Batınca babamla eskisinden çok daha samimi bir ilişkimiz oldu. Önceden hep otoriterdi. Mal mülk gidince can ciğer olduk. Sanırım para gittiğinde bile ona destek olduğumuzu görmek, gözünde değerimizi artırdı."

"Annen pek değişmemiş ama..."

"Gerçekten o gün olanlar adına senden özür dilerim. Hiçbiri hak ettiğin şeyler değildi. Bu kez gerekeni yaptığıma da emin olabilirsin. Artık kimse seni rahatsız edemeyecek."

Tam Nur Tuğba da mı, diyecekken lafımı yuttum. Onun yerine, "O kız kimdi? Annenin yanındaki hani," diye sordum.

"Babamın amcasının kızı, önceden tanışmıştınız aslında," diyerek tam tahmin ettiğim gibi nişanlı olduklarını gizledi. Yalan söylerken yüzü bile kızarmamıştı. İçimdeki öfkeyi bastırmak

kim gülümseyip, "Neyse pastaneden börek ve tatlı söylüyorum. Başka bir şey ister misin?" diye sordum.

"Gerek yok gerçekten hiçbir şeye."

"Tatlı yiyelim tatlı konuşalım demişler," deyip telefonu elime aldım ve sipariş verdim. Çay eşliğinde pasta, börek yiyip eski günlerden ve eski arkadaşlardan konuştuk. Sanki geçmişin gölgesinde bir aşk filizlenebilirmiş gibi gülüp eğleniyorduk. İşin aslı gölgede sadece dikenli şeyler yetişirdi ve benim tüm hislerim de zehir dolu dikenlerdi şimdi. Onları renkli çiçeklerle saklamıştım sadece.

Laf, öğrenci evimizin akıtan musluğunu tamir ettiğim güne gelince Ezel'in gözleri koyulaştı. "Islanmıştın ve tişörtün üzerine yapışmıştı," dedi dudaklarını yalayarak. "O zaman da harikaydın, şimdi daha harika olmayı nasıl başarabiliyorsun aklım almıyor. Sanki goncayken ayrı güzel, açınca daha da güzel olan kırmızı kadife güller gibisin."

Yaklaşıp dudaklarımı öpmeye başladı, sonrasında ateşli bir şekilde yine yatak odasına geçtik. O kadar tutku, aşk, sevgi ve merhamet dolu dokunuyordu ki bana, yalan söylediğini bile unutuyordum. Sevişken aceleci ve biraz da bencil olan Ezel gitmişti. Önce benim isteklerime özen gösteriyordu daima. Uzun ön sevişme ve yatakta şımartılmak, önceden pek olmayan şeylerdi. O yüzden bu kez bir değil, üç kez birlikte olduk ve son seferden sonra, "Değişmişsin," dedim.

"Umarım iyi anlamdadır," dedi gülerek.

"Evet, kabul etmeliyim çok daha iyisin bu işte. Aradaki tecrübelerin işe yaramış anlaşılan."

"Arada hiçbir tecrübem olmadı," dedi ciddiyetle. Aptal bir âşık olsaydım bunu yerdim, ama inanmadım tabii ki. Amy vardı, İngilterede "evini ona açan yardımsever(!) kız!" Hiçbirini unutmamıştım. Belki de Avrupa'dayken bilmediğim kimler kimler

olmuştu. Ama nişanlısıyla yatmadığına emindim. O kız, evlenmeden biriyle birlikte olacak biri değildi ve Ezel'in akrabasının kızı olduğu için Ezel de o topa girmezdi.

Yalanına inanmadığımı belli eden bir ses tonuyla, "Hımm... O zaman nasıl bu kadar iyi oldunuz birdenbire?" dedim.

"Sayın Müdirem yaşım artık otuz olduğu için acele etmeden de olabiliyor bir şeyler. Sandığınız gibi tecrübeden değil, yaştan ötürü aldığım kıdemden yani," dedi tatlı bir gülümsemeyle, fakat kanmadım o gülümseyişe. "Öyle olsun bakalım," dedim geçiştirerek.

"Gerçekten senin üstüne gül koklamadım," deyip beni kollarının arasına çekti. Beni saran kollarını, yüzünü, tüm vücudunu tırnaklarımla çizip kanatmak, "Yalancı!" diye bağırmak istiyordum. Onun yerine şimdilik tüm öfkeyi içime gömüp uyudum.

Sabah Maya'nın mesajıyla uyandım. "Yoldayız, geliyoruz. Haberi yok kadının kime temizliğe gittiğimizden."

"Tamam, bizim bloğa girince haber ver. Kapıyı aralık bırakacağım, zile basmadan eve girerseniz. Beni kapıda görürse eve girmeden gider," yazdım.

Ezel'i hafif sarsarak uyandırdım ve gülümseyerek, "Günaydın," dedim.

"Günüm hakikatten aydınlık doğdu sayende," dedi mutlulukla. Beni öpüp altına almaya yeltenince kollarından sıyrıldım ve, "Ben kahvaltı hazırlarken sen de duşa gir," dedim.

"Duştan önce bir kez daha yapsak."

"Temizlikçiler gelecek birazdan. Toparlansak iyi olur."

"Peki, Sayın Müdirem," deyip yatak odasındaki banyoya girdi.

Ben de üstüme en seksi siyah geceliğimi giydim. Ayağıma topuklu ev terliklerimi geçirdim ve saçlarıma elimle şekil verip

kırmızı rujumu sürdüm. Çilekeş ananın oğlunu baştan çıkaran aşüfte gelin rolü için hazırdım.

Ben mutfakta sofrayı yeni kurmaya başlamıştım ki Maya yine mesaj attı: "Asansördeyiz."

Ezel banyoda çok oyalanmıştı ve annesi, planladığım gibi ikimizi kahvaltı masasında göremeyecekti. Yine de kapıyı aralık bırakıp mutfağa geçtim. Heyecanımı bastırmak için derin bir nefes aldım ve Maya'nın, "Merhaba!" diyen sesine, "Merhaba, mutfaktayım!" diye cevap verdim. İşte başlıyorduk!

Huriye Hanım mutfağa girip beni görünce yüzü değişse de sandığım gibi çekip gitmedi. Ben de sanki onu hiç tanımıyormuşum, hatta orada yokmuş gibi Maya'ya dönüp yapılacak işleri sıraladım. "Sen salondan başla, arkadaşın da yatak odasından başlasın," dedim oturduğum sandalyede bacak bacak üstüne atarak. Huriye Hanım da sanki beni tanımıyormuş gibi davranıyordu. "Ben kimsenin yatak odasına tek girmem," dedi soğuk bir yüzle. "Bir şeyiniz kaybolur filan neme lazım!"

"Peki, ben de size eşlik edeyim o zaman," dedim ve önüne düşüp yolu gösterdim. Biz daha yatak odasına yeni girmişken odadaki banyonun kapısı açıldı ve belinde havluyla Ezel çıktı. Hayal ettiğimden bile iyi olmuştu ilk karşılaşma anı. Bundan sonra kopacak kıyameti, patlamış mısır alıp izlemek istiyordum sadece.

ONUNCU BÖLÜM

YENİ YIL DİLEĞİ

Ezel utançtan kıpkırmızı oldu ve Huriye Hanım, hiç beklemediğim bir şekilde elini göğsüne koyup yere yığıldı. "Başım! Başım!" diyerek olduğu yere çöktü. Başını kapıya çarpmasın diye kolundan tuttum. Ezel de koşup annesini kucakladı, kadını birlikte yatağa yatırdık.

"Dünyam dönüyor, kusacağım..." diye inleyince, "Maya!" diye içeri seslendim.

Maya hemen geldi ve manzarayı görünce gözleri kocaman oldu, çünkü onunla yaptığımız planda Ezel yoktu. "Ne yaptınız kadına?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Biz bir şey yapmadık!" dedim hemen. "Banyodan kova getirir misin? Kusacağım diyor."

"Hemen," deyip birkaç saniye sonra plastik bir kovayla geri geldi. Ezel, annesinin başını tutup, onu oturur pozisyona getirdi ve Huriye Hanım dakikalarca kustu. Artık kusacak bir şey kalmadığı halde öğürmesi bir türlü geçmiyordu ve gözlerini sıkı sıkı kapatmıştı. Soğuk terler döküyordu, rengi de kâğıt gibi olmuştu. Çoktan pişman olmuştum bile, ama sağ olsun Huriye Hanım beni vicdan azabından çok çabuk kurtardı.

Ezel, annesinin çantasından ilacını çıkarıp suyla içmesine yardım etti ve on beş dakika sonra Huriye Hanım yavaş yavaş kendine gelmeye başladı. Vertigosu varmış meğer ve stres de tetikleyici bir etkenmiş. Ben nereden bileyim bunu?

Gözlerini aralar aralamaz Ezel dönüp, "Osman bu mu oğlum?" dedi. "Hani Osman diye bir arkadaşında kalacaktın? Tüühh sana!"

Ezel'in suratına tükürdükten sonra bana döndü. "Bu yosma takı sana tırnaklarını, düşmüyor bir türlü yakamızdan!"

Ağzımı bile açmadım. Maya küfrü duyunca elini ağzına kapadı şaşkınlıkla. Ezel, annesine çok sakin bir ses tonuyla, sanki bir çocuğa anlatır gibi, "Munise'ye hakaret ya da küfür edemezsin, bana bu konuda söz vermiştin. Şimdi özür dile Munise'den," dedi.

"Annene, seni doğurup emziren, bu yaşına getiren bana, özür dile mi diyorsun? Ben şıllıklardan özür filan dilemem!"

"Bir kez daha Munise'ye küfür ya da hakaret edersen evi terk ederim." Bunu öyle rahat ve sakin söylemişti ki etkilenmedim desem yalan olur. "Şimdi özür diler misin?"

Huriye Hanım bir şey diyemeden, "Kimsenin özrüne ihtiyacım yok!" dedim.

Huriye Hanım, yatakta biraz doğrulup etrafına baktı ve siyah saten nevresimlerim içinde yattığını fark edince, "Zina ettikleri cenabet yatağa yatırmışlar bir de beni! Tövbeler ya Rabbim!" dedi iğrenerek.

Ezel tekrar kıpkırmızı kesildi, hâlâ belinde havluyla yarı çıplaktı. Ezel, annesinin başından bir an olsun ayrılmamıştı ve çıplaklığını yeni yeni fark edip yatağın yanında yerde duran kıyafetlerini alıp banyoya döndü.

Huriye Hanım, tekrar bana küfretmeye başlayamadan Maya, "İyi misin? Nasıl hissediyorsun, Huriye Abla?" diye sordu.

"Hâlâ oda dönüyor biraz ama yavaş yavaş kafam yerine geliyor."

"Korkuttun bizi."

"Kalbime indirecek bu oğlan benim! Biz, ayrılsın bu kadından diye altı yedi sene evvel yurtdışlarına yolladık Abdülezel'i. Yine ne yapıp edip bulmuş oğlumu!"

Artık dayanamayıp bir kahkaha attım. "Ben, şu an olduğum bankada beş yıldır çalışıyorum. Sonradan gelen de dibimden ayrılmayan da oğlunuz!"

"Dişi köpek kuyruk sallamazsa erkek köpek ısırmazmış!"

"Bana bir hakaret daha edersenız dava açacağım size! Maya da şahidim olacak."

"Ahlak masası, seni zinadan içeri alsın evvela! Ona şahitlik etsin Maya..."

"Zina diye bir suç yok medeni kanunumuzda! Ama küfürlerimiz için hakaret davası açabilirim ki bir hakaret daha edersenız, yapacağım bu olacak!"

"Ey Allahım ne günlere kaldık? Orospuluk etmek suç değil, ama orospuya orospu demek suç olmuş! Dünyanın çivisi çıkmış!"

Ezel banyodan gömleğinin düğmelerini ilikleyerek çıktı ve gergin hava daha da gerildi. "Ay yine dönüyor her yer!" diye inledi Huriye Hanım ve gözlerini kapadı sıkı sıkı.

Ezel bana kaşıyla gözüyle kapıyı gösterince yatak odasından çıkıp mutfağa geçtik. "Öncelikle annem adına senden tekrar özür dilerim. Söylediği tek bir hakareti dahi hak etmedin."

Tam cevap verecektim ki işaret parmağını havaya kaldırıp, "Ancak!" dedi sert bir ses tonuyla. "Bunu yapmaya hakkın yoktu! Öfkelisin, kızgınsın, kırgınsın... Tüm bunları anlıyorum ve onarabilmek için ne gerekiyorsa yapıyorum. Fakat bir anne ve oğulun bu şekilde karşılaşması çok nahoş bir durumdu. Annem elli beş yaşında, hasta ve evlere temizliğe gitmek zorunda. Dün akşam bahsettim sana bundan, hepimiz hayata tutunmaya çalışıyoruz dedim. Buna rağmen bu kadar vicdansızca davranmış olmanı aklım almıyor. Benim adı gibi munis sevgilime ne olmuş böyle? Ne ara bu kadar gaddar oldun sen?"

"Ben senin sevgilin değilim! Gaddarlık değil bu, kısasa kısas! Bana yapılanlara cevap veriyorum artık. Ve değiştim, artık çok daha seçiciyim! Annenin iddia ettiği gibi sana yapışmış filan da değilim, hatta seni istemiyorum!"

"Gözlerin niye ağlamamak için kanlanıyor o zaman? Seni senden iyi tanıyorum ben. Aradan yıllar geçmiş olabilir, ama özün hâlâ aynı kişi. Giyinişin, duruşun, karakterin değişmiş sadece. Yoksa sen hâlâ üç sene koynumda uyuttuğum; bana âşık, hassas, iyi kalpli genç kızsın."

"Âşık?" Kahkaha attım ve, "Çok büyük ümitlere kapılmışsın benimle ilgili," dedim. "Seni umursamıyorum bile! Anneyle sana nasıl davrandığımdan anlamadıysan söyleyeyim: Seninle sadece oynuyorum. Şimdi gidebilecek durumdaysa anneni de alıp çık git evimden!"

Mutfak tezgâhına yaslanıp kollarını kavuşturdu ve, "Beni bu sözlerle ya da yaptıklarınla kendinden uzaklaştıramazsın," dedi. "Seni bir kez kaybettim ve yıllar sonra tekrar bulmuşken olmaz. Şimdi annemi eve götürmek için gideceğim, ama bitmedi."

"Bitti diyorum neyini anlamıyorsun? Yalandan çektiğin nutuklara karnım tok! Yedi sene geçmiş aradan, kiminle ne halt yediğin belli değil. Sana döneceğim öyle mi? Hiç benim için kurulu düzenini bozma çünkü o iş yaş!"

Maya içeriden, "Munise Hanım!" diye seslenince Ezel cevap veremedi ve ikimiz de yatak odasına döndük. Huriye Hanım, gideceğim diye tutturmuştu, Ezel de annesini alıp gitti. Onlar gider gitmez kendimi salonda bir koltuğa bıraktım. Başım çatlıyordu ve çok huzursuz, mutsuz hissediyordum. Ağlamaya başlamam uzun sürmedi, Maya sakinleşmem için bir bardak su getirdi. "Ben sana demiştim," dedi şefkatle. "Bak sen de üzüldün, kadın neredeyse gidiyordu hık diye."

"Gebersin!" dedim bir yudum daha su için

"Yeme kız öyle! Bak senin için ne oğlan doğurmuş, maşallah. Sen bu Ezel'i tipi kaymış diye anlatıyordun hani?"

"Öyle zaten."

"Bu tipi kaymış hali mi? Hey maşallah bayağı manken gibiydi."

"Aman ne mankeni be? Boyu bir yetmiş beş bir kere onun. Kısa manken mi olurmuş?"

"Orta boylu olur bir yetmiş beş, kısa değildi bence. Hem senin boyun sanki servi de adama mana buluyorsun? Kaç senin boyun, de hadi?"

"Bir altmış iki," diye mırıldandım.

"Eee o sana gayet normal o zaman. Kumral, kaşı gözü yerinde çocuk maşallah."

"Gözün kaldı bakıyorum da..."

"Ay yok, Allah sahibine bağışlasın," dedi bana göz kırparak. "Bak, o kadar eve girip çıkıyorum, neler neler gördüm. Tecrübelerime dayanarak diyorum, sen bu adama varacaksın! O yüzden anasına çok da bulaşma."

"Canım, bugün olanlardan sonra onunla bir daha görüşmeyiz bile."

"Ondan mı ağlıyorsun kız? O adam bırakmaz seni, aha da yazıyorum buraya!" deyip orta sehpaya parmağıyla çizgi attı.

Aksine bırakmayacağından korktuğum için ağlıyordum, ama cevap vermek yerine sustum. Maya da temizliğine geri döndü. Bütün hafta sonu aynı düşünce içimi kemirdi durdu. Ya benden vazgeçmezse gerçekten... Onu geri isteyip istemediğimi bile bilmiyordum. Bir yanım sürekli, eski defterleri asla kapatamayacağımı ve geçmişin gölgesinin, kara bulutlar gibi tepemde dolaşacağını hatırlatıyordu. Hafızası kuvvetli insanların en büyük lanetiydi bu, kötü anılar daha canlı kalırdı hep. Ben onu affedemem, buna eminim.

Pazartesi işyerinde, ikimiz de birbirimize gayet resmi ve hafta sonu hiçbir rezalet yaşanmamış gibi mesafeli davranıyorduk. Ezel'e, bu zamana dek işte hep müsamaha gösterdiğimi fark ettim. Yıl sonu raporlarının çoğu elimde yoktu ve bu zamana dek onun yetiştiremediği her işi kendim halletmiştim. Oysa bunları yapmak onun vazifesiydi. Farkında olmadan yumuşamış ve onun işini kolaylaştırmıştım.

"Üç haftanız var, yıl sonuna kadar tüm raporları eksiksiz istiyorum," dediğimde derin bir nefes alıp göğsünü şişirse de, "Peki, efendim," deyip gitti. İlk hafta umduğumdan çok daha hızlı düzenleme yapıp bir sürü rapor teslim etti. Kontrol ettiğimde hepsi eksiksizdi. Raporları genel müdür yardımcımıza atmak üzere bir dosyada biriktirmeye başladım. Şubelerin takip bakiyelerini, ikinci müdürler hazırlayıp bana raporlardı. Asistanım - yani Ezel- revize ettikten sonra da ben kontrol edip genel müdür yardımcımıza gönderirdim.

Aralık ayını yarıladığımızda, görevini layığıyla yerine getirdiğini düşündüğüm Ezel'in aslında yardım aldığını fark ettim. İkinci müdürlerden Ceren Hanım, Ezel'in masasına pek sık uğrar olmuştu. Başta bunu, dönem sonunda bankada oluşan hareketliliğe yorsam da sonradan anladım ki raporları düzeltmesine yardım ediyordu. Hatta onun yerine çalışıyordu resmen.

Ezel ve Ceren Hanım, gülümseyerek sohbet ediyorlardı. Elimde olmadan yerimden kalkıp jaluzinin aralığından onları izlemeye başladım. Ezel'in masasında, çok yakın oturmuş aynı bilgisayar ekranına bakıyorlardı. *Muhtemelen çalışıyorlardır*, diye düşünüp kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Ceren Hanım'ın kafasını geriye atarak kahkaha atmasıyla, elimdeki kurşun kalemi çat diye ikiye kırdım. Aslında kalem değil, kıskançlıktan çatlayan bendim.

Sarı, boynunu açıkta bırakan küt kesim saçları ve açık mavi gözleriyle güzel bir genç kadındı. Boşnak göçmeni olmanın ver-

diği aşırı beyaz ten ve ince yapılı vücuduyla çekiciydi. Ezel'le ne ara bu kadar samimi olmuşlardı acaba? Öğrenmenin tek yolu vardı, o da Truva Atı gibi kalenin içine girmekti.

Önce Ezel'e öğle arası için tonla iş kitledim ve öğle yemeği için kulenin yemekhanesine indim. Genelde kutu yemeklerimi ofiste yerdim ve yemekhaneye pek inmezdim, ama şimdi görev icabı araya karışmam gerekiyordu. Ceren Hanım ve iki arkadaşının oturduğu masanın hemen arkasına, onlara sırtımı vererek oturdum. Başta beni ilgilendirmeyen bir sürü şey konuştular. Fakat sonunda kızlardan biri, "Ezel Bey'le arkadaş mısınız?" diye sordu.

"Evet, iş arkadaşıyız herkes gibi," dedi Ceren Hanım. Derin bir nefes almıştım ki ilk konuşan kız, "İyi bari, ben de aranızda bir şey var sanıp korktum," dedi.

Ceren Hanım, benim de merak ettiğim şeyi sorup, "Niye korkuyorsun, anlamadım?" dedi.

"Çok hoş adam, ben göz koydum ona," dedi kız gülerek.

Ceren Hanım, "O nasıl bir cümle öyle?" dedi. "Sanki ilk ben tuttum, benimdir, der gibi."

Kız, "Açık açık sordum sana, varsa aranızda bir şey söyle. Ben de ona göre davranırım," dedi alınmış şekilde.

"Var sayılır," dedi Ceren Hanım ve içtiğim su ters gitti. Yüksek sesle öksürünce beni fark edip arkalarına döndüler. Ceren Hanım, "İyi misiniz müdirem?" diye sordu. Sonunda tekrar soluk alabildiğimde, "İyiyim, yok bir şey. Su ters gitti de..." dedim.

Battı balık yan gider deyip, "Yanınıza oturmamda sakınca var mı?" diye sordum. "Ne demek, buyurun," dediler, ben de tepsimi alıp onların masasına geçtim. Başta biraz sessizlik oldu, ama sonra masadaki üçüncü ve yaşça bizden daha büyük olan Kadriye Hanım'ın, "Kreş kuleye ne zaman açılacak, biliyor musunuz

Munise Hanım?" diye sormasıyla sohbet başladı. Kreş, işyerinde *mobbing* ve taciz yüzünden işten atılanlar derken sonunda laf Ezel'e geldi.

"Bankanın insan kaynakları, nasıl çalışan seçiyor ben anlamı yorum zaten," dedim. "Ömür Bey ve diğer bir sürü kişi bildiğin sapıktı. Bana da asistan diye otuz yaşında, vasıfsız elemanı kak tırdılar. Siz gördünüz zaten Ceren Hanım, o gün toplantıda pro jeksiyon cihazını bile kontrol etmemişti. Hem aklı havada hem sakar! Orta boy, orta yaş asistan mı olur hiç?"

"Ben, sizinle aynı düşünce de değilim Müdirem," dedi adını bilmediğim ama bankoda çalıştığını öğrendiğim kız. "Bence çok hoş adam. Geniş omuzlu, güzel yüzlü sonra poposu da çok iyi."

Benim gözlerim kocaman açılınca kız, "Ceren Hanım da benimle aynı fikirde," diye ekledi. "Hatta siz gelmeden tam da bundan bahsediyorduk."

Ceren Hanım, kıza öldürecekmiş gibi baktıktan sonra, "Sanki sadece biz konuşuyoruz bunu?" dedi elini sallayarak. "Kadınlar tuvaletinde, Ezel Bey'den bahsediyor bir sürü genç kadın."

"Ne buluyorsunuz o sümsükte?" dedim yüzümü buruştu rarak.

Kadriye Hanım, ellerini kaldırıp, "Bana bakmayın hiç. Ben evli ve çocukluyum, benden geçmiş o işler," dedi gülümseyerek.

Bankodaki kız, içimizde en genç olandı. Muhtemelen yirmi lerinin başındaydı ve şen bir kahkaha atıp, "Benim tam vaktim bu işler için ve dua ediyorum, bir eğitim olursa Ezel Bey'in oda sına sızacağım," dedi.

Yatılı eğitimler, banka ihtiyaç gördükçe Tuzla'daki eğitim merkezinde yapılırdı. Esasen erkekler ve kadınlar ayrı odalarda kalırdı ancak arada, beyler ve hanımlar oda arkadaşı değişik liği yapardı. Bunun tek sebebi vardı o da seks! Ezel'i bu kadar kıskanıyor olmama şaşırsam da mantıklı ve makul davranmaya

devam ettim. Benim yerime Ceren Hanım ses tonunu sertleştirip, "Az evvel ne dedim ben?" dedi.

Şaşkın bir ifade takınıp, "Yoksa Abdülezel Bey'le aranızda bir şeyler mi var?" dedim.

"Tam olarak var denemez, ama çok kibar, naif, tatlı biri. İki haftadır da bayağı samimi arkadaş olduk. Neden olmasın diye düşündüm ben de."

"Bak sen Abdülezel'e? Çıkma teklif etti sana demek?" dedim gülümseyerek. Aslında Ceren Hanım'ın sarı saçlarını elime dolayıp, kafasını önünde duran üzüm hoşafı kâsesine geçirmek istiyordum.

"Yok, henüz hâlâ öyle bir adım gelmedi. İş dışında da arayıp sormuyor, yazmıyor. Daha o aşamalara gelemedik yani, ama bir ilişkiye başlamak için yavaştan alması bile çok romantik bence."

"Beni biliyorsun," dedim elimi, dostça koluna koyarak. "Kadın dayanışması daima hayat felsefemdir. Senin için Abdülezel'i bir araştırır, sorgularım. Bakalım sana layık mı, seni üzer mi, niyeti ciddi mi? Her şeyi öğrenirim, hiç merak etme canım."

"Çok şekersiniz Müdirem," dedi içtenlikle gülümseyerek.

Gerçekten çok şekerdim, şekerin aslında tatlı bir zehir olduğunu unutmazsak tabii. Kalbim güm güm atıp sıkışmaya başladığı için mesaiye az kaldığını bahane edip ofise çıktım.

Ezel, verdiğim işlere gömülmüş aç biilaç çalışıyordu. Kızlar ağızlarının suyu akarak bahsedene dek fark etmemiştim, fakat saçları uzamıştı ve kendine bakmaya başlamıştı yeniden. Marka olmasalar da gömleği, pantolonu, kravatı ve ayakkabıları uyumlu, özenliydi. Kutu yemeğimi, yanına mutfaktan aldığım tuz ve sosları koyarak masasına getirdim. "Aç kaldınız bu öğlen, sizin için bunlar," dedim ona bakmadan.

"İçinde zehir filan yok inşallah," diye mırıldandı.

"İçinde sağlıksız hiçbir şey yok o yemeklerin. Zehri tuz ve sos olarak yanına koydum. Malum sade sevmiyorsunuz..." diyerek ofisime geçtim. Zehir değil ama şap koyacaktım yemeğine! Aynı anda kaç kişiyi idare ediyordu bu herif? Ben, Ceren Hanım ve nişanlısı Nur Tuğba. Tabii ya Nur Tuğba! Aklıma gelenle derin bir nefes alarak, odada volta atmayı kesip koltuğuma oturdum.

Aralık ayının son haftası başladığında, deli yoğunluğuma rağmen bir gözüm hep Ezel ve Ceren Hanım'ın üzerindeydi. Koridordaki su sebilinin yanında, on dakikadır sohbet ediyorlardı ve Ezel ne anlatıyordu ki Ceren Hanım gülmekten iki büklüm olmuştu. Dayanamayıp ofisten çıktım, koridora doğru, "Abdülezel Bey!" diye seslendim. Ceren Hanım'a dönüp, "Sonra görüşürüz," dedikten sonra ofise, yanıma geldi.

"Munise Hanım, rica etsem artık bana Addülezel diye seslenmeseniz de herkes gibi Ezel deseniz. Lütfen."

"Niye havanız mı bozuluyor?"

"Yani gülünç duruma düşüyorum çoğu zaman, çünkü sadece siz Abdülezel diyorsunuz bana."

"Adınız neyse onu diyorum ben! Neyse asıl konumuza dönelim, raporları bu haftaya yetiştirmenizi söylemiştim," dedim sertçe.

"Hazırladım hatta hepsini mail attım size."

"Ben, sizden istedim ama, Ceren Hanım'dan değil!"

"Zaman çok sıkışık olunca, o da yardım etti sağ olsun."

"İşyerinde onunla bununla oynaşmak yerine, işinize konsantre olursanız eminim ki tek başınıza da yetiştirebilirsiniz."

Yüzüne kocaman bir sırıtış yayıldı. "Valla Sayın Müdürem, işyerimden biriyle oynaşmadım henüz, siz hariç," dedi.

"Terbiyesizlik edip haddinizi aşmayın!" dedim. O kadar sinirlenmiştim ki onu camdan aşağı atabilirdim. Ukala pislik! Ama hata bendeydi, tekrar yattığımız için kendini bir şey sanıyordu.

"Peki, sayın müdürem," dedi gülümseyerek. "Başka bir şey yoksa..."

"Yok! Ama masanızdan ayrılmayın, lazım olabilirsiniz."

"Tabii..." dedi gülmemek için dudaklarını birbirine bastırarak.

Kıskançlığımı, sadece iki hafta saklamayı becerebilmiştim. İntikam işleri hiç de umduğum gibi gitmiyordu. Rüzgâr tersine dönmüştü resmen. Herifi daha Nur Tuğba'dan ayıramadan başkasını bulmuştu. Neyse ki Nur Tuğba, Ceren Hanım'ı saf dışı etmemi sağlayacaktı.

İş çıkışı, zemin kata kurulan büyük yeni yıl ağacının yanına, başka bir küçük ağaç daha koyulduğunu gördüm. Bu ağaç beyazdı ve önüne "Dilek Ağacı" yazılan bir tabela asılmıştı. Pek çok çalışan, ağacın yanındaki masada dileklerini kartlara yazdıktan sonra minik zarflara koyup ağaca asıyordu. Ezel ve Ceren Hanım'ın da içinde olduğu, bizim katın pek çok çalışanı ağacın etrafını sarmıştı. Sanki telefonumla ilgileniyormuş gibi kamerayı açıp görüntüyü yakınlaştırarak izlemeye başladım. Herkes gülüşerek ağaca kendi notlarını astı. Sonunda ağacın sağında solunda kimse kalmayınca, saklandığım kuytu köşeden çıktım ve Ezel'in astığı beyaz zarfla, Ceren Hanım'ın astığı mor zarfı çaktırmadan koparıp cebime attım. Metroya girerken zarfları cebimden çıkardım, ilk elime gelen mor olandı.

"*Hayırlısıyla Ezel'le evlenip yuva kurmayı diliyorum.*" Kâğıdı hışımla parçalayıp en yakındaki çöpe attım. Ezel'in zarfını açtı-

ğımdaysa içinde büyük harflerle "SOBE :)" yazıyordu sadece. Onları izlediğimi nasıl anlamıştı muşmula suratlı?

Ertesi gün, Ceren Hanım'a koridorda rastlayınca fırsatı kaçırmayıp, "Merhaba canım," dedim.

"Merhaba Munise Hanım, nasılsınız?"

"Ben iyiyim, ama sana bazı haberlerim var. Mutfağa geçelim mi iki dakika?"

"Olur, tabii."

Mutfağa girdiğimizde kapıyı kilitledim ve tezgâha yaslanıp kollarımı kavuşturdum. Sıkıntılı bir yüz ifadesiyle, "Nasıl başlasam hiç bilmiyorum ama..." dedim.

"Kötü bir şey mi?"

"Evet. Abdülezel Bey'i araştırdım ve nişanlı çıktı."

"Ne? Emin misiniz?"

"Ay müdiresi olarak, böyle bir şeyi emin olmadan söyler miyim hiç? Hatta istersen sen de öğrenebilirsin, dosyasına bakınca nişan kredisi çektiği hemen görünüyor. Elinde de bir yüzük var zaten. Ama ben yine de kesinleştirmek için aldım karşıma sordum, 'nişanlı mısınız,' dedim. 'Evet,' dedi. 'Yaza düğünüm var, inşallah sizleri de beklerim,' dedi bir de. Ben de azarı çektim valla! 'Madem başınız bağlı, niye ofisteki gül gibi kızların hisleriyle oynuyorsunuz, ayıp değil mi,' dedim! Feminizm damarımı attırdı çünkü. Bir de diyor ki arsız, kızlara bir şey vaat etmedim ben, iki muhabbet ettiğim peşime düşüyorsa suç benim mi?"

"İnanmıyorum ya! Kendini ne sanıyor bu? Resmen kullandı beni!"

"Nasıl yani?" Bir anda kulaklarıma dek yanmış kavrulmuştum.

"Tüm raporları beraber hazırladık, ben olmasam yetiştiremezdi size teslim ettiği raporları."

"Hee... Öyle kullandı diyorsunuz!" derin bir nefes alıp anlaşılmasın diye de ekledim. "Vay namussuz! Dedim ama ben size, sağlam pabuç değil diye. Elindeki alyansı nasıl görmediniz siz de ama?"

Ağlamaya başlamıştı Ceren Hanım, peçete verip sarıldım ve omzumda ağlarken, "Gördüm aslında ama sorduğumda aile yadigârı diye takıyorum, demişti," dedi hıçkırarak.

"Canım o Gaunt ailesi mensubu mu ki ona bir yüzük yadigâr kalsın o da taksın bunu!"

"Ne ailesi, anlamadım?"

"Harry Potter'da yüzüğün yadigâr olduğu bir aile, orasını çok da şey yapmayın siz... Neyse yani demem o ki yüzük yüzüktür, şüphe etmeliydiniz."

"İşte salak kafam! Kimmiş peki nişanlısı?"

"Uzak akrabası, Nur Tuğba adında bir kızmış, öyle dedi Addülezel Bey. 'Ben gezer tozar, ailemin dediğini alırım,' dedi cibilliyetsiz bir de! Ben anlamıyorum bu çağda nasıl bir geri kafalılıktır bu? Size de günlerdir nasıl desem diye düşünüyordum."

"Ay Munise Hanımcım, nasıl iyi bir insansınız siz? Kaç gündür, bizi her yan yana gördüğünüzde, bağırıp o şerefsizi yanınıza çağırıyordunuz, diyorum niye böyle yapıyor bu kadın? Meğer beni korumak içinmiş!"

"Tabii ki! Tamamen kadın dayanışması!"

"Çok teşekkür ederim, gerçekten. Bundan sonra selam bile vermeyeceğim o herife."

"Bence de uzak dur. Çapkın belli yani."

"Ay nişanlı ya Nİ-ŞAN-LI! Ne zaman söyleyecekti acaba bana, evlenince mi?"

"Neyse tatlım sakinleş hatta hiç bilmiyormuş gibi soğuk takıl.

Demesin bir de benden hesap sordu, kendi kendine gelin güvey olmuş diye."

"Asla bir daha konuşacak değilim onunla. Bundan sonra duvar neyse Abdülezel de o benim için!"

"Aferin! Bu güçlü kadın duruşuna ihtiyacımız var, tüm dünya kadınları olarak! Bir peçete daha ister misin tatlım? Makyajın bayağı dağıldı çünkü."

Sadece makyajı değil kendisi de dağılmıştı Ceren Hanım'ın ve onu kendini toparlaması için yalnız bırakıp hafif bir ıslık öttürerek ofisime döndüm. Zafer yine benimdi!

Sonrasında Ezel, bir anda selamı sabahı kesen Ceren Hanım'a pek bir anlam veremese de çok sorgulamadı. 31 Aralık günü, mesaiyi biraz daha erken bitirdik ve bizim bölümün tüm çalışanları saat dört buçukta en büyük toplantı salonuna geldi. Herkes çekilişte, kendisine çıkan kişiye hediyesini verdi ve pasta kesip yedik.

Ezel'e, hediye çeki istemediği için kişiye özel ajanda, kalem, cüzdan seti almıştım. Hediyesini açıp, "Teşekkür ederim Müdirem," dedi. "Ne güzel, hepsinde de Addülezel Hamamzade yazıyor!"

"Evet, ismi doğru yazsınlar diye özellikle belirttim," dedim sırıtarak.

"Benim hediyem de size efendim," diyerek bir kutu da o uzattı bana.

Şaşırsam da belli etmeyip, "Değişik bir tesadüf olmuş," dedim. Hayli ağırdı ve merak da etmiştim ama duygusal tepki vereceğim bir şey çıkmasından korkarak, "Bayağı da sarıp paketlemişsiniz, açmakla uğraştırmayın beni hiç. Ne var içinde?" dedim.

"Hediyelik eşya efendim."

"Çok teşekkür ederim, çok severim öyle şeyleri."

Neyse ki hediyesini açmayan başkaları da vardı da ben pek dikkat çekmedim. Gerçi diğerlerinin hediyelerini açmama nedeni, hediyenin yanındaki değiştirme kartıydı. Odama geçip yalnız kalınca içine baktım hemen kutunun. Tam yedi tane kar küresi vardı. Her birinde de başka bir şehir vardı. Londra, York, Edinburgh, Paris, Roma, Venedik ve Pisa. Bir de not vardı yanında:

Sensiz gezdiğim her şehirden, senin için bir kar küresi aldım. Döndüğümde vermek için aradığımda numaranı değiştirmiştin. Niye bilmiyorum, ama yine de yıllarca sakladım onları. Şimdi gerçek sahibini buldu hepsi. Yeni yılda, yeni başlangıçlara inanman dileğiyle...

Kapım tıklanınca hemen notu kutuya atıp kapağını kapattım ve, "Girin," dedim.

Ezel içeri girip, "Beğendiniz mi?" dedi gülümseyerek.

"Bana ihanetini hatırlatan şahane bir seri olmuş, teşekkürler."

"İhanet mi?"

"Tabii, Avrupa'nın hangi şehirlerinde kızlarla düşüp kalktığını asla unutmam artık!"

"Kimseyle aldatmadım seni, yemin ederim!"

"Bir de yalandan yemin edip de iyice küçülme gözümde! Salak yok senin karşında! Zekâma hakaret senin şu tavrın!"

"Muni, ben onları battığımız zaman evden eve taşıdım. Atman kırılmasınlar diye özen gösterdim. Bana aldığın hediyelerle sakladım."

"Sen bana ne aldıysan, hepsini çöpe attım ovsa ben!"

"Yapma lütfen, niye bana inanmıyorsun? Sor ne merak ediyorsan, söz veriyorum dürüstçe cevap vereceğim."

"Ben de saf salaktım, senin söylediklerine inanacağım, öyle mi?"

"O kadar mı güvenilmezim senin için?"

"Evet! Şimdi gitmem gerek, akşama arkadaşlarla dışarı çıkacağız. Hazırlanmak için çok vaktim yok."

Kutuyu kucaklayıp yanından geçip gidecekken durdum ve, "Nasıl benim çekiliş hediyemi sen aldın? Şans deme, inanmam! Çok düşük olasılık birbirimize çıkmamız."

"Ceren Hanım'a çıkmıştın sen. Ben de ona yakınlık gösterip rica ettim. Bana kötü davranıyor, iyi bir hediye alırsam gözüne girerim belki, dedim. O da hem çekilişte çıkan isimleri değiştirmeyi kabul etti hem de raporlarıma yardım etti. Ama sonra birden küstü ve sanki nedenini biliyorsun sen."

"Ne münasebetle aranızdaki küslüğü bilecekmişim ben! İyi yıllar!" deyip çıktım ve akşama kimlerle dışarı çıkabilirim diye deli gibi düşünmeye başladım. Artık Instagram'dan takipleşiyorduk ve dışarı çıkacağım dediysem bir fotoğrafla bunu desteklemek şarttı. İş hayatından kimseyle gece dışarı çıkıp çılgınlar gibi eğlenecek kadar samimi değildim. Özel hayatımda da sadece Işılay ve Gonca vardı.

Sanki sesimi duymuş gibi Işılay aradı beni. Kucağımdaki kutu yüzünden telefonu omzumla kafam arasına sabitleyip konuşmaya başladım.

"Selam tatlım!"

"Selam Muni! Ya sana bir şey demem lazım ama nasıl desem bilemiyorum?"

"Söyle ne demek, canım."

"Hani yalana ihtiyacın olursa bana gel, demiştin ya..."

"Evet, yalan bürosu burada," dedim kahkaha atarak.

Benim aksime o çok gergindi ve fısıltıyla konuşuyordu. "Dinçer gece dışarı çıkarmak istiyor beni, evden sana geliyorum diye çıksam. Yeni yıl gecesini Muni'de, kız kıza geçireceğiz desem."

"Söyle canım, ne olacak?"

"Aslında sadece söylemekle değil de... Ya çok zahmet vereceğim biliyorum, ama beni almaya gelsen, olur mu? Sana gideceğiz diye çıkıyorum çünkü. Sen gelirsen daha ikna edici olur. Yoksa izin vermez babam."

"Olur ama bir şartla," dedim. "Gideceğiniz yere beni de üçüncü olarak kabul eder misiniz? Valla fazlalık olmam, otururum köşede öylece. Ezel'e yalandan yere dışarı çıkacağım dedim. Onu gerçeğe çevirip, eğleniyormuş gibi bir iki foto atar eve dönerim ben zaten."

"Saçmalama, tabii ki gelmende sakınca yok. Aksine sen yanımda olursan daha rahat hissederim. Ama erken filan ayrılma, birlikte gidip birlikte dönelim. Bu gecenin sabahı Dinçer'de biter yoksa, biliyorum kendimi."

"Bana göre çok dirayetlisin, ben Ezel'le tekrar birlikte oldum biliyor musun? Ama Gonca'ya söyleme sakın, oyar beni bu kez!"

"Ay nasıl ya? Gonca bu gece yok zaten, eşinin ailesine gidecekler yeni yılı kutlamak için."

"İyi, bari. Bana gelince anlatırım sana uzun uzun. Şimdi işten yeni çıktım ben, eve geçiyorum, arabayı alıp sana gelirim. Sen sakın süslenip püslenme, pijama partisine geliyormuşsun gibi hazırlan. Gece için benim evde boyanır süsleniriz."

"Tamam canım, çok teşekkürler."

"Asıl ben teşekkür ederim minnoşum. Görüşürüz..."

"Görüşürüz."

Eve gelince kutuyu bazanın altında duran, Ezel'in diğer hediyelerinin yanına koydum. Ailem, arkadaşlarım hatta terapistime bile Ezel'e ait her şeyi çöpe attığım yalanını söylemiştim, ama işin aslı elim varmamıştı atmaya. Çünkü sanki o hatıraları çöpe atarsam gençliğimi de çöpe atacakmışım gibi hissediyordum. Yine de dediği gibi beni aldatmadığına inanmadığım için kar kürelerini salonuma koyacak da değildim. Facebook'ta paylaştığı, "Bana evimde gibi hissettirdiğin için teşekkürler Amy" yazısını belli ki o unutmuştu, ama ben unutmamıştım. Hiçbir şey olmamış gibi, "Senin üstüne gül koklamadım," deyince inanmamı bekleyemezdi.

Arabamla Işılay'ı almaya gittim ve neyse ki babasıyla annesi beni severlerdi de çok zorluk çıkarmadan Işılay için izin alabildik. Benim evime geldik ve dolabımdan ikimize de elbise seçtik. Işılay'la bedenlerimiz çok yakındı. Sadece onun göğüs ve kalça ölçüsü benimkine nazaran çok az daha küçüktü, ama o da elbiselerimi giydiğinde göze batmıyordu. Işılay, koyu lacivert simli, ben de bordo kadife bir mini elbise giydim. Saçlarımızı yaparken Ezel'le ve annesiyle aramızda geçenleri anlattım. Sonra da Ceren Hanım'ı ve bugünkü hediyeleşmemizi.

Işılay, annesine yaptığım şeyi ayıplayıp, "Senin annen olsaydı o kapıdaki Muni, ne hissederdin? Ya kadının daha ciddi bir hastalığı olsaydı, kalp krizi filan geçirseydi, Allah göstermesin!" diye sıraladı.

"Aman, bir sürü küfür etti. Bir şey olmaz o kakneme!"

"Ayıp deme öyle!"

"Sen kaynanana bayılıyordun sanki?"

"Orası öyle canım. Kaynanayı ne yapmalı?"

İkimiz aynı anda, "Kaynar kazana atmalı!" deyip güldük.

Işılay, Ezel'in ısrarcı tavrınaysa şöyle bir yorum getirdi:

Senin, onu affetmeyeceğini düşündüğü için hiçbir şey olmamış gibi davranıp geçmişe sünger çekmeye çalışıyor bence."

"Yavaş çeksin süngeri! Onun karşısında balık yok ki şıp diye unutayım! Hem şu cümle nedir: Seni aradım numaranı değiştirmiştin, ulaşamadım! Sanki ben MİT ajanıyım da bana ulaşmak imkânsız. Telefon değiştiyse İzmir'deki adresim aynıydı, sonra ortak arkadaşlardan yeni numaramı bulabilirdi. Sosyal medyadan başka hesaplar aracılığıyla bana ulaşabilirdi."

"Tabii canım, bulmak isteyen Müge Anlı'ya çıkar yine bulurdu yani," diye beni destekledi Işılay.

Alakasız şekilde "Annen hâlâ her sabah Müge Anlı'yı mı izliyor?" dedim.

Gülerek, "Evet, çok belli ediyorum, değil mi?" dedi.

Kahkahalar eşliğinde hazırlandık ve gece için Ruby Club'ta yer ayırttığını söyleyen Dinçer'in mesajıyla arabaya binip yol aldık. Beşiktaş, Ortaköy'deki bu gece kulübü denize nazır, boğaz manzaralı, hayli tuzlu bir mekândı. Biz gittiğimizde Dinçer çoktan oradaydı ve ayırttığı masada, yanında Ezel'le oturuyordu.

Üstünde v yaka bordo bir triko, kot pantolon ve ayağında da botları vardı. Onu takım elbise dışında, günlük kıyafetlerle görmek çok çok değişik hissettirmişti. Sanki yedi sene öncesine ışınlanmıştı tüm duygularım. Yine o çekici, okulun gözdesi, havalı çocuktu. Sanırım ucuz takım elbise içinde beğenememiştim onu ve biraz da öfkem yüzünden yakışıklılığını göz ardı etmiştim.

Varlığından hoşnut olmadığımı belli etmek için yüzümü buruşturup gözlerimi devirdim. Benim aksime o, benden etkilendiğini hiç gizlemedi ve dudaklarını yalayıp ayağa kalkarak beni karşıladı. Aynı şeyi Dinçer de Işılay'a yapmıştı.

"Hoş geldiniz, çok güzelsiniz ikiniz de..." dedi Dinçer.

"Teşekkür ederim, ama ben sana iyilik ettim, Işılay'ı getirdim. Senin yaptığına bak!" dedim sitemle.

"Ben de iyiliğinin karşılığı olarak Ezel'i getirdim işte," dedi Dinçer gülerek.

"İyilik değil kazık oluyor bu," dedim Ezel'e bakmadan öne göstererek. Ezel, kolunu belime sarıp kulağıma, "Adam ne bilsin, senin beni kazık olarak gördüğünü," dedi. Fısıltıyla yaptığı imayı çok net anlamıştım ve kolunu itmek için yeltendiğimde daha sıkı sardı.

"Bırak! Sen buradaysan gidiyorum!" dedim kızarak.

"Anam kalpten gidiyordu senin yüzünden neredeyse, kalkıp yine de senin yanına geldim koşa koşa, bu mu bana ettiğin muamele?"

"Ben mi dedim gel diye? Ayrıca annenin kalbi yoktu, vertigosu vardı. Araştırdım, kulakla ilgili bir rahatsızlıkmış o da. Hiç vicdan yaptıramazsın yani!"

"Annem, haftalardır suratıma bakmıyor. Benimle konuşmuyor, gözüne takılırsam da seni doğuracağıma taş doğursaydım, diye mırıldanıyor sürekli evin içinde."

"O annenle, senin problemin, beni ilgilendirmez."

"O yüzden mi bin tane dolap çevirip annemi ayağına temizlikçi olarak çağırttın?"

Böyle söyleyince yüreğim cız etti birden. Kaknem Huriye'ye acıyacağım ölsem aklıma gelmezdi, fakat yufka yürekliliğim tutmuştu. "Rahatsızlanacağını düşünmemiştim, özürlerimi iletirsin annene," dedim.

"Senin özründen ziyade annem görüşmediğimizi bilse daha mutlu olacak gibi. O yüzden onu boş ver, benim gönlümü al."

"Ne alaka? O zaman görüşmeyelim daha iyi."

"Onu demek istemediğimi biliyorsun. İşte gitme, eğlenelim hep birlikte bu gece."

"Ben eğlendiğim yerde rahat etmek isterim. Sonra sosyal medyaya, oraya buraya fotoğraf koyarken aman o çıkmasın bu çıkmasın diye hiç uğraşamam!" dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak.

"Koy istediğin yere fotoğraf, kim bir şey diyor sana?"

"Hani haber vereyim, senin aksine ben, birlikte eğlendiğim insanlarla da paylaşım yapıyorum! Sonra beni niye koydun, o görmüş bu görmüş... Hiç entrese etmez beni!"

"Aşk olsun, seninle fotoğraf çekildik de ben mi paylaşmadım? Bu gece profilimi bizimle dolduracağım, sen onay ver yeter. İşte sıkıntı çıkmazsa benden yana asla sıkıntı olmaz."

"İşten gören, iki iş arkadaşı eğleniyor der ne diyecekler? Ofisten bir sürü insan bugün birlikte dışarı çıktı zaten. Asıl Nur Tuğba'nın yaratacağı sıkıntıdan çekiniyor olmayasın?"

"Nur Tuğba umurumda bile değil, ne saçma insanlara takılıyorsun sen."

Bir yanım, nişanlısı yerine beni önemsiyor olmasından müthiş bir haz duymuştu. Aklıma, ailesinin zoruyla bu evliliğe sürüklendiği geliyordu hep. Nur Tuğba, orta yerinden çatlayacaksa kalabilirdim. "İyi bakalım," deyip oturdum.

Biz ayakta, tartışıp konuşurken Dinçer ve Işılay çoktan masanın bir ucunda, sarmaş dolaş oturmuşlardı. Dinçer, Işılay'ı kolunun altına almış fısır fısır bir şeyler anlatıyordu. Ezel, olmasaydı bu masada üçüncü olmak garip kaçacaktı cidden.

Yılbaşına özel menü satın almak ve şişe açtırmak zorunluydu mekâna giriş için. Biz de şartlara uygun sipariş verdik ancak kallavi, amiyane tabirle kol gibi hesap gelince Dinçer'le ödeme kavgasına tutuştuk. Böyle mekânlarda genellikle parayı

peşin alırlardı ki içip zom olduktan sonra ücret için müşteriyle uğraşmasınlar ya da kalabalıktan istifade kimse hesabı ödemeden tüymesin diye. Artık hali vakti yerinde olan Dinçer, "Ben dedim buraya gelelim diye, ben ödeyeceğim," deyip duruyordu.

"Canım, biz de bile isteye geldik. Olur mu hiç öyle şey?" dedim.

"Işılay aşkım, bitanem, Ezel kardeşim, sen baldızım sayılırsın. Bana düşer hesap burada, sana değil."

Ezel'le ilgili kısmı duymamış gibi yapıp, "Işılay da benim kardeşim, onunkini ben öderim," dedim. Hepsini benim ödememi asla kabul etmeyecekti, ben de asla tamamını onun ödemesine müsaade etmeyecektim. En sonunda, "Bölüşelim, herkes kendisininkini ve kankasınınkini ödesin," dedim. Işılay, Dinçer'e kaş göz yapınca da sonunda kabul etti.

Üniversitede Ezel'le birlikteyken her şeyi o öderdi, ailesinin beni bu yüzden servet avcısı olarak gördüğünü biliyordum. Ezel'le ayrıldıktan sonra arkadaş ya da akraba fark etmeksizin hiçbir erkeğe hesabımı ödetmemiştim, çünkü hakkımda bir kez daha o şekilde küçük düşürücü düşünülmesine katlanamazdım. Bir çeşit huy olmuştu bende.

Tüm hesap muhabbeti boyunca Ezel, sıkkın sıkkın sessizce oturdu. Hesabın yarısı, onun maaşının iki katıydı zira. Ayrıca maaşının yarısı, nişan için çektiği krediye gidiyordu. Dinçer'e, "Teşekkürler kardeşim," dedi başını eğerek.

Dinçer, elini Ezel'in omzuna koyup, "Üniversitede hepimizi sen yedirdin içirdin, hesap ödetmedin bize asla. Bu gece, senin, bana geçen hakkının ancak binde biridir Ezel," dedi. Sonra da meşhur Ezel dizisinden alıntı yaparak, "Öyle değil mi yeğen?" dedi.

Işılay, "Ay ne izlerdiniz o diziyi üniversitedeyken!" dedi.

"Güzel diziydi ama," dedi Dinçer ve sanki aradan acı, mutsuzluk, ayrılık dolu soğuk yıllar geçmemiş gibi yine dörtlü takılan o eğlenceli çiftler olmuştuk. Eski, komik hatıralar yemek boyunca, masada kahkahalar eşliğinde anlatıldı.

Gece ilerledikçe, kulüp kalabalıklaştı ve her birinin kulağında kulaklık olan, iri, uzun, tehlikeli tipli korumalar ortalıkta kol gezip asayişi sağlama aldılar. İçkiyi fazla kaçırdıkça insanlıktan çıkanlarla doluydu etraf. Yakasında Ruby yazan tişörtler giyen çalışanlar hayatlarından bezmiş gibi servis yapıyorlardı. Dans eden kalabalığın arasından şişeleri devirmeden tepsiler taşıyorlardı devamlı. Onların dikkatine nazaran müşterilerden bazıları, masalarındaki bir şişe ya da bardağı deviriyor ve müzik sesinin içinde bir şangırtı kopuyordu arada.

Eğlenmeye gelenlerin yarısı yaşlı turistlerdi ve çok fazla Arap vardı. Dinçer eğlenen insanlara bakıp, "İstanbul'un kaymağını yabancılar yiyor," dedi.

"Öyle valla," dedim. "İstanbul emlak piyasasının yarıdan fazlası yabancıların elinde. Arapların bankadaki mevduatlarını görmen lazım. Bunların hepsi petrol mu işiyor, diyorum artık!"

Ezel, "Zaten İstanbul'da Türkler çalışıyor, yabancılar eğleniyor," dedi ve tam bu sözünün üstüne, beyaz deri etekli, kaşı dudağı *piercing*li, kabarık saçlı bir Arap kız masaya yaklaşıp Ezel'i dansa kaldırmaya çalıştı. Hiç oralı olmayıp tabağımdaki eti özenle kesmeye başladım. Ezel, "*No, thank you*," dedikçe kadın, "*Come on*," deyip duruyordu. Sonunda benim bozulduğumu anlayan Dinçer, güvenliği eliyle çağırdı ve kızı bizim masadan uzaklaştırdılar.

Dinçer, "Piyasadan düşmemişsin yalnız, kardeşim," dedi.

Ezel bana daha da yaklaşarak, "Canavar tipli bir şeydi, ne piyasam olacak? Beni de ancak bunlar bulur zaten!" dedi.

Dinçer gülerek, "Sen kumralsın, açık tenlisin ya bunlara göre,

değişik geliyorsun o yüzden," dedi. "Bak, ben kara kaş, kara göz, kimsenin ilgisini çekmiyorum. Tabii belki daha kuzeye gitsek benim piyasa da artabilir. Şöyle Ukrayna, Rusya taraflarına mesela..."

"Öyle mi?" dedi Işılay. "O zaman biz hiç tutmayalım sizi. Sen kuzeye, Ezel güneye yürüsün! Siz sağ biz selamet, yolumuza bakalım!"

Dinçer, "Olur mu öyle şey karıcım, şaka yapıyoruz, eğleniyoruz ya!" dedi.

"Karıcım yok! Eski karım!"

"Yine alacağım ben seni, merak etme. Ben, aynı tişörtü eskidikçe yeniden alan adamım, benden kaçışın yok."

"Bakalım ben seni alacak mıyım?"

Bir an, Işılay ve Dinçer'in tekrar evlenmeleri ihtimalini kıskandım. Onlar yine eskisi gibi olabilirlerdi, ama bizim için imkânsızdı bu. Daldığım düşüncelerden sıyrılmak için dans etmeye başladım. Locamız olduğu için hınca hınç kalabalıktan, bir nebze izole eğlenebiliyorduk. Hemen Ezel de kalktı ve arkadan belime sarılıp dans etmeye başladı. Biraz fazla içmişti ve sürekli bana sarılıp boynumu, omzumu, yanağımı öpüyordu.

Yeni yıla girip saat gece yarısını geçtikten sonra işler iyice ilginçleşmeye başladı. Dinçer ve ben, araba kullanacağımız için çok çok az içmiştik. Trafik polisleri, bu gece pusuya yatmış ceza kesmek için bekliyor olacaklardı çünkü. Masadaki şişe ziyan olmasın der gibi Ezel ve Işılay, son yudumuna dek içtiler ne varsa. Ezel, Leyla olsa da ayakta durabiliyordu. Işılay'ı ise defalarca kusmaya götürdüm kadınlar tuvaletine.

Saat ikiye varırken, belime vantuz gibi yapışan Ezel'den illallah gelince, "Dinçer, ben Işılay'ı alıp gidiyorum," dedim.

"Tamam, gidelim. Zaten biraz daha geç kalırsak trafik çok

uygun olur," dedi ve anlaştık. O, Ezel'in koluna girdi, ben Işılay'ın ve vestiyerden montlarımızı almaya gittik. Işılay, "İçmem ben, hiç içmem ama! Çok içtim bu gece biliyor musun?" dedi vestiyerdeki hayattan bezmiş genç çocuğa.

Çocuk, artık her gece kaç sarhoş görüyorsa, "Öyledir kesin," dedi bıkkınlıkla.

Ezel ani bir çıkışla, "Yeni yılın kutlu olsun kardeşim!" diye bağırıp hepimizi yerinden sıçratınca vestiyerdeki çocuktan onun adına özür diledim.

Kapalı otoparka indiğimizdeyse Dinçer, birden Işılay'ı aldı ve, "Sen, seninkini al, ben de benimkini," dedi.

"Aaa! Deli misin be? Nereden Ezel benimki oluyormuş?"

"Bütün gece dip dibeydiniz! Seninki oldu o artık bence! Benimki desen, zaten karım yani!"

Işılay baygın gibi düşürdüğü kafasını doğrultup, "Eski karın!" dedi. Ağzı yamulmadan söyleyebilseydi çok daha etkili olurdu tabii.

"Babası, Işılay'ı bana teslim etti. Olmaz!"

"Onun babasının şarap çanağına başlayacağım şimdi! Konuşturma beni, kıza etmedikleri eziyet kalmamış!"

"Ya tamam da bunun şimdi konumuzla alakası yok! Ben, Işılay'ı alıp bize gidiyorum, sen de Ezel'i alıp ne istersen yap."

"Ya gözünü seveyim Muni, niye diretiyorsun bu kadar?"

"Işılay çok sarhoş çünkü."

"Sence ben Işılay'ı üzecek, zarar verecek bir şey yapar mıyım? Öyle biri miyim senin gözünde?"

Durup düşündüm biraz, "Işılay istiyorsa sende kalabilir, ama ben Ezel'i istemiyorum," dedim.

"İstiyorsun! İstiyorsun! İSTİYORSUN!" diye bağırmaya

başladı Ezel birden. Otoparkta ses yankılanırken Ezel'in ağzını kapattım. Ben, Ezel'i zapt etmeye uğraşırken Dinçer, Işılay'ı kendi arabasının ön koltuğuna oturtup arabasına bindi bile.

"Dinçer!" diye öfkeyle seslendim. "O küçücük kadın, sen onu zapt ediyorsun, ama ben bunu nasıl zapt edeceğim? Yaptığın hainlik!"

Ben söylenirken Dinçer, arabasını çalıştırdı ve yanımızdan geçerken camdan başını uzatıp, "Yeni yılınız kutlu olsun gençler," dedi.

Ezel'i orada bırakmaya karar verip arabama yöneldim. Sonuçta buraya benimle gelmemişti, arkadaşı Dinçer'in davetiyle gelmişti. Onu eken ben değildim, Dinçer'di. Ama yapışmıştı sümük gibi ve arabamın ön koltuğuna yerleşti hemen.

"Mini Cooper, vay be Muni? Nasıl değişti devran görüyor musun?" dedi sırıtarak. Kafası güzeldi, her şeye gülüyordu zaten. Arabayı çalıştırıp otoparkın ücretini ödedik ve çıktık. Yolda hiç susmadan konuştu Ezel. Yalnızca gençlik anılarının bir bölümünü hatırlayan bunaklar gibi sadece üniversitedeki günleri anlatıyordu. "Para bitti, dostlar da gitti tabii... Ama bak bu Dinçer adam çıktı! Üniversiteyken, bir gün bununla..." diye yine başladı, ama artık dayanacak gücüm kalmamıştı. "Yeter! Sus be! Çıkışı kaçıracağım, navigasyonu duyamıyorum senin yüzünden! Üniversitede şöyleydi, üniversitede böyleydi! Ne bitmek bilmez üniversiteymiş! Sanırsın askerlik anısı anlatıyor!"

"Sen vardın o yıllarda Muni o yüzden hiç unutmuyorum," dedi kafasını yana yatırıp dudağını büzerek. Sonra da bir anda, "Yine seks yapacak mıyız?" diye sordu göz kırparak.

"Yuh! Konudan konuya geçişin hızı ve alakasızlığına bak!"

Sonunda susup telefonuyla ilgilenmeye başladı, ben de bizi sağsalim eve ulaştırabildim. Trafik pert olmuştu ve bazı noktalarda yayalar da çok fazla olduğu için dikkatli gitmek şarttı.

Eve çıktığımızda Ezel, telefonunu bana gösterip, "Bu gece çekildiğimiz her fotoğrafı paylaştım," dedi.

Gerçekten yemek yerken çekildiğimiz tüm pozları paylaşmıştı. Birinde gözlerimin şaşı çıktığını fark edip, "Bunu niye koydun?" dedim.

"Sana da koymak istiyorum bu gece, o yüzden ne varsaaaa koydum!" dedi sarhoş kafa ağzını yaya yaya.

"Ağzını topla, pis sarhoş! Yok öyle bir şey, salonda yatacaksın sen bu gece!"

"Neden? Ne istedin de yapmadım? İşte köpek gibi çağırıyorsun Abdülezel gel, Abdülezel oraya git, kahvemi getir! Yapıyorum işte! Abdülezel demene de ayrı uyuz oluyorum zaten!"

"Niye adına bu kadar takılıyorsun ki? Sen kafana takmasan, ben zaten sana takılamazdım."

"Çünkü sen Abdülezel ismini sevmezsin, havalı değil bir kere. Süsüne uymaz, yanına yakışmaz, ama Ezel'i sevmiştin."

Beni öptü ve kahretsin ki bordo, mini elbisem çok hızlı bir şekilde üstümden çıkıp zemini boyladı. Ne ara bir öpücükten ateşli sevişmeye, oradan yatağa ve birlikte olmaya geçtik hiç anlamadım. Üstelik sarhoş olan ben değil, oydu! Uykuya dalmadan önce kulağıma, "Yeni yıla nasıl girersen öyle geçermiş," dedi.

Yılın tamamı nasıl geçecekti bilmiyorum, ama yeni yılın ilk günü olan 1 Ocak tam bir fiyaskoyla başladı.

Art arda çalan zille uyandım ve üstüme bir sabahlık geçirip saate baktım. Daha ondu ve güvenlikli bir sitede zilinizi, sadece komşu ya da görevliler çalabilirdi. İki olasılıkta da evde yokmuşum gibi davranacaktım, ama uyanma nedenimi görmek istedim. Dürbünden baktığımdaysa elimle ağzımı kapatıp geri çekildim. Altında dondan başka şey olmayan Ezel de uyanmıştı,

"Kimmiş gelen?" diye sordu.

"Babamlar!" dedim elim ayağım titreyerek.

"Şaka yapıyorsun?" dedi tek kaşını kaldırarak.

"Öyle şaka mı olur? Annem, babam, Ferde! Hepsi kapının önünde işte!"

Ezel, bana inanmayıp dürbünden kendi baktı ve [illegible] ısırıp, "Demet Akalın'ın bir şarkısını armağan ediyorum sana," dedi. "İlahi adalet, diye bir şey var!"

ON BİRİNCİ BÖLÜM

KÖPRÜDEN ÖNCEKİ SON ÇIKIŞ

Bahi adalet mi, karma mı, yoksa kötü talih miydi, bilmiyorum. Fakat ailemc, yıllarca depresyonda kalma nedenim olan Ezel'i, evime neden aldığımı açıklayamazdım. Yine de beynim fikir üretip duruyordu.

Ellerini göğe açmış olan Ezel, "Ey Allah'ım sen ne büyüksün!" dedi benimle alay ederek. "Hak edene hemen cezasını gönderiyor yüce Rabbim."

"Kes sesini! Duyacaklar seni!"

"Kapıyı açınca görecekler zaten, duysalar ne yazar."

"Görmeyecekler, görmemeliler yani. Açmayacağım kapıyı."

Zil aralıksız çalarken, kapıyı yumruklamaya başladılar. Ezel, "Nasıl kapıya dek gelmişler? Güvenlik niye haber vermedi?" diye sordu kapıya bakarak.

"Benim yedek giriş kartım ve yedek anahtarlarım annemlerde."

"Yani eğer kapıyı, içerideki üst kilitten kilitlememiş olsaydın çoktan eve girmişlerdi."

Ezel'le yatakta basılma ihtimalimi düşünüp kıpkırmızı oldum, "Çok şükür kilitlemişim," dedim. "Neyse çalar çalar giderler."

"Kapı içerden kilitli olduğu için evde olduğunu biliyorlar ve sen açmadıkça endişeleniyorlar. Kapıyı kırıp yine de eve girecekler, çünkü sana bir şey oldu sanıyorlar."

Gerçekten de annemin endişe dolu sesi, "Kızım, Muni! İyi misin yavrum?" diye kapının arkasından yükseliyordu.

Ezel, annemi duyunca yüzü kızardı birden, "Bir kez daha kimseye çıplak yakalanmak istemiyorum," deyip yatak odasına koştu. Ben de onu izledim, ikimiz de hızla giyinmeye başladık. Ezel, sutyenimin kopçasını takarken aklıma gelen fikirle, "Senin asistanım olduğunu biliyorlar. Bana işyerinden önemli bir belge getirmek için geldiğini söylesek," dedim.

"İstersen ben hiç giyinmeyeyim, donla oturayım, laptopu da kucağıma açarım. Sen de 'Yaz oğlum, iki yüz torba çimento,' dersin ben de çatır çatır yazarım. Şener Şen'in filmi gibi kimi kandırıyorsun?" dedi bir kaşını kaldırarak.

"Dalga geçme benimle! Valla camdan aşağı atarım seni!" Birden gerçekten mantıklı gelen fikirle, "Gerçekten de camdan çıksana sen," dedim.

"On üçüncü kattayız, camdan nereye çıkacağım?"

"Balkonun kenarında, binanın adının yazdığı kabartmalara basa basa inersin aşağıya."

"Köpüktendir o yazı ya da başka bir dekorasyon malzemesidir, beni taşımaz. Sonra ayağım kayar, bir şey olur..."

"Dene bir ya! Ne kaybedersin ki?"

"Canımı! Düşer ölürüm. Ölmemi isteyecek kadar nefret etmiyorsundur umarım benden?"

"Ediyorum! Hatta öldürsem seni, tüm ailem, cesedini yok etmeme sorgusuz sualsiz yardım eder."

"Ailecek nefretinize mazhar olacak ne yaptım acaba?"

"Beni yüzüstü bıraktın!"

Kapının çalması kesildi birden ve sevinçle, "Gittiler sanırım," dedim.

Ezel giyinmişti artık. Ben de pijamalarımı giydim ve sabahlığımı üstüme geçirdim tekrar. Kapının dürbününe koştum yine ve annemle babam hâlâ kapının önündeydi, sadece Feride gitmişti.

"Gitmişler mi?" diye fısıldadı Ezel.

"Hayır, annemle babam burada, sadece Peri gitmiş."

"Güvenliğe haber vermeye gitmiştir bence. Kilidi kırıp kapıyı açacaklar."

Ellerimi başıma koyup volta atmaya başladım. "Allahım ben ne yapacağım?"

"Niye bu kadar korkuyorsun? Baban, son hatırladığımda yeter gibi tonton bir amcaydı. Aç kapıyı, oturur konuşuz. Çocuk değiliz, otuz yaşındayız artık."

"Babam, Anadolu'nun batısından değil de daha doğusundan bir yerden olsa, böyle rahat olur muydun acaba? Mesela Diyarbakır, Trabzon ya da Ağrı!"

"O zaman kurşun geçirmez olmak icap ederdi tabii..."

"Sırf babam medeni bir insan diye böyle rahat olmana anlam veremiyorum!"

"Sen panikliyorsun da ne işimize yarıyor?

"Buldum, balkona çık. Annemler gidene dek orada beklersin."

"Ocak ayındayız, götüm donar. En iyi ihtimalle zatürre olurum herhalde."

"Geber!" diye hırladım. "Buldum, gerçekten buldum bu kez! Takip et beni. Çabuk çabuk!"

Yatak odasına geldik, giyinme odamın kapısını açtım. "Gir buraya, otur şu koltuğa ve sessizce bekle."

"Kaç saat tahminen?"

"Gerekirse akşama kadar! Valla parçalarım seni Ezel!"

"Tamam, ama sıkılır insan burada, daracık yer. Her yer de kıyafet dolu."

Yatağın başındaki çekmeceden tabletimi aldım ve Ezel'e verip,

"Al bu tabletim, bu da kulaklık. Netflix üyeliğim var, aç tabletten Netflix'i, bir film izle. Sıkılmazsın o zaman."

"Bir film? Yani iki saate gider mi ailen?"

"Gitmezlerse dizi açarsın, bir sezon dizi izlersin!" dedim çıldırarak. "Yarın işe gideceğim için bugün bende kalmazlar. Eninde sonunda giderler! Sakın ses çıkarma!"

"Tamam!" dedi koltuğa oturarak. Ben de giyinme odamın kapısını çektim. Derin bir nefes alıp çalmaya başlayan diyafona koştum.

Sesimi sakin tutmaya çalışarak, "Efendim," dedim.

"Munise Hanım, merhaba..." diye söze başlayan güvenlik görevlisini arkadan, "Abla iyi misin?" diyen Feride'nin sesi böldü.

"İyiyim canım? Ne oldu ki?"

"Sabahtan beri zile basıyoruz, öldük meraktan!" Artık ağlayarak konuşuyordu.

"Tamam, canım sakin ol, iyiyim. Sen çık yukarı hemen."

"Geliyorum ama hemen kapıyı aç, annemler kapıda."

Bilmiyormuş gibi hayretle, "Gerçekten mi?" deyip diyafonu kapattım. Derin bir nefes aldığımda, annem ağlamaktan kızarmış gözlerle, babamsa sapsarı olmuş bir yüzle dikiliyordu.

Annem, "Ay çok şükür!" deyip hıçkırarak ağlamaya başladı. Babacığım da sıkı sıkı sarıldı bana. "Ne oldu? Niye korktunuz bu kadar?" dedim saf ayağına yatıp.

"Çok korktuk," dedi babam.

"İçeri gelin, anlatın niye korktunuz?"

Babamın elindeki torbayı alıp onları içeri buyur ettim. Annem, "Boyoz yaptım, sensiz boğazımızdan geçmeyince yeni yılın ilk günü ailecek beraber olalım istedi baban. Sürpriz yapalım, nasılsa bugün izinli dedik, ama asıl sürpriz bize oldu."

dedi sitemkâr şekilde. "Niye açmadın kapıyı kızım? Kaç dakikadır zile basıyoruz, kapıyı yumrukluyoruz!"

"Duymadım."

"Nasıl duymadın?" dedi babam hayretle.

"Dün gece, yılbaşı yüzünden komşular çok ses yaptılar ben de kulaklık taktım. Cep telefonumdan neden aramadınız?"

"Aradık, hem de kaç kez! Ama kapalıydı," dedi annem.

Dün gece koltuğun üstüne attığım küçük çantamı aldım ve içinden çıkardığım telefonumu kaldırarak, "Şarjı bitmiş," dedim.

Zil çaldı ve babam, "Feri gelmiştir," deyip kapıyı açmaya gitti. Annem de dün gece, salonda Ezel'in üstümden çıkardığı mini elbiseyi kaldırıp, "Niye böyle pasaklı oldunuz siz?" diye söylendi. "Feri de aynı senin gibi, çıkardığı yerde bırakıyor kıyafetlerini!"

Annem elbiseyle yatak odasına yönelince, "Dur!" dedim ani bir çıkışla.

"Niye? Ne oldu ki?"

"Orası mutfak değil anneciğim."

"Biliyorum, zaten elbiseyi dolaba asmaya gidiyorum."

"Ben asarım onu, sen çay demle de anneciğim, şu boyozları mideye indirelim hemen. Çok açım ben."

"Hani sen hamur işi yemek istemiyordun? Yapıyorum getiriyorum diye kızıyordun bana. Hayırdır?"

"Senin boyozun başka, onun için diyet bozulabilir," dedim gülümsemeye uğraşarak. Annem de gülümseyerek elbiseyi bana verdi ve ona uzattığım torbayı alıp mutfağa geçti.

Giyinme odasının kapısını açtığımda kulaklığını takmış tablette bir şeyler izleyen Ezel'le göz göze geldik. İşaret parmağımı dudaklarıma götürüp, "Hişt!" dedim ve elbiseyi üstüne attım.

Giyinme odasının kapısını kapattım, yatak odasından salona yeni geçmiştim ki babam elinde bir çift botla, "Bunlar kimin?" diye sordu. Yüzü morla kırmızı arası bir renk almıştı.

"Benim," dedim, çaresiz bir ses tonuyla, bu yalana kendim bile inanmamıştım.

Babam botları çevirip altına baktıktan sonra, "Kırk iki numara!" dedi. Başta, eve çok endişeli girdiklerinden gözden kaçan botlar, Feri ayakkabılarını çıkarırken babamın gözüne takılmıştı.

"Onlar, şey... Mustafa'nın onlar. Burada unuttu geçen geldiklerinde."

Mustafa, Gonca'nın eşiydi ve evime giren tek yabancı erkek oydu. Son ayın uğrak misafiri Ezel'i saymazsak tabii.

Feri, babamın arkasından kaş göz yapıp, ellerini iki yana açtı. Neler oluyor, diye soruyordu. Ben kıpkırmızı kesilmiştim ve babam da kaşlarını çatmıştı. Botları, arkasında duran Feri'nin kucağına bırakıp salonda bir koltuğa ilerledi. Tam inandı ya da kibarlıktan inanmış gibi yaptı diye düşünürken koltuğun arkasına düşmüş olan Ezel'in deri montunu aldı ve cebinden cüzdanını çıkardı. "Bakalım kimmiş botların sahibi?" diye homurdandı. Eline ilk gelen bir ehliyet oldu ve ceketinin cebinden yakın gözlüğünü çıkarıp taktı. O esnada uçarak elinden cüzdanı ve ehliyeti kapmak, sonra da camdan aşağı atmak istesem de donup kaldığım için sadece izleyebildim.

"Abdülezel Hamamzade. Ne?"

Yutkundum ve yarı çıplak şekilde annesiyle karşılaştığında Ezel'in neler hissettiğini bire bir deneyimlemiş oldum. Tüm hücrelerimde utancı hissedebiliyordum, babama yaşattığım hayal kırıklığı yüzünden kalbime bir sancı saplanmıştı.

"Nerede o it?" diye hırladı babam.

Aşırı endişelendiğimde hep yaptığım gibi parmaklarımla oynamaya başlamıştım ve titreyen altdudağımı ısırıp sabitleyerek ağlamaya başladım.

"Hiç ağlayıp zırlama! Beni de oda oda arattırma! De o kılkuyruğa, çıksın saklandığı delikten! Ben bulursam daha fena olur!"

Annem, babamın yükselen sesiyle, "Ne oluyor?" diyerek mutfaktan çıktı.

Babam montu havaya kaldırıp, "Kızın eve adam almış! Ne olacak?" dedi.

Annem şaşkın şaşkın kaşlarını kaldırıp, "Kaç yaşında kadın, bize düşmez onun özel hayatını sorgulamak Esendal Bey!" diye babamı teskin etti. "Kızım sen de niye çocuk gibi saklıyorsun? Söyle kimse tanışalım."

Babam, "Tanıyorsun zaten!" dediğinde annem, umutla, "Günnur Teyze'nin oğlu, o pilot çocuk mu yoksa?" dedi. Annem, kendi arkadaş grubundaki kadınların oğullarıyla beni tanıştırmak için sık sık girişimlerde bulunurdu, fakat asla annemi dinleyip de o kişilerle konuşmamış ya da buluşmamıştım.

Babam, "Pilot değil ama uçmakta kaçmakta üstüne yok!" dedi öfkeyle. Ve yatak odasına doğru ilerledi. Annem şaşırarak bana, "Kim?" diye sordu.

Ben ellerimle yüzümü kapatıp ağlarken Feri, "Ezel Abi," dedi. Annem bir feryatla kendini koltuğa bırakırken, Feride annemin yanına koştu ve bana da, "Babamın yanına gitsene!" diye buyurdu.

Feride'nin talimatıyla donmuş olan ayaklarım çözüldü ve babamın peşine gittim. Ebeveyn banyosunu açmak üzereydi, hemen, "Çoktan gitti baba," diye yalan söyledim.

Bıyığını öfkeyle titreterek, "Yalın ayak mı gitti?" diye sordu ve banyonun kapısını açıp içeriyi kontrol etmek için girecekken

giyinme odasının kapısı açıldı. Ezel, kıpkırmızı bir suratla dışarı çıktı, "Merhaba efendim," diye mırıldadı.

Sanki dünya donmuştu ve zaman ilerlemiyordu. Babam, cevaben elindeki montu Ezel'in suratına attı, cüzdanla ehliyeti de yere fırlattı. Ezel, yerden eşyalarını topladı ve montunu eline alıp, "Size her şeyi izah etmeyi çok isterim," dedi.

Babam Ezel'in suratına her bir heceyi vurgulayarak, "Siktir git!" dedi. Babam, çok kibar, medeni, kendini yetiştirmiş elit biridir ve bu yaşıma dek ağzından küfür çıktığını hiç duymamıştım. Ezel, babamın dediğini yapmayıp öylece dikiliyordu.

"DEFOL!" diye kükredi babam, ama o yine de kımıldamadı. Hatta, "Haklı öfkenizi anlıyorum, fakat beni bir kez olsun dinlemenizi rica ediyorum sizden," dedi tekrar.

"Ulan it! Ben seni oğlum gibi görüp evimde ağırladım. Kızımı sana emanet ettim. Sen ne yaptın? Kızımı yüzüstü bırakıp gittin! Benim yavrumun gönlünü, gururunu kırdın!" Babamın gözünden yaşlar süzülmeye başlamıştı, Ezel'e doğrulttuğu işaret parmağı titriyordu. Ezel'i dövseydi ya da bir silah alıp vursaydı bu kadar canını yakamazdı. Ezel'in çenesi kasılırken başı önüne düştü. Babamın daha fazla üzülmemesi için, "Babacım, aramızda sandığın gibi bir şey yok," dedim çabucak. "Sabah geldi buraya, özür dilemek istiyorum, dedi. Ardından siz zile basınca panik oldum. Çünkü tam da böyle yanlış anlamanızdan korktum."

Babam, bana dönüp, "Ben sizi özgür yetiştirdim ki kendiniz olabilin. Bizden bir şey saklamayın. Yetişkin birisin artık, kimi seçtiğine karışmak bize düşmez, ama bu herif dışında!" dedi parmağını yeniden Ezel'e uzatarak. "Bunu denedin olmadı kızım! Aptal mısın sen? Dünyadaki adamlara kıran mı girdi de bu cibilliyetsizi evine aldın?"

"Haklısınız babacım, ama inanın aramızda bir şey yok. Asla onu affetmiş filan değilim. Kapıya gelince nezaketen salona davet ettim sadece."

"Bunun için nezakete filan gerek yok! Bir daha kapına gelirse tükür sıfatına, yolla gerisin geri!" Babamın sinirden eli ayağı titriyordu.

Ezel, "Söylediğiniz her şeyi hak ediyorum, ama değiştim. Bunu ispatlamak için de ne gerekiyorsa yapacağım, efendim," dedi gözleri dolu yutkunarak. "Daha fazla rahatsızlık vermek istemem, izninizle," deyip odadan çıktı. Babamı geride bırakıp koridor boyunca onu takip ettim, o kapıya yönelirken ben salona gidip botlarını aldım. Montunu giymişti ve beni görünce, "Yemin ederim, seni bir daha bırakmayacağım," diye mırıldandı.

Gözyaşları içinde kafamı olumsuz anlamda salladım, botlarını ona verip dış kapıyı açtım. Dairemden dışarı çıkar çıkmaz da kapıyı kapadım. Sabahlığımın kollarıyla gözyaşlarımı silip salona döndüm. Babam bir köşede sessizce oturmuştu. Annem, "Ben demiştim, takılacak Munise'nin peşine diye," söyleniyordu gözü yaşlı.

"Annecim yok öyle bir şey. Üzülmeyin lütfen. Babama söyledim, sabah geldi. Siz zile basınca korktum yanlış anlarsınız diye ki öyle de oldu zaten. Geldi geçti, beni artık en fazla bu kadar üzebilir. Hayatıma dahil olamaz."

Annem ve babamın arasına oturup ikisine de sarıldım. Onlar da bana sarılıp öptüler. Vicdan azabı duymaya başlamıştım, çünkü ailemin üzüntüsünün tek nedeni, yeniden üzülmemden korkmalarıydı. Ezel'e hiç bulaşmamalıydım, fakat içimde bir ses, ondan uzak durduğumda daha çok üzüldüğümü söylüyordu. O sesi şimdilik bastırıp, "Hani boyoz yemiyor muyuz?" dedim.

Hep birlikte kahvaltı ettik, annemle babam salona geçtikten sonra Feride ile ben, mutfakta sofrayı toplayıp bulaşıkları diz-

meye başladık. Feride kahvaltı boyunca ağzını açmamıştı. Baş başa kaldığımız an tepeme dikilip, "Gerçeği istiyorum," dedi.

"Anlattım ya Feri," dedim bıkkınlıkla. "Zaten çok kötü başladı gün. Babamla Ezel'in karşılaşması filan..."

"Yemezler canım!" deyip telefonunu çıkardı. Ezel'in herkese açık profilindeki fotoğraflarımızı göstererek, "Dün gece beraber bermişsiniz," dedi. "Önce inandım sana, ama kahvaltıda, sosyal medyada gezinirken şeytan dürttü. Senin hesabını *stalk*maya başladım ve önce Ezel Abi'nin attığı yorumları gördüm. Onun profiline tıklayınca da seni gördüm!"

"Tamam, sus! Annemler duyacak, yeterince üzüldüler bugün."

"Sen de yeterince üzülmüştün, salak mısın, yine bu adamla yatıp kalkıyorsun? Nişanlı değil miydi bu adam?"

"Evet."

"Öz ablamı tanıyamıyorum! Neden böyle bir şey yapıyorsun? Büyü mü yaptı bu herif sana, anlamıyorum ben."

"Bilmiyorum Feri, yemin ederim hiçbir şey bilmiyorum. Tek bildiğim, başkasıyla öylece mutlu olmasına katlanamayacağım! Onun da düzeni bozulsun, nişanı atsın istiyorum."

"Sebep? Sen mi evleneceksin sonra onunla?"

"Hayır, asla! Beni ortada bıraktığı gibi ortada bırakmak istiyorum onu."

"Müthiş, dâhiyane intikam planın bu mu?" dedi yalandan alkışlayarak. "Allah'tan annemle babamın sosyal medya hesabı yok! Galiba nişanlısının da yok ki seninle boy boy fotoğraflarını paylaşabilmiş."

"Var," dedim. "Kız bana hakaretler yazdı mesaj olarak."

"Hiç kusura bakma ama kaşınmışsınız siz de!"

"Öyle değil. Ezel'le hiçbir şey yoktu aramızda. Sırf Ezel, benim fotoğraflarımı beğenip yorum yaptı diye kız bana küfürler yazdı. Ben de bilendim işte."

"Ve Ezel Abi'yle tekrar birlikte oldun, öyle mi?"

"Evet."

"Ah saf ablam benim! Ne gereksiz insanların gazına gelip ne hatalara düşmüşsün! Görmezden gelseydin. Ne güzel, Ezel Abi'nin kalitesiz anası, kendi kalitesinde bir gelin bulmuş işte! Sırak, ne halt ediyorlarsa etsinler!"

Ağlamaya başladım elimde olmadan. "Hepiniz haklısınız," dedim. "Sen, annem, babam, Gonca... Bir ben haksızım! Ve mutsuzum..."

"Çünkü onun tekrar hayatına dahil olmasına izin verdin. Sana mutsuzluktan başka şey getirmeyecek onunla olmak."

Feride bana sarıldı, omzunda ağladım bir müddet. Sakinleştikten sonra da sabah kahvemizi yapıp salona, annemlerin yanına döndük. Bir daha kimse Ezel'den bahsetmedi, birkaç saat daha oturup gittiler.

Tam umutsuzluk içinde tavana bakarak salondaki koltukta uyumak üzereyken diyafon çaldı yine. Ezel olmasın diye dua ederek kalkıp cevapladım.

"Buyurun."

"Munise Hanım, iyi günler. Arkadaşınız Işılay Hanım geldiler, müsait misiniz?"

"Evet, evet. Teşekkürler, iyi günler size de."

Işılay'ı tamamen unutmuştum. Acaba o ne yapmıştı? Beni görür görmez, "Ne oldu sana?" dedi şaşkınlıkla.

"Gir içeri hepsini anlatacağım." Kahve eşliğinde ağlaya ağlaya hepsini anlattım. Sessizce dinledi beni ve bitince, "Kızma ama Muni, sen hâlâ seviyorsun onu," dedi.

"Sevmek yetse keşke, güvenmiyorum. Gonca bir kez şöyle bir söz söylemişti: Mutlu bir evlilik güven, sadakat, saygı ve sevgi temellidir. Bunlardan biri yoksa o yuva topaldır, yıkılması da an meselesidir. Hiç aklımdan çıkmıyor bu. Benim ona güvenim yok, onun da bana sadakati. Yürümez biliyorum, fakat içimde söz geçiremediğim bir yer var, başına buyruk hareket ediyor."

"Hiç sorma o başına buyruk sesi, benim de başım onunla dertte," diyerek iç çekti.

"Sahi siz ne yaptınız Dinçer'le?" dedim göz kırparak.

"Ben arabada giderken sızıp uyumuşum zaten. Sabah bir uyandım Dinçer'le aynı yataktayım. Fesatlık etme," diye ekledi sırıtışımı görünce. "Öyle bir şey olmadı aramızda. Sabah da kahvaltıya götürmek istedi ısrarla, kıyafetim müsait değil, dedim diye de önce alışverişe gittik. Bu arada, bana aldığı şeyleri, senin beğenmeyip giymediğin ve bana verdiğin şeyler diyeceğiz annemlere."

"Anlaştık ama beleşe olmaz," dedim gülerek. "Sabah olan her detayı anlatacaksın bana."

Yanakları pembeleşti ve anlatmaya başladı. "Uyandığımda, kolunda uyuyordum. Senin elbiseni çıkarmış üstümden askıya asmış. Bu arada elbiseni getirdim, çok teşekkürler."

"Önemli değil elbise, araya parazit yapma da anlat hadi!" dedim ayağımla poposunu dürtükleyip.

"Tamam, anlatıyorum ya! Bana kendi tişörtlerinden birini giyindirmiş, kendisi zaten pijamalıydı. Yani aramızda o tarz bir şey geçmedi. Uyandım, neredeyim diye bakınırken Dinçer de uyandı. 'Günaydın ışığım,' dedi. O an zaten benim gönlümde bir sıcaklık oldu. Son günlerde hep bu mesajıyla uyanıyordum: günaydın ışığım! İlk defa mesajla değil de kendisi söyledi. Sonra yaklaştı, öpüştük. Azıcık da oynaştık ama o kadar! Babam aramasa belki bir şeyler olurdu. O arayınca, ikimizin de hevesi

bkn. Babam 'akşama kalma eve gel,' dedi. Ben de yeni kalktık Monise'yle, daha kahvaltı etmedik diye yalan söyleyerek zaman kazandım. Sonra da Dinçer kahvaltı için vaktimiz varsa seni kahvaltıya götüreceğim diye tutturdu. 'Üstüm müsait değil, geç kalırız' dedim. Bu kez de AVM'ye gittik ve bana bir sürü şey aldı. Hepsini tek tek seçmeme yardım etti. Bir de bunu aldı," deyip boynundaki pırlanta kar tanesini gösterdi.

"Çok zarif," dedim kolyeye yakından bakarak. "Bence Dinçer gerçekten değişmiş."

"Bence de öyle, hissedebiliyorum. Her şeyi beni mutlu edebilmek için yapıyor. Evini görmen lazımdı. Florya'da oturuyor, kocaman bir daire. İstese daha genç, güzel birini bulup çok rahat evlenebilir ya da evlenmez gününü gün ederek bekâr hayatı yaşayabilir. Ama elimi bırakmadan yürüdü bütün gün. Gözüme ilk zamanlarımızdaki gibi bakıyor. Bir heyecan, bir tatlı telaş var hareketlerinde. Gel gör ki anama babama nasıl açıklayacağım bunu ben?"

"İkili ilişkilere, tüm sülalenin dahil olması doğduğumuz coğrafya yüzünden minnoşum. Avrupalılara bak, kim kime dum duma, hiç anası babası karışıyor mu onların?"

"Seninkiler gayet açık görüşlü insanlar, hakkını yeme ailenin. Fakat senin kırılmanı istemedikleri için müdahale ediyorlar."

"Öyle de böyle de mutsuzum zaten."

"Ezel'de durumlar nasıl acaba? O da üzüldü dedin, mesaj attı mı sonrasında?"

"Bilmem, hiç telefonuma bakmadım," deyip kalktım, şarjdaki telefonumu aldım. Bir sürü mesaj vardı. Çoğu reklamdı, diğerleri de yeni yıl tebrikleriydi. "Ezel'den bir şey yok," dedim. Gereksiz mesajları silerken gözüme, tebrik mesajı sandığım bir mesaj takıldı. Kayıtlı olmayan bir numaradan gelmişti ve şöyle yazıyordu: "Yılbaşının keyfini çıkar, gördüğün son yeni yıl olacak!"

Işılay'a da gösterdim, kim olabilir diye düşünmeye başladık. "Yanlışlıkla atmıştır belki birisi," dedim.

"Nur Tuğba olmasın?" diye sordu Işılay.

"Evet, bak o da olabilir. Daha evvel de tonlarca küfür etmişti. Numaramı nereden bulmuş acaba?"

"Ezel'in telefonundan almıştır belki de."

"Belki de. Sıktı bu kız da ama! Gitsin nişanlısından hesap sorsun, Ezel'e gücü yetmiyor ki bana sarıyor hep!"

"Dinçer'e sordum, 'Ezel'in nişanlısını tanıyor musun,' diye. 'Nişanlandığını bile senden öğrendim şimdi,' dedi. Ona öyle bir şeyden bahsetmemiş."

"Dün gece nasıl bulmuşlar birbirlerini, bu ikisi?" diye sordum Ezel'le Dinçer'i kastederek.

"Dinçer, sosyal medya hesaplarından tekrar seni takip etmeye başlamış. Biz ayrılınca takipleşmeyi bırakmıştınız ya barıştık diye düşünüp ortak arkadaşlarımızı takibe almış yeniden. Oradan da ödül aldığın fotoğrafın altında, Ezel'in yorumunu görmüş. Ben, Muni de geliyor deyince Ezel'e yazmış ve onu da alıp gelmiş."

"Senin adına gerçekten mutlu oldum, ama kocan dün gece Ezel'i bana bırakmasaydı, sabah evdeki rezillik olmayacaktı."

"Eski kocam!"

"Sanki yine kocan olacak gibi, o yüzden hiç ağzımı eski koca lafına alıştırmıyorum canım," dedim gülerek. İtiraz etmedi Işılay ve utangaç utangaç gülümsedi. Biraz oturup sohbet ettikten sonra babasından çekindiği için evine bıraktım onu.

Yalnız başıma eve döndüğümde, duvarlar üstüme üstüme geliyormuş gibi hissettim. Kaç yıl daha, bir ses ve nefesin olmadığı bu duvarların arasında geçecekti. 'Koyduğum hiçbir şey yerinde kalmıyor,' dediğinde Gonca'ya nasıl imrendiğimi hatırladım. Evinde hayat olduğunun bir göstergesiydi aslında

Su. Yatağa girmeden nevresimlerimi değiştirdim, çünkü Ezel kokan bir yastığın bana gözyaşından başka verecek hiçbir şeyi yoktu.

Duş alıp tertemiz, pamuklu nevresimlerin içine girdim ve yatmadan önce dua ettim. "Hayırlısı neyse onu karşıma çıkar Allahım ve eğer Ezel benim için hayırlısı değilse onun öyle bir yüzünü göster ki bana, gönlüm soğusun ondan. Ezel'in dediği gibi kaderimiz bir yazıldıysa da affedebilmem için dirayet ver Rabbim. Ben artık mutlu olmak, yuva kurmak ve anne olmak istiyorum. Sen tüm bunları hayırlısıyla ve sırasıyla nasip et. Amin."

Ertesi sabah, işyerinde Ezel'le aramıza görünmez bir duvar ördüm. Bu olanlardan ötürü yorulduğumu fark ettiği için mi, yoksa babamın sözleri yüzünden mi bilmiyorum, o da ördüğüm duvara saygı duyup beni hiç rahatsız etmedi. Sanki iş dışında hiç tanışmıyormuşuz gibi sadece gerektiğinde iş hakkında konuşuyorduk. Bu soğuk tavrımı iki hafta boyunca korudum ve beni artık her akşam arayıp Ezel bende mi diye kontrol eden kız kardeşim Feride'den kocaman bir aferin aldım.

Ocak ayının ikinci yarısında beklenmedik bir gelişme oldu ve sağlama almaya çalıştığım tüm duygularım yerle bir oldu. Dua ederken sırasıyla dediğim halde, Rabbim tersten vermeyi uygun görmüştü sanırım ki Ezel'le ilk yattığım günden beri hiç regl olmadığımı fark ettim.

Pazar günü, evde oturmuş film izliyordum. İzlediğim filmde, başroldeki kız hamile kalınca, bir anda bana olsaydı ne olurdu diye düşündüm. Sonra korunmadığımızı hatırladım ve saymaya başladım. En son kasım ayının sonunda regl olmuştum. İçimi

kaplayan korkuyla Gonca'yı aradım ve çalıştığı özel hastanede, bir doktor arkadaşıyla randevu ayarladı hemen.

Jinekoloğum çok tatlı bir kadındı ve önce bir dizi soru sorduktan sonra kan testi istedi. Gonca'nın ofisinde tahlil sonuçlarını beklerken volta atıp duruyordum.

"Hamileysen Ezel'e söyleyecek misin?"

"Bilmiyorum."

"İyi de babası o."

"Onun, baba olmayı istediğini sanmıyorum."

"Sen, anne olmayı istiyor musun peki? Yani Ezel, bebeği istemezse..."

"İstiyorum ve bir bebeği büyütmek için de kimseye ihtiyacım yok. Doğuracağım her türlü."

"Kararlısın?"

"Kesinlikle! Anneme, babama nasıl açıklayacağım bir orası var? Ooof of! İnşallah hamile filan değilimdir."

Bana cevap veremeden telefonu çaldı, test sonuçlarımın çıktığını söylediler. Gonca, laboratuvara sonuçları kendisine de mail atmalarını rica etmişti, "İnşallah negatiftir," diyerek ekranı açmasını bekledim.

"Hadi yine iyisin, negatif!" dedi Gonca, derin bir nefes alıp koltuğa yığıldım. Çok ciddi bir stres yaşamıştım son birkaç saattir. Alnımda biriken teri silip, "Ay olsa kime nasıl açıklardım hiç bilmiyorum," dedim. Tekrar Gonca'nın telefonu çaldı ve jinekolog arkadaşı bizi beklediğini söyledi.

"Hamile değilim, niye yine muayene etmek istiyor ki?" diye sordum Gonca'ya.

"Hormon değerlerin dengesiz, benim de gözüme çarptı," dedi.

Birlikte, jinekoloğun yanına tekrar gittik ve beni yatırıp ultrasonla muayene etti. Uzun uzun inceledikten sonra da, "Birkaç sorum daha var size," dedi.

Üstümü başımı düzelttim ve doktorun karşısına oturdum. Gonca da hemen yanımdaydı.

"Uykusuzluk var mı son günlerde, Munise Hanım?"

"Evet ama çok stresli günler geçiriyorum."

"Gerginlik, sinir, iştah artışı var mı?"

"Evet."

"Yorgunluk, ateş basması, terleme."

"Evet hatta şu an bile aşırı terledim."

"Baş ağrısı."

"Evet ama onlar hep dediğim gibi strese bağlı..."

Doktor Hanım, Gonca'ya baktıktan sonra, "Son bir sorum daha var," dedi. "Ailenizin kadın soyunda, erken menopoza giren biri var mı?"

"Annem," dedim ama kalbim sıkışmaya başladı, kulaklarım uğulduyordu. Anlamıştım ne olduğunu, yine de doktordan duyana dek ağlamamayı başardım. "Annem, otuz yaşında menopoza girdi. Teyzem otuz dört ve anneannem de otuz beş yaşındaymış menopoza girdiğinde."

"Üzülerek belirtmeliyim ki sizde de erken menopoz dönemi başlamış durumda. Premenopoz dediğimiz ilk evredesiniz henüz ve bu dönem birkaç yıl da sürebilir birkaç ay da. Hastadan hastaya değişiklik gösteren bir süreç. Bu dönemde, âdet düzensizlikleri, yumurtlamada azalma, ateş basmaları, aşırı terleme, depresif ruh hali, uykusuzluk, gerginlik, sinirlilik, iştah artışı, konsantrasyon güçlüğü, yüzde kızarma, nabızda artış, baş ağrısı, baş dönmesi, sıcak basması, unutkanlık, dikkatsizlik, yor-

gunluk, cinsel istekte azalma olabilir. Size D ve E vitamini, bir de Hormon replasman tedavisi için östrojen ve progesteron içeren bazı ilaçlar yazacağım."

Donmuş vaziyette doktoru dinliyordum ve gözyaşlarım yüzümü yıkayıp geçiyordu. Doktor reçeteyi elime verip ilaçları nasıl alacağımı anlattıktan sonra, bu durumun herkesin başına gelebileceğini söyleyip beni rahatlatmak için bir sürü güzel şey söyledi, ama hiçbiri umurumda değildi.

"Asla hamile kalamaz mıyım yani?" diye sordum dudaklarım titreyerek.

"Erken tanı, erken tedavi sağlar ve siz çok güzel bir zamanda geldiniz muayeneye. Başında yakaladık menopozu ve premenopoz döneminde sık olmasa da gebelik durumuna rastlıyoruz. Çünkü hastalar, nasılsa menopoza giriyorum deyip korunmayı bırakarak hamile kalıyorlar. İstenmeyen gebelikler için bu konuda uyarmış olayım sizi de."

Başımı salladım ve birkaç gözyaşı damlası kucağımda tuttuğum reçeteye düştü. Gonca sıkı sıkı tuttu bir elimi ve onun desteğiyle ayağa kalkıp doktora veda edebildim. Psikolojim öyle fena altüst olmuştu ki ertesi gün için de rapor yazdılar bana. İlaçlarımı da alıp eve döndüğümüzde Gonca, bana süt kaynatıp getirdi. Sade süt içmekten nefret ederdim. Ama şimdi yaşlı kadınlar gibi kemiklerimin güçlü kalmasını sağlamak için içmek zorundaydım.

Ağlaya ağlaya sütümü yudumlarken Gonca, karşıma geçip konuştu. "Bir anne olarak niye bu kadar üzülüp ağladığını anlayabiliyorum. Anneliği ne kadar çok istediğini de biliyorum. Bugün, hamile olduğunu zannettiğinde aslında heyecanlıydın. Üstelik planlanmış bir gebelik, hatta ortada bir evlilik bile yoktu, ama sen bir bebeğin heyecanıyla sevindin. Hâlâ kaçırmış değilsin bu fırsatı, ama köprüden önceki son çıkıştasın canım.

Artık bir an önce çocuk sahibi olmaya uğraşmalısın. Dileğim bunun Ezel'den başka birinden olması yönünde olsa da ortada Ezel'den başka namzet olmadığı için şansını onunla denemen şimdilik en mantıklısı sanırım."

Yüzünü buruşturarak söylediği son cümleyle, ağlarken gülümsedim. "Ha şöyle gülsün yüzün!" dedi. "Taş gibi kadınsın, elini sallasan ellisi bitanem."

"O işler dışarıdan taş gibi olmaya bakmıyormuş işte," dedim sümüğümü çekerek.

"En azından hızla bir erkek bulmanı sağlar. Elini çabuk tutarsan, hormon tedavisi görürken hamile kalabilirsin."

"Çok düşük olasılık dedi ama doktor."

"Sen de olasılığı artır o zaman."

"Nasıl yani?"

"Bankacı olan sensin, oranı olasılığı benden iyi biliyorsun." dedi göz kırparak. Ne demek istediğini anlamıştım.

ON İKİNCİ BÖLÜM

YUMURTA KAPIYA DAYANINCA

Pazartesi, istirahat raporumu İK'ya mail attım ve depresyon pijamalarımı giyip yatağıma geri döndüm. Normalde bu tip durumları asistanınıza bildirirdiniz ve o da gerekli birimlere amirinin işe gelemeyeceğini bildirirdi. Ancak Ezel'in, "Neyin var?" sorusuna ağlamadan cevap veremeyeceğim için onu es geçtim. Telefonumu kapatıp öğlene dek uyudum.

Uyandığımdaysa evin içinde amaçsızca oradan oraya dolaştım durdum. Komedi filmi bile izlesem ağlayacak kadar hassastım ve bunun -pek çok hemcinsimde olduğu gibi- regl olmakla zerre ilgisi yoktu. Aksine kısa zaman sonra bir daha hiç regl olamayacak oluşuma üzülüyordum. Kitap okumak daha mantıklı geldi ve pofuduk pijamalarım yeterli gelmediği için kadife battaniyemi aldım, sarıp sarmalanarak bir koltuğa uzandım. Bir solukta okuyup bitirdiğim *Freud'un Kız Kardeşi* kitabı da ruh halime iyileştirici bir etkide bulunamadı. Hatta bebeğini aldırdıktan sonra asla anne olamayan Adolfine'yle kurduğum aşırı empati nedeniyle ağlama krizine girdim. Hiç anne olamamak... Yaratıcımız, kadının genetiğine annelik içgüdüsünü kodlamıştı ve boş kalacak kucağım için tüm benliğimle acı duyuyordum. Üremeye elverişli onca yılımı çaldığı içinse Ezel'e öfkeliydim.

Telefonumu açtığımda Ezel'in defalarca aradığını gördüm, ama görmezden gelip ona dönmedim. Israrlı aramalarını sürdürünce, "İşte yolunda gitmeyen bir şey mi var, Ezel Bey?" yazıp mesaj attım.

"Hayır, sadece sizi merak ettim. Rapor almışsınız, neyiniz var?" diye cevap yazdı anında.

"Gayet iyiyim. Raporu bir işim olduğu için aldım, yok bir şeyim. Telefonu açmak için müsait değilim, işte bir sorun olmadıkça aramayınız."

"Neredesin ki telefonunu açamıyorsun?" Birdenbire iki haftadır aramızda süren o resmi havayı bozup hesap sormaya başlamıştı.

"Özel hayatım seni alakadar etmez. Yazma artık!"

Beklemediğim şekilde sözümü dinleyip bir daha yazmadı. Işılay arayıp nasıl olduğumu sordu, ama onunla da telefonda çok uzun konuşamadım. Kimseyle paylaşamayacağım, kimsenin beni anlayamayacağı bir durumda gibi hissediyordum. O yüzden Işılay, iyi niyetle her üzülme dediğinde, ben daha çok üzülüyordum. Anlayış gösterip telefonu çabuk kapatmayı kabul etti. Ben de münzevi hayatıma geri döndüm. Anneme anlatmaya, hatta dizine yatıp o, saçlarımı okşarken tecrübelerinden faydalanmaya çok ihtiyacım vardı. Fakat bunu yüksek sesle dile getirebilecek, anneme anlatabilecek mecalim yoktu. Başka bir hastalığa yakalanmış olduğumu öğrenseydim, herkese hemen haber verir ve hastalıkla savaşmak için elimden geleni yapardım.

Menopoz hayati tehlikesi olan bir hastalık değildi. Gelin görün ki çok daha kişisel bir olaydı ve bunu paylaşmaya hiç hevesli değildim. Ne annemle ne de kız kardeşimle konuşmak istiyordum. Gonca, çoktan söylemese Işılay'a da anlatmazdım. Biraz kendimi iyi hissettiğimde Feride'yi bu konuda uyarmam gerekirdi tabii. Yüksek lisans yerine çocuk yapması için onu yönlendirmeliydim. Üremeye elverişli yıllarımı, eğitim ve kariyerim için bozuk para gibi harcamıştım. Genetik yatkınlık yüzünden kız kardeşim de erken menopoza girebilirdi ve onun bu süreci benim gibi anne olmadan yaşamasına izin veremezdim.

Akşama dek kendime acıyarak saatleri doldurdum. Ancak güvenliğin arkadaşlarınız geldi diye aramasıyla, tüm gün yat-

tığım koltuktan kalktım. Işılay, Gonca, Gonca'nın eşi Mustafa ve kızı Mina gelmişlerdi. Amaçları bana moral vermekti ve bayağı suratsız vaziyette oturup dursam da Mustafa'nın geliş nedenini öğrenince umut bir güneş gibi evime doğdu.

Mustafa da Gonca gibi doktordu, ancak aynı hastanede çalışmıyorlardı. Karı koca iki yıl aynı hastanede çalıştıktan sonra bunun ilişkilerine iyi gelmediğini ve iş stresini eve taşıdıklarını fark etmişlerdi. Mustafa kariyeri açısından daha iyi bir teklif alınca da başka bir hastaneye geçmişti. Jinekolog olan Mustafa, karşıma geçip, "Arkadaşlarla otururken, işten bahsetmeyi hiç sevmem," diyerek söze girdi. "Ama bugün, mesleğimin hünerlerini kullanarak bir arkadaşa ümit vermek için geldim. Bildiğin gibi ben bir tüp bebek merkezinde çalışıyorum."

"Biliyorum ama sanki... tüp bebek için bir de baba lazımdı," dedim alayla.

"Tüp bebek için evet, ama yumurta dondurma için babaya ihtiyaç yok."

Bir anda oturduğum koltukta dikleşip doğruldum. "Nasıl yani?"

"Hâlâ kaliteli ve sağlıklı yumurta üretimi sürerken bunları toplayıp dondurabiliriz demek. Baba adayını bulduğundaysa ondan aldığımız numuneyle dölleyip tüp bebek yapabiliriz."

"Gerçekten mümkün mü bu?" dedim bu kez sevinçten ağlayarak.

"Evet. Mina'yı arkadaşsız bırakmana müsaade edemem," dedi gülümseyerek.

Önce Mustafa'ya sonra da Gonca ve Işılay'a sarıldım. Bir anda tekrar hayata dönmüştüm.

"Çok teşekkür ederim. İyi ki geldiniz."

Mina da sevincimize şaşkınlıkla bakıp, "Sen, babamın hasta-

nesinden bebek mi alacaksın?" diye sordu. Kahkaha atmamıza sebep olan bu soruya Gonca, "Bebek almak için sipariş verecek," diye cevap verince daha çok güldük.

Işılay, "Biri doğum, diğeri çocuk doktoru olan ebeveynlerin, kızlarına hastanede bebek satıldığını söylemesi çok bilimsel gerçekten," dedi dalga geçerek.

Gonca, "Benim suçum değil! Mustafa'nın hastanede bebek yapıyoruz. Annen de hastalanınca o bebeklere bakıyor, demesi üzerine çocukta böyle bir izlenim oluştu," diye şikâyet etti.

Mustafa, "Ben tüp bebek uzmanıyım, doğal yolla hamile kalan hastalara pek bakmıyorum. Dolayısıyla bebeğin yapımına katkımız büyük. O yüzden bebeği laboratuvarda yapıyoruz derken çok da yanıltıcı konuşmuş olmuyorum," diye itiraz etti.

Çekinerek, "Yanlış anlama ama Mustafa, benim tedavimi sen yapmasan..." dedim.

"Kendi eşimin doğumunu bile ben yaptırmadım, çünkü tuhaf oluyor sosyal hayatta beraber olduğun insanların hastan olması. Esasında benim için sorun yok, ama hastalar çekiniyor, utanıyor. Doktor tanıdık olunca, zaten zor olan tüp bebek süreci daha bir zorlaşıyor çiftler için. O yüzden sen istemedikçe ben yapmam tedavini, ama seni kendi hocama emanet edeceğim. Benden çok daha iyidir ve bizim tüp bebek merkezinde yaparsan arkadaşım olduğun için çok çok daha uyguna gelecektir sana."

"Sen ailem gibisin artık. Tabii ki senin çalıştığın yerde tedavi olmak isterim."

Gonca, "Bebek doğana dek onların hastasısın, dünyaya gelince Gonca Teyzesi olacak bebişinin doktoru," diye araya girdi.

"Şu konuşma bile nasıl mutlu ediyor beni... Doğmamış bebeğim için doktor ayarlıyoruz, çünkü olabilme olasılığı var!"

"Eee hadi iş dışındaki mesaimiz bittiyse, bir çayınızı içeriz Sayın Müdire," diye şakayla takıldı bana Mustafa.

Gonca, kocasına gözlerini devirince, "Vizite ücreti istemişim gibi bakma, aşkım," dedi. "Çay istedim sadece."

Gonca'yı koluna girip mutfağa sürüklerken, "Laf etme enişteme!" dedim. "Karanlık geceme umut oldu. Ne istiyorsa yaparım ben ona."

Kızlarla mutfağa geçip çay ve yanına da bir şeyler hazırlamaya başladık. Bu arada Işılay, Dinçer'le ilerleyen ilişkisini anlatmaya başladı. "Tekrar flörtleşiyoruz bildiğiniz. Eski görümcelerim, yılbaşında paylaştığı fotoğrafları görüp annesine yetiştirmişler. Eski kaynanam da Dinçer'i arayıp azarlamaya kalkmış. Sizi ilgilendirmez demiş Dinçer ve hepsini susturmuş."

Gonca, "Dinçer mi anlattı bunları?" dedi.

"Hayır. Eski eltim aradı."

"Hepsinin başına eski sıfatını ekleyip durma, kafam karışıyor. Eltinle de aran bozuk değil miydi senin?" diye sordum.

"Eltiyken bozuktu, ama işte o önemsiz gördüğün eski sıfatını alınca benden yana oldu. Çünkü ben boşanıp gidince kaynanam ve görümcelerim tüm enerjisini ona yöneltmişler. Çok iyi olmuş, birbirinden bulsunlar hepsi."

Gonca, "Senin eski kaynanan azıcık tırlatık ya tutup anneni babanı aramasın sakın. Kızınızı, oğlumuzdan uzak tutun filan demek için," diye sordu.

"Kavga kıyamet ayrıldığımız için herkes birbirini engelledi ya da numaraları sildi. Eltim de eski bir komşumuzdan almış numaramı. Yoksa onda da yoktu benim numaram."

"Ne yüzle aradı seni? O kadar olaydan sonra," diye araya girdim.

"Onunla uğraşıp duruyorlarmış, bana da aynısı olsun iste-

mezmiş... Mış da mış... Anlatıp durdu. Hiçbiri samimi görünmüyor bana, inanmadım tabii ki. Diğer'le aramızda ne olduğunu, nasıl görüşmeye başladığımızı sordu. Kimseyi ilgilendirmez dedim, kapattım telefonu. Pek bozuldu, ama umurumda mı? Aslında

Gonca, "Kimseyi ilgilendirmez hakikaten, ama bana sorsa ailen de dahil kuzum," dedi.

Telefonum çaldı, soran gözlerle bakan kızlara, "Yine," dedim ekranı göstererek.

Işılay, "Açmayacak mısın?" diye sordu.

"Bence açma. Nasılsa yumurtalarını dondurmuşuz. Kolayca baba adayı bulmak için bol bol vaktin olacak," dedi Gonca.

"Yumurtayı dondursak da tüp bebeğin tutacağı garanti değil. Kimsenin baba olma hakkını elinden alamam. Yine'le her şey müstahak ama..."

"Eminim ona eziyet olsun diye onu seçtin biremek için."

Gonca'ya cevap vermekten kaçındığım için Yine'in aramasını cevapladım.

"Alo."

"Munise, merhaba. İyi misin? Gerçekten merak ettim seni."

"İyiyim," dedim soğuk bir şekilde.

"Sesin kötü geliyor ama."

"Seni ilgilendiren bir durum yok."

"Evde misin? Gözümle görmeden iyi olduğuna inanmam. Sana gel..."

Sözünü kesip, "Müsait değilim, gelme sakın! Misafirim var," dedim.

"Annenler mi sende?"

Ben, "Evet," derken Mustafa mutfağa geldi ve meşhur mah-

lepli kurabiyesini fırından çıkaran Gonca'ya, "Ooo süper, kurabiyeler mis gibi kokuyor! Aşkım harikasın," dedi ve eşini yanağından öptü.

Ezel, yabancı bir erkeğin sesini duyunca, "Kim o? Babanın sesi değil! Evde kim var?" diye hırsla sordu. Bana kızmaya cüret etmesi asıl beni kızdırdı, "Seni zerre ilgilendirmez! Özel bir misafirim var! Artık beni rahatsız etme!" deyip telefonu suratına kapattım.

İki dakika sonra diyafon çaldı ve cevaplamak için kapının yanındaki cihaza koştum. Güvenlik, "Misafiriniz var, arkadaşınız Ezel Bey geldiler," deyince, "Bu akşam başka misafir beklemiyorum," dedim.

Güvenlik tekrar, "Almayalım mı arkadaşınızı içeri?" deyince, "Almayın," dedim.

Kızlar da yanıma gelmişti ve Gonca, "Kim gelmişti?" diye sordu.

"Ezel," dedim. "Bildiğin kapıya dayanmış!"

Işılay, "Yazık buraya kadar gelmiş," dediğindeyse, "Gelmeseymiş," dedim hırsla. "Ben mi dedim ona, haber vermeden gel diye?"

Mustafa, olaylara biraz Fransız kalmıştı ama çabucak kavradı durumu. "Bu gelen eski sevgilin miydi?" dedi.

"Evet. Neyse ya boş verelim onu, çayları dolduruyorum ben. Demini almıştır," deyip mutfağa kaçtım. Her anlamda allak bullaktım ve şimdi Ezel'i görmek istemiyordum. Çaylarımızı içerken Mustafa yumurta dondurma işlemi hakkında daha çok bilgi verdi. "Üç uzman doktorun olduğu bir heyet raporu alman gerekiyor öncelikle."

"Neden?" diye sordum.

"Yasal prosedür böyle. Öyle kafana göre yumurtalarını don-

durtamazsın. Tıbbi açından bu yönteme muhtaç olduğuna dair raporun olmalı."

"Tamam, başka peki?"

"Sana ilaç yazacağız onu kullanacaksın. Süreç, regl dönemi itibariyle yaklaşık on gün süren bir ilaç tedavisiyle başlayacak. O yüzden ne kadar erken gelirsen o kadar iyi. Çünkü düzenli regl olmuyorsun."

"Tamam, yarın sabah soluğu tüp bebek merkezinde alacağım, söz. On gün sonunda ne olacak peki?"

"Bir çay daha koy, gerisini öyle anlatayım," dedi Mustafa boş bardağını havaya kaldırarak. Gonca gözlerini devirirken ben gülümseyerek bardağı alıp mutfağa gittim. Çayı doldururken zil çaldı ve Gonca'nın eşine, "Kalk kapıya bak bari," dediğini duydum.

Elimde çayla salona döndüğümde, Işılay düşünceli düşünceli, "Niye önce güvenlik haber vermedi?" diye sordu bana. Daha cevap veremeden bir gürültü koptu. Ezel'in, "Kimsin sen? Munise nerede?" diye böğüren sesini duyunca hepimiz kapıya koştuk.

Mina, babasının yakasına yapışan Ezel'i görünce ağlamaya başladı. Sonra da Ezel'e, "Bırak babamı!" diye bağırdı.

Gonca, kızını kucağına alıp, "Sakin ol bitanem, kavga etmiyorlar. Şakalaşıyorlar sadece," deyip Ezel'e onu öldürecekmiş gibi baktı. Ezel ellerini çekip, "Gonca'nın eşi misiniz?" diye sordu kibarca. Sanki az evvel Mustafa'yı yakasından tutmuş silkeleyen o değildi.

"Evet, Mustafa ben," deyip elini uzattı. Ezel, hemen uzatılan eli sıkıp, "Ben de Ezel. Çok çok özür dilerim," dedi mahcup bir şekilde.

"Ne işin var burada? O güvenliğe de hesap soracağım! Benim

almayın dediğim adamı niye içeri alıyorlar ki?" dedim araya girerek.

"Güvenliğin kabahati yok. Osman'a geldim deyip girdim siteye."

"Osman mı?"

"Bu sitede oturan, PlayStation turnuvasından arkadaşım var demiştim ya, işte o."

"Osman gerçekten var mı yani?" dedim, annesine Osman'a gidiyorum diye yalan söylediğini hatırlayarak.

"Evet, Osman sağ olsun. Güvenlikten onun sayesinde geçtim."

"Osman'a geldinse, Osman'a git o zaman!"

"Osman'a gelmedim, Osman'ı siteye girmek için kullandım sadece."

"Anladım orasını! Ama ben, seni misafir olarak istemediğim için Osman'a git diyorum."

"Ne çok Osman dedik! Bu konuyu kapatsak ve beni içeri alsan..."

"Misafirim var, görmüyor musun?"

"Yabancı yok. Herkesi tanıyorum. Bir Mustafa Bey'i tanımıyordum, onunla da tanıştık şimdi," dedi gülümseyerek.

Mustafa'nın, "Bizim için sıkıntı yok," demesi üzerine, Ezel fırsattan istifade içeri girdi, "Merhaba kızlar," dedi.

Annesinin kucağındaki Mina, Ezel'e dil çıkararak cevap verdi. Gonca, "Bu kez sana dil çıkardığın için kızmayacağım canım," deyip kızıyla salona döndü. Işılay, kararsız vaziyette bir bana bir de Ezel'e bakıp, "Ezel'e de çay koyayım mı?" diye sordu.

Kollarımı göğsümde kavuşturup, "Siz giderken gidecekse olabilir," dedim.

"Söz veriyorum gideceğim," dedi ellerini havaya kaldırıp ve

herkes salona geçti. Mustafa'yı kolundan tutup geri çektim ve kapı ağzında fısıltıyla, "Ezel'in bu durumu bilmesini istemiyorum," dedim.

"Numuneyi bu arkadaştan alacaksak, yasal olarak bilmeli ama."

"Daha o aşamaya çok var. Şimdilik bilmesin, çünkü baba adayım o mu, emin değilim hâlâ. Ve her şey için çok teşekkür ederim. Bana ışık oldun bu akşam."

"Önemli değil. Gonca'nın arkadaşı benim de arkadaşımdır. Neyse kıskanç eski sevgilinden dayak yemek istemiyorum, bir an önce salona dönelim," dedi benimle dalga geçerek.

Gözlerimi devirsem de onunla salona döndük. Birkaç saat oturdular ve ben Ezel'le hiç konuşmadığım için o da Mustafa'yla muhabbete başladı. Doktor olduğunu öğrenince, "Mesai dışında sana dokununca da hapis cezası oluyor mu?" dedi şakayla.

"Aman ceza olsa ne olur? Ceza sanki önüne geçebiliyor mu şiddetin? Toplumu bilinçlendirmek gerekiyor. Doktoru dövmek nedir yahu? Hasta ex olmuş, akrabaları doktorun yakasına yapışıyor. Gören de kasten adam öldürüyoruz zanneder. Öyle saçma sebeplerle saldırganlaşan hasta ve hasta yakınları var ki anlatmakla bitmez."

Gonca, "Doktor olmasa da yakasına yapışamazsın," dedi Ezel'e. "Bu akşam, sana kapıyı açan, Mustafa yerine Munise'nin özel bir misafiri de olabilirdi ve bu seni ilgilendirmezdi. Yakasına yapışma hakkını da sana tanımazdı."

"Kesinlikle!" diyerek onayladım. "Çat kapı gelmek de ne demek?"

"Merak ettim seni. Sesin telefonda çok kötü geliyordu."

"İyiyim gördüğün gibi. Bu arada yarın da işe gelemeyeceğim."

"Neden?"

"Raporluyum."

"Neyin var? Niye rapor alıp duruyorsun?"

"Sana çok yüz vermişim ben! Seni ilgilendirmiyor diyorum, neresini anlamıyorsun!" dedim öfkeyle.

"Tamam, pek sormuyorum daha. İşler için bir talimatın var mı?"

"Olursa yarın mail atarım zaten!"

"Tamam, bizma yeter bi," dedi çayının son yudumunu içerek.

Mustafa saatine bakıp, "Biz kalkalım. Yarın sabah iş var," deyince hepsi zengin kalkışı yaptılar. Ezel gitmemek için geride durup ayak diretse de sert bakışlarımı görünce, "Peki, gidiyorum. Dinlen sen bu gece, solgun görünüyorsun," deyip yanağımdan öptü ve o da gitti sonunda.

Sabah da erkenden kalkıp tüp bebek merkezine gittim. Önce heyet raporumu aldım, ardından da Mustafa, beni hocasıyla tanıştırdı. Yaşlıca bir profesördü ve öyle umut verici konuştu ki tüm depresif halim yok oldu. Tekrar eski, güçlü, dik duruşlu Mumse gibi hissetmeye başlamıştım bile. İlaç tedavisi bitince, son çatlatma iğnesinden otuz altı saat sonra genel anesteziyle uyutulacaktım ve yumurta toplama işlemi yapılacaktı. Her gün yumurtalarım ultrasonla izlenecekti. Günüzleri işte olacağım için randevularımızı akşamüzerine ayarladı profesör. Bu süreçte Ezel'in dibimde dolaşmaması gerekiyordu, çünkü onun menopoza gireceğimi öğrenmesini istemiyordum. Daha anneme bile söylememiştim.

Artık iyi hissettiğim için annemle konuşmaya hazırdım. Beni üzgün görerek, annemin de üzülmesine katlanamıyordum.

Annemi aradım ve durumu anlattığımda endişeyle, "İyi misin? Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu.

"Sana ihtiyacım var anneciğim," dedim.

"O zaman geliyorum yavrum. Babanla Feri, birkaç gün k
dileri idare etsinler."

Annemin minik valiziyle bana geldiği gün regl oldum ve
tedavisi de başladı. Karnıma, her gün iğne yapıyordum. Ne
ki klasik enjektör yerine, tükenmez kalem gibi yukarıdan
tuşa basarak hızlı bir şekilde yapılabiliyordu iğne. Annem, ev
deyken Ezel'i de kendimden doğal yollarla uzak tutmuş ol
yordum.

Çorba pişirdiği bir gün, mutfakta tencerenin başında dik
lirken annemin fotoğrafını çektim ve sosyal medyada paylaş
"Annenizin evde olduğunu, eve girer girmez burnunuza gele
mis gibi yemek kokularından anlayabilirsiniz," yazdım altına.

Ertesi gün Ezel, "Anneniz neden size geldi? Bir şeyiniz m
var? Sanki önemli bir hastalık geçiyorsunuz da benden gizliyo
muşsunuz gibi," dedi.

"Turp gibiyim," dedim elimdeki dosyaların diplerini masay
vurarak. "Annem, *sizi* uzak tutmak için geldi. Onu babam göre
lendirdi ve ikinci bir emre dek annem, beni koruyup gözetmek
için benimle kalacak."

"Sağlık raporları ne için peki?"

"Estetik," dedim aklıma gelen ilk yalanla.

"Ne estetiği?" diye sordu yüzümü yakından görmek için eğ
lerek.

"Botoks, yerleşmiş kırışıklar için dolgu, cilt yenileme işlemi
Kendimi kırk bin bakımına aldım anlayacağınız."

"Yaptırdınız mı yoksa yaptıracak mısınız? Hiçbir şey fark
edemiyorum çünkü ben," dedi gözlerini kısarak.

"Yaptıracağım. İlk önce muayene için doktora gittim. On gün
sonra da işlemler yapılacak. Sizin anlayacağınız en az üç rapor
daha alacağım."

Birden, "Ah-ha!" dedi resmi konuşmayı bir kenara bırakarak. "Buldum, burnuna da bir şey yaptırmışsın. Hafif bir eğrilik vardı, o gitmiş."

Yalandan yere abartıyla alkışlayarak, "Bravo!" dedim. "Üç sene önce yaptırdığım operasyonu, ancak şimdi fark edebildin."

"Yıllar sonra seni tekrar gördüğümde, genel olarak öyle mükemmel görüyordun ki detayları atlamış olabilirim. Işın aslı, ışıltından gözlerim kamaşmıştı ve küçük farklılıkları seçemedim bu yüzden."

"Boşuna uğraşıyorsun, unutma, annem bende," dedim kompliманını geri püskürterek.

"Gerçeği söylüyorum, mükemmel görünüyorsun. Hiçbir şeye ihtiyacın yok.

"Şimdi belki yok, ama ilerde de olmaması için önlemimi almalıyım. Kırışık oluşmadan botoksla dondurmak en iyisi ya da yerleşik kırışıkları dolguyla açmak. Sonuçta daha hayatımın aşkı karşıma çıkmadı. O gün geldiğinde, yine güzel olmayı istiyorum."

"Hayatının aşkı karşına çıkmadı, öyle mi?" dedi alınmış şekilde.

"Çıksa evlenip çoluk çocuğa karışmış olurdum, öyle değil mi?" dedim buz gibi bir sesle. Cevap vermesine fırsat tanımadan, "Neyse toplantı odası hazır mı?" diyerek konuyu değiştirdim.

"Evet," dedi, ama emin olamayıp, "Ama ben yine de bir kontrol edeyim," diyerek çıktı. Gidince derin bir nefes aldım, elimle alnıma masaj yapıp toplantı öncesi gerginliğimi atmayı bekledim. Beni, hakkı varmış gibi köşeye sıkıştırmasından nefret ediyordum. Neyim varmış, iyi miymişim? Ona ne ki tüm bunlardan?

Daha fazla sorgulamasın diye sonraki günlerde de olabildi-

ğince mesafeli ve soğuk davranmaya devam ettim. Ancak çok dikkatliydi, tüm enerjisini beni gözlemlemeye ayırmış gibiydi. Hatta beni incelemek için gösterdiği çabayı işi öğrenmek için gösterseydi, terfi bile alabilirdi.

"Kahvenizi nasıl istersiniz?" diye sorduğu bir sabah, "Kahve yerine elma çayı istiyorum," diye cevapladığımda kaşlarını yukarı kaldırdı. Öğleden sonra, "Kahve ister misiniz?" diye yine sordu ve bu kez, "Kahve değil de bol tarçınlı salep alır mısınız bana?" dedim. Yine aynı şüpheci ifadeyle baktı, ama bir şey demedi. Günler benim siyah çay ve kahve yerine, süt ya da meyve çayı içmemle geçip giderken sonunda, "Kahve tiryakisi olduğunuzu bilmesem, kahveye tövbe ettiniz diyeceğim," dedi. Mesafeyi korumak için sizli bizli konuşmayı tekrar zorunlu hale getirmiştim. Resmiyet benim için bir paravan, koruma kalkanıydı adeta. Aksi halde onunla tekrar yakınlaşmaktan korkuyordum.

"Sizi alakadar etmez Ezel Bey, ama madem çok merak ettiniz söyleyeyim, kahve cildimi yaşlandırdığı için içmiyorum. Siyah çay da kandaki demir emilimini azaltıyor. Sağlıklı yaşam düsturuma ters düştükleri için iki kötü alışkanlığımı da bıraktım anlayacağınız."

"Anlıyorum Sayın Müdirem..." dedi başını sallayarak. "Ama başka bir şeyi anlayamadım. Madem sağlıklı yaşam için kahveyi bıraktınız, tatlıyı neden bu kadar çok tüketiyorsunuz? Önceden hiç tatlı ya da hamur işi yediğinizi görmemiştim. Fakat şu son hafta çantanızdan, çekmecelerinizden çikolatalar fışkırıyor. Öğlenleri de illa bir dilim pasta yiyorsunuz."

"Çantamı ve çekmecelerimi mi karıştırdın?" dedim gözlerimi kocaman açarak.

"Lütfen!" dedi uyarıcı bir ses tonuyla. "Hanımefendi kimliğinize senli benli konuşmak yakışmıyor."

"Başlarım sana da size de şimdi! Çantamı mı karıştırdın, çabuk söyle!"

"Hayır, öyle bir terbiyesizliği asla yapmam."

"O zaman nerden biliyorsun çikolatalarımı?"

"Sizi izliyorum, *daima*. Kimsenin sizi görmediğini düşündüğünüz zamanlarda, çantanızdan ya da çekmecenizden bir parça çikolata çıkarıp yiyorsunuz."

"Röntgenci pislik! Çık dışarı!" Elimle gitmesi için işaret ettim, o gider gitmez de jaluzileri tamamen kapadım. Çantamı karıştırdı diye ödüm kopmuştu. Çünkü iğnem çantamdaydı. İlaçlarımı görürse asla peşini bırakmaz, her şeyi öğrenirdi. O günden sonra çekmecelerimi kilitlemeye ve çantamı yanımdan ayırmamaya başladım.

Yumurta toplama işleminden bir gün önce de rapor aldım ve çarşamba gününden itibaren işe gitmedim. Perşembe işlem yapıldı, doktorumun söylediğine göre gayet sağlıklı ve kaliteli yumurtalarım toplanıp donduruldu. Kafam rahatlamıştı, çünkü anne olma şansımın bir yerde saklı kalması müthiş güven vericiydi. İşlemden sonraki hafta sonunu da annemin gözetiminde dinlenerek geçirdim. Babam ve Feride gelmeyi çok istediler, ama ben istemediğim için annem, onlara, "Kızın psikolojik olarak rahat hissetmeye ihtiyacı var. Siz gelirseniz stres yapabilir. Operasyondan sonra da dinlenmesi gerekiyor," dedi.

Pazar akşamı gayet iyi ve sağlıklı hissedince Feride ve babam, geldiler. Feride'yi bir köşeye çekip, "Sakın benim yaptığım aptallığı yapma," dedim.

"Bir hayırsızı beklemek gibi mi?" dedi tek kaşını kaldırarak. "Korkma ablacım asla o salaklığı yapmam. Şimdi Pars'la çok güzel giden bir ilişkimiz var, ama yollarımız ayrılacak olursa onun gittiği yolun arkasından bakıp kalmam. Kendi yoluma giderim, merak etme."

Bana, Ezel'e takılı kaldın demeye getirerek laf sokuyordu. "Hayır, bayan çokbilmiş! Onu demiyorum, yüksek lisans yapacağım filan diye evliliği erteleme demek istiyorum."

"Senin, hayatında birisinin olmayışının tek suçlusu, yüksek lisans yapmış olman öyle mi?" dedi alayla.

"Ay aman sana akıl verende kabahat!" dedim ona yastık fırlatarak.

Fırlattığım yastığı yakalayıp başının altına koydu, "Eeee, şimdi yumurtaların köşede durduğuna göre Ezel Abi dışında, mantıklı bir seçim yapabilir ve sorumluluk sahibi bir baba adayı bulabilirsin," dedi.

"Zaten gökten, iyi kalpli, sorumluluk sahibi, iyi eğitimli, kültürlü, yakışıklı, zeki, çekici adam yağıyor da ben şemsiye açtım."

"Şemsiye açtın mı bilemem, ama at gözlüğü taktığın kesin," dedi ağzını sağa doğru yamultup. "Ezel Abi'ye odaklanmışsın o taktığın gözlükle, yandan geçip giden müstakbel eniştelerimi göremiyorsun."

"Hiç de bile, Ezel'e filan odaklanmadım ben!"

"Karşına saydığın özelliklerde bir adam çıksa bile görmezden gelirsin sen, çünkü Ezel Abi burnunun dibinde ve kafanı karıştırıyor. Ezel Abi'yi zamanında severdim, şimdi de annemler gibi nefret ediyor değilim. Ancak seni üzecek, benim ablam olan sensin. O yüzden seni korumaya çalışıyorum. Pars'ın beni üzeceğini öngörecek olsan, beni uyarmaz mıydın?"

Pars, Feride'nin erkek arkadaşıydı ve çok efendi, tatlı bir delikanlıydı. Ama Feride'yi üzecek tek bir davranış sergilese üstünü tek kalemde çizerdim. "Tabii ki seni korumak için ne gerekiyorsa yapardım," dedim.

"Şimdi ben de seni korumaya çalışıyorum. Acı gerçek: O nişanlı! Evlenip yoluna bakacak. Sen de at gözlüğünü çıkar ve

etrafına bak. Artık daha da geç olmadan hak ettiğin mutluluğa koş."

Feri, çok haklıydı, "Deneyeceğime söz veriyorum," dedim. "Karşıma biri çıkarsa fırsat tanıyacağım."

"İşte benim ablam! Krizleri fırsata çeviren kurt bankacı!"

İkimiz birlikte gülerken annem geldi, güldüğümü görmekten hoşnut bir şekilde gülümsedi. Yanıma gelip sarıldı, saçlarımı öptü. "Aferin, hep böyle gülsün yüzün yavrum," dedi.

Feride övünerek, "Neyse ki ailenin eğlenceli çocuğu benim de her ortama neşe getirebiliyorum," dedi.

Annem, "Artık evde bizi eğlendirirsin, kalk hazırlan gidiyoruz," dedi Feride'ye.

"Nereye?" dedim.

"İyisin artık kızım, bana ihtiyacın yok. Olursa gelirim zaten yine. Ama baban aç kaldım on gündür diyor. Feri'nin de sınavları başlayacakmış. Hem senin evinde de pek sıkıldım. Sen işe gittikten sonra televizyon tek arkadaşım kalıyor. Burası site değil de otel sanki. Kimse kimseyi tanımıyor, kimsenin kapısını çalmıyor. Bizim siteyi, arkadaşlarımı özledim vallahi."

"Ben kimse kapımı çalmadığı için çok mutluyum," dedim. Annemler butik bir sitede yaşıyorlardı, çoğu orta yaş ve üstü olan ev sahipleri komşuluk ilişkilerini hayli geliştirmişti. Hiç hoşlanmadığım şeydi, çat kapı gelen misafir ya da birinin fütursuzca kapımı çalabilecek olması.

"Yabanisin kızım," dedi annem. Aslan kükremesi gibi bir ses çıkararak annemi gıdıkladım. Feride de bana katıldı ve üç kadın benim yatağımda yumak olduk. Babam, sesimiz yükseldiği için geldi ve ikimizi de yakasından çekip annemi kurtardı. "Bırakın karımı yahu!" dedi yalandan bir sitemle.

Annem gıdıklanarak gülmekten kıpkırmızı olmuştu. "Ay

Esendal, iyi ki yetiştin! Tansiyonum var, bu kızların hiç umurunda değil vallahi," dedi.

Babam, anneme göstermelik bir ciddiyetle, "Kocaman oldunuz, ayıp!" diyerek bizi azarladı ve annem bakmazken göz kırptı. En büyük moral kaynağım ailemin varlığıydı. Bu yüzden annemler gidince ev yine sessiz ve ıssız kalmıştı.

Neyse ki ertesi sabah tekrar yoğun bir iş temposu başladı da ben de bildiğim tek yolla kendimi toparladım: çalışarak. Olmadığım üç gün boyunca Ezel çabalasa da pek çok iş birikmişti. Maillerimi kontrol ederken bölge müdürlerinden birinin yazdığı soruyu gördüm.

"Ertelenen toplantı ne zaman yapılacak, bilgi verebilir misiniz?"

Dahili numaradan Ezel'i aradım ve yanıma çağırdım. Gelir gelmez de kalaya başladım. Üstelik bu kez intikam planımla filan da ilgisi yoktu. Basbayağı işleri aksatmıştı. Raporlu olduğum için yapılamayan toplantılara yeni tarihler vermeyi akıl edememişti.

"Sizi uyardım, maillerinizi okumuyor musunuz? Açık açık dedim ki toplantı tarihlerini değiştirin!"

"Kusura bakmayın, siz yokken buradaki her şey bana kaldı ve açıkçası altından kalkamadım. Onu tamamen unutmuşum."

"Planlama yapmayı unutamazsınız! Siz asistanımsınız ve asistanın asli görevi zaten planlama yapmak ve bunları hatırlatmaktır!" diye hırladım resmen.

"Firmamızın yeni geliştirdiği bir cep telefonu aplikasyonunu kullansanız daha iyi olacak gibi," dedi bir ses. Ezel, arkasını dönerken ben de görebilmek için sandalyemi yana doğru kaydırdım.

Kapıda, bir seksen boyunda, çekici, karizmatik, kuledeki kadınların taktığı lakabıyla "yürüyen cazibe" dikiliyordu. Yenal

ben, bankanın bilişim sistemlerini kuran ve cep telefonu uygulamasının geliştiricisi olan firmanın, yani Yenal Bilişim'in sahibi. Ben, daha farklı departmanlarda ve daha alt pozisyonlarda çalışırken, onun firmasıyla projeler üretirdik ve o zamanlar bana karşı hayli ilgiliydi. Ama ilgisine karşılık bulamayınca tam bir centilmen gibi geri çekilmeyi de bilmişti.

Şimdi mavi gözleri, çakmak çakmak bana bakarken Feride'nin sözleri geldi aklıma. Etrafımdaki fırsatları değerlendirmeliydim. Hem de yumurta kapıya dayanmış, artık menopoza beş kalmışken gerçekten doğru, düzgün ve dürüst birini bulmak için vaktim çok azdı. Ve o bay mükemmel, kendiliğinden kapımda dikilivermişti, sanki ilahi bir işaret gibi. Biyolojik saatim, saatli bomba gibi acımasız tik taklarıyla geri sayarken bu kez Yenal Bey'e bir şans verecektim. Tabii o da hâlâ beni istiyorsa.

"Merhaba, Yenal Bey," dedim ayağa kalkarak. "Hoş geldiniz. Hangi rüzgâr attı sizi buralara."

"Hoş bulduk," deyip yanıma geldi ve kibarca elimi öptü. "Her zamanki işler için geldim, ama sizi ziyaretimin nedeni tamamen hayır işi için."

"Buyurun oturun, meraklandırdınız beni," dedim elimle karşımdaki koltuğu işaret ederek.

Ceketinin düğmesini açıp otururken, "Bazı talihsizlikler yaşamışsınız, onları duydum. Evvela çok geçmiş olsun. Ama tam sizden beklediğim gibi Amazon kadını ruhunuz, bunun da üstesinden gelmiş," dedi Ömür Bey'le yaşadıklarımızı kastederek.

"Teşekkür ederim. Evet, egoist insanları bilirsiniz, hazmedemedi işten atılmayı."

"Zamanında duysaydım muhakkak geçmiş olsun dileklerimi iletmeye gelirdim. Ardından aldığınız ödülü de yeni duydum, onun için de tebrik ederim."

"Teşekkürler, çok incesiniz."

"Ödül konuşmanızdan bahsettiler, ona da bayıldım. Aslında zaten sizi de bu yüzden rahatsız ettim. Açılacak kreşler için yardımcı olmak istiyorum."

"Nasıl yani? Ciddi misiniz?" dedim sevinçle.

"Firma olarak her yıl yürüttüğümüz bir sosyal sorumluluk projesi zaten oluyordu. Bu yılkini henüz seçmemiştik, sizin fikrinizi duyunca muhakkak bu olmalı dedim."

"Kule için kreş kurmak kolay, ancak şubelerde iş karmaşıklaşıyor," dedim.

"Size bu konuda bir çözüm üretebiliriz," dedi içten bir gülümseyişle. Sonunda kadın çalışanlarımıza verdiğim sözü tutabilecektim ve fırsat ayağıma gelmişti. Anlaşılan Yenal Bey, bana karşı hâlâ boş değildi, çünkü bu tarz bir hayır işi için pekâlâ bir bağış çeki yazabilir ya da bir çalışanını görevlendirebilirdi. Ama kendisi gelmeyi ve bizzat ilgilenmeyi tercih etmişti. Gülümsemesine karşılık vererek, "Sormayı unuttum, bir şey içer misiniz?" dedim.

Hâlâ yanımızda dikilen Ezel'e, "Bana bir sade Türk kahvesi genç," dedi. Sonra Ezel'i görünce, "Hiç de genç değilmiş!" dedi şaşırarak. "Yaşınıza bakılırsa asistanlıkta tecrübeli olmanız gerekir, ama nasıl oldu da toplantıları unuttunuz?" dedi şakayla. Amacı Ezel'i aşağılamak değildi, sadece şaka yaparak Ezel'le aramızdaki gerginliği yok etmeye uğraşıyordu. Bilmediği şeyse Ezel'in bu sözlerle daha da gerildiğiydi. Çenesi kasılmış, burun delikleri büyümüştü.

Ezel öfkesine yenilip bir hata yapmasın diye, "Bana da bir sade Türk kahvesi," dedim. Dikilmesin gitsin diye de kaşımla gözümle kapıyı işaret etmeye başladım. Ama beni yok sayıp Yenal Bey'e cevap verdi. "İşe yeni girdiğim için tecrübesizim," dedi.

"Kaç yaşındasınız? Erkeğe yaşı değil, maaşı sorulmazmış. O yüzden mazur görün, merak ettim."

"Otuz."

"Otuz yaşındasınız ve bu işe yeni girdiniz öyle mi?" diye sordu şaşkınlıkla. Ezel'in cevabını beklemeden, "Ben otuz yaşında firmamı Türkiye'de bir numara yapmış ve yabancı rakiplerimizi bile geride bırakmıştım. Türk halkının genel problemi bu bence, eninde sonunda bir işe girerim nasıl olsa deyip başarı için uğraşmamaları. Yanlış anlamayın, sizi tenkit ediyorum gibi oldu, ama ülke genelinde böyle bir boş vermişlik söz konusu. Ben lise zamanımda ailemden gizli gizli yazılım yapar satardım. Babam memurdu, bilseydi bilgisayarımı alırdı elimden. Sebebi de onun gibi memur olmak için sıradan bir eğitim almamı sağlamak. Dar bakıyoruz olaya. Yaşımız çok yakın, ben de otuz üç yaşındayım, söyleyeceklerimi arkadaş tavsiyesi kabul edin, lütfen. Bir hayaliniz, peşinden koşmak istediğiniz bir fikriniz varsa asla geç değildir. Hayalperest gibi, faturalarınızı ödeyen işinizi bırakın demiyorum. Sadece aynı anda insan çok şeyi başarabilir, demek istiyorum."

Yenal Bey, yeni girişimleri destekleyen ve bu tarz motive edici konuşmaları üniversitelerde sempozyum vererek sık sık yapan biriydi. Ezel'i de yüreklendirmekti amacı, fakat tamamen ters teptiğinden haberi yoktu.

"Ben zaten zengindim," dedi Ezel meydan okuyan bir ifadeyle. "Ama battık ve her şey gitti. Sizin sonradan elde ettiğiniz o zenginliğin içine doğdum ben. Ve ben de size bir arkadaş tavsiyesi vermek isterim; o İtalyan takım elbisesini, ayağınıza giydiğiniz bez ayakkabılarla ziyan etmeyiniz."

Gerginlikten bir elimle alnımı ovuşturup, "Neyse Ezel Bey, siz kahvelerimizi söyleyin de biz şu kreş işini konuşalım," dedim. Ezel'e onu öldürecekmiş gibi bakmam işe yaramış olacak ki sonunda gitti.

Feride'nin dediği o yol ayrımına gelmiştim sanırım. *Yenal Bey'i tanımak için şans vereceğim*, diye içimden kendime söz verdim ve gülümseyerek ona döndüm.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KENDİ İLACINDAN TATTIRMAK

Yusuf Bey kaşlarını kaldırarak, "Ayakkabılarımın nesi var?" dedi. Converse marka bez ayakkabılar, onun alametifarikasıydı. Takım elbiselerinin altına daima spor bez ayakkabılar giyerdi. Bence de şık bir takım elbisenin altına gidecek ayakkabılar değildi bunlar, ancak kibarca, "Hiçbir şeyi yok," dedim.

"Lütfen dürüst olun, rica ederim. Bir hanımefendinin moda konusundaki gözlemleri benim için çok değerlidir," dedi yüzümdeki ifadeye inanmadığını göstererek.

"Önemli olan benim ya da başkasının gözlemi değil, sizin nasıl hissettiğiniz. Eğer bez ayakkabılar sizi mutlu ediyorsa, gerisi neden önemli olsun?"

"Bez ayakkabılar vazgeçilmezim. Çok rahat ve özgür hissettiriyorlar. Sanki beni boğan bu takım elbiseye, sadece ayakkabılarım sayesinde katlanabiliyorum."

"O zaman takım elbiseyi de değiştirin."

"Çok fazla kurumsal şirketle çalışıyoruz ve iş çevrelerinde, toplantılara tişörtle girmem hiç hoş karşılanmayacaktır."

"Tişört giymeseniz de takım elbiselerinizi tarzınıza uydurabilirsiniz."

"Nasıl yani?"

"Siz, spor ve rahat giyinmeyi seven birisiniz. O yüzden sizin için doğru tercih, spor şık takım elbiseler olacaktır. Bu takım elbise çok klas, ama sizin tarzınız değil. O yüzden sizi boğuyor. Bazı kıyafetler için ben de aynı şeyi hissediyorum. Pantolonlu

takım elbiseler pek çok kadının tercihi ve oldukça rahat, ama beni daima huzursuz hissettiriyor. Giydiğimde kendime yakıştıramıyorum."

Gülümseyerek, "Kesinlikle modacımı değiştireceğim," dedi. "Modacım erkek ve anladım ki herhangi bir kadının, modanın ne olduğunu anladığı kadar bile modadan anlamıyor. Bana hiçbir zaman takım elbiseleri, ayakkabıya uydurmayı teklif etmedi. Sürekli olarak ayakkabılarımdan vazgeçmemi istedi."

"Modacınız, sizi modaya değil, trendlere uygun giydirmeye çalışmış. Moda, kişinin kendine yakışanı giymesidir. Tarzınıza uyan parçalarla, mutlu ve daha pozitif olabilirsiniz. Bazı kumaşların huzurlu hissettirdiği, Danimarkalıların Hygge adlı yaşam felsefesinde bile var. Buna göre yumuşak bir battaniyeye sarılarak, sıcak çikolata içmek insanı mutlu, huzurlu ve dingin hissettiriyor."

"Siz anlatırken bile mutlu hissettim," dedi, sıcak ve içten bir gülümseyişle. "Ama sanırım bu biraz da sizden kaynaklanıyor, yanınızda hep mutlu hissediyorum."

"Bu size özgü olsa gerek," dedim dudaklarımı birbirine bastırarak. "Genelde benimle birlikte çalışan insanlar hep gerilmiş ve iş bittikten sonra da hayattan bezmiş olurlar."

Kısa bir kahkaha attı, "Bunu bankadaki çok kişiden duyduğumu itiraf edeceğim," dedi. "Ama gerçekten beni huzurlu hissettiriyorsunuz."

Tam o anda, kapıyı tıklama gereği bile duymadan elinde tepsiyle Ezel geldi. Normalde bu tarz kahve servislerini Ezel yapmazdı. Çay kahve ikramı için bir çalışanımız vardı ve kule içinde asistanıma sipariş ettiğim çayı kahveyi, o eleman getirirdi. Tabii kulenin karşısındaki kahve dükkânından sipariş verdiğimde bizzat Ezel alıp gelirdi. Bu kez kahveler şirkettendi ve niye Ezel'in bizzat getirdiğini çok çok iyi biliyordum; meraktan kudurmuş kıskançlıktan çatlamıştı!

"Buyurun, kahveleriniz," dedi hiç de kibar olmayan bir ses tonuyla ve tepsiyi ikimizin ortasında tuttu. Kahvesini alırken Ezel'e gülümseyip, "Teşekkürler, bay altın kaşık," dedi Yenal Bey.

Ezel, "Anlamadım," dedi kaşlarını çatarak.

Yenal Bey, "Zengin doğdum demiştiniz ya... Zengin doğanlar için, elinde altın kaşıkla doğmak, diye kullanılan bir deyim vardır. Ona atıfta bulunuyorum."

"Sonradan zengin olanlar için kullanılan, sonradan görmenin tam tersi gibi mi?" dedi Ezel kibirle.

"Görgü, parayla alınmıyor tabii ki," diyerek araya girdim. "Ben ne insanlar tanıdım Yenal Bey, köşklerde oturup eve gelen misafirine güler yüz göstermeyi bile öğrenememiş, parayı buldukları için kendilerini bir şey sanan, ama ruhu varoş kalmış, bomboş tipler. Yağlı boya bir tabloyu, altın varaklı çerçevesi salonlarına uyduğu için almışlardı."

Bahsettiğim Ezel'in ailesiydi ve o da bunun farkındaydı. Yıllar önce, mezuniyet törenimizde, Ezel'i ailemle tanıştırmıştım. Diplomayı almaya hak kazanamasa da kendi dönemindekilerle törene katılan Ezel'in ailesiyle de törenden sonra tanışmıştım. Ertesi gün de beni evlerine yemeğe davet etmişlerdi. Ben, sadece Ezel'in annesi, babası ve kız kardeşini beklerken, kendimi on iki kişilik bir masada buluvermiştim. Ezel'in babası, dedesi ve bir kuzeni dışındaki herkesin kadın olduğu masada, görgüsüzler dizisi yeniden çekilebilirdi. Tüm kadınlar, gezici kuyumcu gibi kızıl altından bilezikler, zincir kolyelerin ucundaki altın paralarla varlık içindeki yokluğu resmediyordu. Para var ama zevk yok, klas yok, görgü yok, bilgi yok, kültür yok. Sıkıntıdan duvarlara bakmaya başlamam uzun sürmemişti. Dikkatimi çeken aynı tarz tablolara göz gezdirip, "Natürmort seviyorsunuz galiba," dediğimde annesi "Meyve onlar kızım, nattürü mottiri değiller," demişti.

"Tablonun türünden bahsediyorum."

"Tablo altın varaklı," diye cevaplamıştı, bütün yemek boyunca ağzını şapırdatan Ezel'in şişko halası. "Yengem koltukların ayağına uysun diye hep altın varaklıları seçti, beğendin mi kızım?"

"Beğendim," dedim şaşkınlıktan ağzım açık kalarak. Resimleri yapan sanatçı bunu duysa sanattan soğurdu herhalde. Ailesi o gece boyunca beni aşağılamaya çalışmıştı. Sanki davet edilmemiştim de zorla oturmuştum o sofraya. Dedesi benimle ilgili şeyleri bana bile sormuyor, sanki orada yokmuşum gibi, "Ne okudu bu, seninle aynı bölümümü?" diyerek, Ezel'e soruyordu. O kâbus geceyi hatırlayınca öfkem katlandı, ancak niyeyse bu hatırlatmamla Ezel rahatlamıştı.

Gergin tavırlarını bir kenara bırakıp, "Öyle tabii," dedi. "Ben sizi daha fazla rahatsız etmeyeyim." Çıkarken bana göz kırpıp öpücük attı. Neyse ki Yenal Bey'in ona sırtı dönüktü de görmedi bu nahoş tabloyu.

"Kreşlere dönelim mi?" dedim konuyu toparlayabilmek için. Gülümseyerek, "Tabii ki," dedi ve ona, "Çalışan Anne" adını verdiğim projeyi anlattım. Bir sosyal sorumluluk projesiydi ve amacına uygun şekilde anne ve çocukların gün boyu ayrı kalmamaları üzerineydi. Projede eksiklik çoktu ve işleyişe koyarken farklı aksaklıklar da çıkabilirdi. Tam da bu noktada Yenal Bey'in desteğiyle projeyi tamamlayabilecektim. Yaklaşık bir buçuk saat boyunca konuştuk. Bir saati proje üzerineyse gerisi sohbet havasındaydı. Hatırladığımdan da zarif bir adımdı.

Yenal Bey gittiğinde Ezel odama geldi ve bir iki dosya için imzamı aldı. Hâlâ ona karşı çok sinirli olduğum için hiç konuşmadan imzalamaya başladım. Benim aksime o, gayet rahat bir tavırla, "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum," dedi. "Sadece beni kıskandırmak istiyorsun. Bu da o saçma intikam planının bir parçası."

"Kendinizi çok önemsiyorsunuz. Yenal Bey'e tek bir kabalıkta daha bulunursanız İK'ya bildiririm. Bugün yaptığınız terbiyesizlikti ve Yenal Bey'in yerinde başkası olsa sana çok daha farklı bir tepki verirdi. Şükrediniz ki adam tam bir centilmen."

"Ezik bence."

"Son zamanlarda hiç aynaya bakmadınız sanırım!"

"O herifin benden tek fazlası, parası."

"O zaman tam bana göre desenize... Ailenize göre ben servet avcısıydım ne de olsa..."

"Neden sürekli eski defterleri açıyorsun?"

"Çünkü bir geleceğimiz olamayacağını gör istiyorum!" dedim, sonunda beni de kendine benzetmişti, resmi konuşmayı bırakmıştım.

Tam bu sırada telefonuma bir mesaj geldi. "Sen benim hayatımı bitirdin, ben de seninkini bitireceğim."

Artık iyice sabrım taşmıştı. "Al, bak; Nur Tuğba yine tehdit mesajları atıyor!" dedim.

Telefonu elimden aldı, mesajı okudu. Sonra da numarayı karşılaştırmak için kendi telefonuna girdi, ama eşleşen bir numara olmadı. "Bu Nur Tuğba'nın numarası değil," dedi. "Yine dedin, daha önce de mi yazdı?"

"Evet, yılbaşı gecesi yazmıştı."

"Hiç numarayı geri aradın mı?"

"Elin manyağını niye arayayım?"

Ezel numarayı aradı, ama çalmadı bile. "Çok ilginç, mesaj atabiliyor ama çalmıyor. Hemen savcılığa gidip bu numara için suç duyurusunda bulun."

"Önemsiz bir şey bence, hiç gerek yok."

"Alenen seni tehdit ediyor herif!"

"Hangi herif?" dedim şaşkınlıkla.

"Gerçekten aklına hiç Ömür olabileceği gelmedi mi?" dedi hayretle.

"Bana saldırdığı için zaten devam eden bir davamız var onunla. Bence cesaret edemez."

"Tutuksuz yargılanıyor adam, niye yapamasın?"

"Yok artık!"

"Bari avukatını arayıp durumu bildir."

"Tamam, avukatımı ararsam beni rahat bırakacak mısın?"

"Söz veriyorum, yokmuşum gibi olacağım."

Telefonumu elime aldım ve avukatımı arayıp olanları anlattım. Avukatım da Ezel gibi çok ciddiye aldı bu mesajları ve illa da dava dosyasına ekleyeceğim, dedi. "Avukat olan sizsiniz, en iyisini siz bilirsiniz," deyip telefonu kapattım ve hâlâ karşımda dikilen Ezel'e kaşlarımı çatarak baktım.

"Peki, gidiyorum!" deyip sonunda masasına döndü.

Bir sonraki hafta Yenal Bey ofisime geldiğinde üzerinde çok şık bir spor takım elbise vardı. Ayakkabılarıyla uyum içindeydi ve çok daha genç görünüyordu. Benden önce Ezel'e, "Altın kaşık, olmuş mu bu kez takımla ayakkabıların uyumu?" dedi. Ezel, buz gibi bir suratla, "Olmuş," dedi sadece.

Bana dönüp, "Çok teşekkür ederim tavsiyeniz için," dedi kibarca. Elimi öptü. "Keşke hayatımdaki her konu için sizden tavsiye alabilecek olsam."

Yanaklarımın pembeleşmesi dışında verecek cevabım yoktu ve Ezel bir eliyle sertçe yüzünü ovuşturmaya başlamıştı. Ezel'in

saçma sapan bir harekette bulunmasından korkarak, "Proje hakkında bir sürü tavsiyem var, içeri geçelim de anlatayım," dedim ve ofisime girince kapıyı çektim. Geride o şekilde kalmanın Ezel'e ne kadar kötü hissettirdiğini biliyordum, çünkü ben de geride tek başıma bırakılmıştım yıllar önce. Kıskançlığı onu benden uzaklaştırmaya başlamıştı ki bu da işime gelirdi.

O hafta boyunca Yenal Bey'le sık sık proje üzerine konuştuk. Kuledeki kreş bir ay sonra hizmete açılabilecekti. Şubeler için ise daha genel kapsamlı bir çalışma söz konusuydu. Yenal Bilişim'in banka şubelerinin yoğun olduğu merkezlere açacağı kreşlerde, sadece Menkul Bank değil, diğer bankaların çalışanı olan kadınlar da çocuklarını bırakabilecekti. Emziren ya da çocuğunu özleyen anneler, işyerine yürüme mesafesindeki kreşlere istediği zaman ulaşabilecekti. Tüm anneler sabah çocuğuyla gelip, akşam yine çocuğuyla eve dönebilecekti. Ayrıca Yenal Bilişim teknolojisi sayesinde, ebeveynler istedikleri an telefonlarından, çocuklarını canlı olarak izleyebileceklerdi. Kreş fiyatları, piyasanın çeyrek fiyatında tutulacaktı, çünkü bu kâr amacı gütmeden yapılan bir sosyal sorumluluk projesiydi.

Fikirlerimi bu kadar iyi anlayıp çözüm sunabilmesi çok hoşuma gitmişti. Tüm projeyi bizzat kendisi anlattıktan sonra, "Hoşunuza gitti mi?" diye sordu.

"Mükemmel olmuş, bunu gerçekleştirebilirsek çalışan annelerimizi, fırsat maliyeti hesaplamaktan da kurtarmış oluruz."

Toplantı notlarını tutma bahanesiyle yanımıza çöreklenmiş olan Ezel, "Anneler ne üretiyor ki fırsat maliyeti hesaplasınlar?" dedi ukalaca.

Yenal Bey arkasına yaslanıp gülümseyerek, "İnsan," dedi. "Bir çocuğu yetiştirmek masraflı ve emek isteyen bir iştir. Genel olarak kabul gördüğü üzere, çocuk gelişimi için en uygun olanı annenin çocuğunu bizzat yetiştirmesidir. Ancak ekonomik

koşullar gereği, anne seçim yapmak zorunda kalır. İş yaşamından çekilip evde çocuğuna bakarsa bakıcı ya da kreş parası vermeyecektir, fakat kariyer hayatı sekteye uğrayacak ya da sonlanacaktır. Çalışmaya devam ederse maaşının ne kadarını, bakıcı ya da kreşe ödeyecek? Eğer maaşının hatırı sayılır kısmını, çocuğuna başkasının bakması için ödeyecekse fırsat maliyeti esasına göre anneler çalışmaktan vazgeçmeyi seçiyorlar. Biz de kreş fiyatlarını o kadar düşük tuttuk ki anneler, seçim yapmak zorunda kalmadan gönül rahatlığıyla kariyerlerinde ilerleyebilsinler."

Ezel, anlamadığı şeylere burnunu sokan küçük çocuklar gibi mahcup ve küskün, sesini çıkarmadı. Yenal Bey de bana dönüp, "Tabii bazı durumlarda kariyere çocuk için ara verilmesini asla yanlış bulmuyorum," dedi. "Gelecekte, çocuklarımın annesi, evlatlarımızı bizzat büyütsün çok isterim. İşte yorulmasın, strese girmesin..."

Devam etmesine katlanamadan, "Biz kadınlar, porselen bebek değiliz ki alıp korumak için bir kutuya koyar gibi evde durmamızı istiyorsunuz," diyerek lafını kestim.

Ezel'in ağzı yüzünün sağına doğru kayarak sırıtışını genişletirken Yenal Bey şaşkındı.

"Elbette haklısınız, kadınlar kırılgandır demek istemedim. Sadece her kadın çocuğunu kendi büyütmek ister diye düşünmüştüm."

"İşe giden anneler çocuk büyütmüş olmuyor mu? Çalışan annelerin çocukları, ot gibi kendi kendine mi büyüyor sizce?"

"Hayır tabii ki... Ben çok yanlış anlaşıldım. Daima kadın hak ve özgürlüklerine saygılıyımdır, sanırım kendimi tam olarak ifade edemedim. Bu sözlerimle sizi gücendirdimse lütfen affedin."

"Estağfurullah af dilenecek bir husus yok ortada. Bakış açınıza şaşırdım sadece. Feminist tarafım olaylara benden bağımsız müdahale ediyor maalesef."

"O güçlü, özgüvenli, feminist tarafımızın hayranıyım. Hatta eğer kabul ederseniz, az evvelki çarpık bakış açımı düzelttiğiniz için size bir yemekle teşekkür etmek istiyorum."

Bir anda kıpkırmızı kesildim, çünkü Ezel'in yanında yemeğe davet edilmek ve Yenal Bey'i gerçekten yakından tanımayı istemek tuhaf hissettirmişti. Kendime, *zamanında Ezel sana daha da kötü hissettirdi, umursama onu*, dedim.

"Memnuniyetle," diyerek Yenal Bey'in teklifini kabul ettim.

Ezel, hiçbir şey demeden yanımızdan çekip gitti. Neyse ki Yenal Bey, mutlulukla bana bakmakla meşgul olduğu için bu detayı fark etmedi.

Öğle yemeğine beraber çıktık ve neyse ki bu kez sağda solda Ezel yoktu. Yıllar sonra ilk kez birini tanımaya karar vermiştim. Biriyle flörtleşmeyi unutmuşum resmen, çok tuhaf bir histi. Paslanmıştım sanırım, çünkü Yenal Bey'in yaptığı her komplimana utangaç bir teşekkürlerle karşılık verebildim sadece. Ezel'le olan görüşmelerimizi buluşma kategorisine koyamazdım, çünkü onu zaten tanıyordum.

Yemek boyunca beni tanımak için sorular sordu. Nereli olduğumu, İstanbul'a nasıl yerleştiğimi ve ailemi anlattım. O da kendi ailesini anlattı. Şansa bakın ki annesi İzmirliydi. İkimizin de birer kız kardeşi vardı ve memur çocuğuyduk ikimiz de. Babamın müze müdürü olduğunu öğrenince yüzü aydınlandı.

"Bu hafta sonu, Yenal Bilişim sponsorluğunda Anadolu medeniyetleri konulu bir sergi olacak. Babanız başta olmak üzere tüm ailenizi beklerim," dedi.

"Ailem adına söz veremem, çünkü belki başka bir programları vardır," diyebildim sadece. Alt tarafı bir öğle yemeğinden ailemle tanışmaya ne çabuk geçmişti!

"Israr ediyorum," dedi. Bir telefonla şoförüne davetiyeleri getirtti, elimde dört davetiyeyle ofise döndüm. Ezel elimdeki,

kaliteli kâğıttan zarfları görüp, "Ne o evlilik teklif etti de davetiye mi bakıyorsunuz?" dedi çenesini kasarak.

Muhtemelen kendi davetiyelerini çoktan seçmiş olduğu aklıma gelince, "Sizi zerre ilgilendirmez, lütfen sadece işinizle ilgilenin Ezel Bey," dedim ve odama geçtim. Bu iğneleyici itham-larıyla Yenal Bey'in doğru insan olduğunu düşünmeme sebep olduğunun farkında değildi.

Hafta sonu, ailecek benim Mini Cooper'ıma bindik ve Kadı-köy'deki bir sanat galerisinde yapılan sergiye gittik. Babam, Ana-dolu medeniyetleri dediğim an kabul etmişti. Annem de babama eşlik etmek için gelirim dedi ve Feride de sanatsal aktivite olsun da ne olursa olsun diyerek geldi.

Aileme, Yenal Bey'in gıyabında sadece iş ortağım diye bah-setmiştim. Kimse de başka bir şey düşünmemiş ya da sorgula-mamıştı. Ta ki sergiye gittiğimizde, "Hoş geldiniz," demek için yanımıza uğrayan Yenal Bey'i görene kadar. Babama sergiyi bizzat gezdirdi ve uzun uzun sohbet ettiler. Annem ve Feride ise, "Nasıl hoş, kibar, yakışıklı adam," diyerek beni darlamaya başladı. Israrla, "İş ortağımız, yok aramızda öyle bir şey," dedikçe annem, "Bekâr adam niye olmasın kızım? Neyin eksik senin?" diyordu.

Sergide iki saat dolandıktan sonra gitmeye karar vermiştik ki Yenal Bey, "Esendal Bey, doyamadım sohbetinize, akşam yeme-ğini birlikte yemek için ısrar ediyorum," dedi. Babam, "Zahmet vermeyelim," dedi ama annem, "Kırmayın genç delikanlıyı Esendal Bey," diyerek olaya müdahale etti ve birden kendimi önde giden Yenal Bey'in aracını takip ederken buldum.

Boğaza nazır şık restoranda masaya yeni oturmuştuk ki Yenal

Bey'in ailesi de geldi. Bana sürpriz olan bu durumu Yenal Bey ince ince planlamıştı sanırım, çünkü ailesi beni tanıyordu. Hepsi çok güler yüzlü ve iyi insanlardı. Annemle Yenal Bey'in annesi, iki İzmirli olarak menüye bakarken, "Börülce olsa da yesek," diye başladıkları sohbete İzmir özlemlerini anlatarak devam etti. İki memur emeklisi baba, aynı siyasi görüşü paylaştıklarından siyasi eleştiriler yapıp şu anki ekonomiyi, geçmiş dönemlerle kıyaslıyordu. Kız kardeşlerimizin aynı üniversitede okuyor olması sürprizi ise iki genç kız arasında bir sohbet başlatmıştı. Yenal Bey de yemek boyunca utangaç, tatlı bakışlarla bana gülümseyip durdu. Ama ben hiç mi hiç mutlu değildim, çünkü esasında emrivaki yapmıştı. Bana böyle bir durumda olmak ister miyim ya da buna hazır mıyım diye sorma zahmetine girmeden aile buluşması organize etmişti birdenbire.

Amacı kaleyi içten fethetmekse annem, babam ve Feride çoktan bayrağı teslim etmişlerdi, fakat benim gönlümü kazanamamıştı. Fikrim alınmadan yerime karar verilmesi hiç hoşuma gitmemişti. Yemek dönüşü arabamda, Yenal Bey ve ailesinin nasıl asil oldukları konulu sohbet sürdü.

Evet, ailesi ve ailem mükemmel anlaşırlardı. Çünkü şu an çok zengin olsa da aslında Yenal Bey'le aynı ekonomik ve sosyal şartlarda büyümüştük. Hatta annelerimizin ortak tanıdıkları bile çıkmıştı. Aile yapılarımız, siyasi görüşlerimiz hatta hayata bakışımız bile paraleldi. Bay mükemmel duama, "Amin," diyerek hayatıma giriş yapmıştı sanki. Herkesin bu adamı sakın kaçırma diyeceği Yenal Bey, benim içinse bu akşam sınıfta kalmıştı. Beni yönlendirmeye çalışması hiç hoş değildi.

Annemleri eve bırakıp kendi evime döndüğümde saat gece yarısına varmıştı. Her şeyi bir kenara bırakıp rahatlamak için duşa girmeye hazırlanıyordum ki zil çaldı. Kapıyı açmayı düşünmüyordum, ama ısrarlı çalışı, tehdit mesajlarını hatırlamama neden olunca sabahlığımı üstüme geçirip kapıya gittim.

Ses çıkarmamaya gayret ederek dürbünden baktığımdaysa Ezel'i gördüm.

Derin bir nefes alıp açmamaya karar verdim, fakat kapının arkasından, "Orada olduğunu biliyorum," dedi. "Varlığını hissedebiliyorum."

"Git buradan," dedim kapının diğer tarafından.

"Ailecek yemeğe çıkmışsınız Yenal Bey'le," dedi suçlayıcı bir ses tonuyla.

"Ezel, gece gece kapıma dayanıp bana hesap soramazsın! Sana öyle bir hak vermiyorum."

"Ailesi, ailenle çok iyi anlaşmış gibi duruyor..."

Bu detayları nereden biliyordu? "Sapık gibi beni mi takip ediyorsun? Nereden biliyorsun tüm bunları?" diye çıkıştım.

"Sapık gibi değil, herkes gibi sosyal medyadan takip ediyorum," dedi benim öfkeme karşılık sakince. "Feride paylaşmıştı bütün gece yemekten videolar, seni de etiketlemişti. Senin etiketlendiğin gönderilerden gördüm."

Yediğini, içtiğini sosyal medyaya atan gençliğe lanet okuduktan sonra Ezel'e, "Yine de bu saatte niye kapıma geldiğini izah etmez bu!" dedim.

"Niye benden bu kadar nefret ediyorsun? Hiç mi bitmeyecek bu nefret ve öfke?"

Aramızda kapı varken doğruyu söyleyebilecek kadar cesur hissedebildim ve, "Senden nefret edemediğim için öfkeliyim," dedim. "Nefretimi hak edecek her şeyi yaptın, ama yine de asla kötülüğünü istemedim."

"O zaman neden Yenal'la gezip tozup canımı yakıyorsun?"

"Senin canını yakmak için değil, gerçekten onu tanımak istiyorum. Kalbimin peşinden bir kez gittim ve çok canım yandı

Bu kez de mantığımı dinleyip benim için doğru olan kişiye şans tanımak istiyorum."

"Yenal senin için doğru kişi mi?" dedi alayla.

Benimle alay edemez, fikirlerimi küçük göremezdi! "Evet, bay doğru o. Bana inanmıyorsan anneme sor," dedim aynı alayla.

"Ailen için doğru damat olduğuna eminim, ama senin için bay doğru o değil."

"Nereden biliyorsun?"

"Doğru kişi o olsaydı, benimle bir kapının ardından değil, tüm bunları yüzüme söyleyerek konuşurdun. Kapıyı açarsan beni eve almaktan, eve alırsan da gerisinin geleceğinden korkuyorsun."

"Gece gece güldürme beni!" dedim küçümseyerek. "Hadi son metro gitmeden evine git!"

"Gerçekten kapıyı açmayacak mısın? Aramıza kapılar, duvarlar, mesafeler mi koyacaksın?"

"Onları ben değil, yıllar evvel aramıza sen koyup gittin! En iyi bildiğin şeyi yapıp lütfen şimdi de git..."

Yaşlar gözlerimde tomurcuklanırken kapının yanından ayrılıp duşa girdim. Bu aralar her şey üst üste geliyordu sanki. Duş bile rahatlamama yardımcı olamamıştı. Bir o yana bir bu yana dönüp duruyordum, ama uyumak mümkün değildi. Sabaha karşı yatakta dönüp durmaktan sıkıldım ve spor yapmak için hazırlandım. Spor salonuna inmek için dairemin kapısını açtığımdaysa kapımın yanındaki duvara yaslanıp uyuyakalmış Ezel'i gördüm.

Hemen uyandı ve kıpkırmızı gözlerle, "Günaydın," dedi.

"Ne işin var burada? İyice saçmalamaya başladın!" diye fısıltıyla azarladım. Sabahın köründe komşuları rahatsız etmek istemiyordum, ama beni, ısrarla rahatsız eden Ezel'in de gitmesini istiyordum.

"Bir kez bana, git dedin ve aptallık edip gittim. Bir daha aynı hatayı yapmayacağım."

Avrupa'ya bensiz gitmesini istememiştim ve Ezel ısrarla gitmek istediğini söylediğinde, "İyi, git o zaman ama artık beni unut!" demiştim. Gitmişti ve ilişkimizin bitişi, son konuşmamız olmuştu bu. Atıfta bulunduğu son konuşmamız aklıma gelince, "Kapımda yatınca, beni yarı yolda bırakmış olduğun zihnimden silinivermiyor," dedim sitemle.

"Biliyorum, haklısın. Hiçbir bahanesi olamaz, ama belki telafisi olabilir."

Başkalarıyla yatıp kalktıktan sonra karşıma gelip böyle söylüyor olması içimde bir öfke dalgasını kabarttı. "Kalk içeride konuşalım," dedim, çünkü biraz sonra söyleyeceklerimden sonra koridorda olay çıkarmasını istemiyordum.

İçeri girip kapıyı kapatır kapatmaz başladım içimdekileri dökmeye. "Kaç yıl geçti, biliyor musun?" dedim kaşlarımı kaldırarak.

"Yedi yıl," dedi usulca.

"O yedi koca senede, neler oldu? Kimler geldi geçti peki?"

"Kimse olmadı, yemin ederim," dedi bana yaklaşmaya çalışarak.

Elimle durması için işaret ettim, "Sen dürüst olamayacak kadar ödleksin, ama ben değilim," dedim. "Başkalarıyla anlamlı ya da anlamsız bir şeyler yaşamış olmanı kabul etmeyeceğimi bildiğin için yalanlarında ısrarcısın. Ama araya başka yaşanmışlıklar girmişken olmaz, olamaz."

"Beni tanıyorsun, yalan söylüyor olsam anlarsın zaten. Seni nasıl inandırabilirim hiç bilmiyorum, fakat gerçekten senden sonra kimse olmadı."

"Ben de oldu ama!" dedim sertçe. "Sen öylece çekip gittin ve hayata dönebilmek, yoluma bakabilmek için başkalarıyla çıktım, yattım..."

Eliyle ağzımı kapatırken gözlerinde yaşlar tomurcuklandı, sanırım canımı, benimkini yaktığı gibi yakabiliyor olmak hoşuma gitti. Ona kendi ilacından tattırmak istedim. Kimseyle görüşmemiştim, fakat olabilirdi ve elinden bir şey gelmezdi. O çaresizliği ona yaşatmak, içimdeki yangını biraz olsun söndürecekti. Hem de Ezel'i tamamen kendimden uzaklaştırmış olacaktım.

"Yapmadın biliyorum. Beni yaralamak için söylüyorsun. Kuledeki ilk günümde, tüm çalışanlar, erkeklere nasıl mesafeli durduğunu anlatıp durdular."

"İşteki insanlarla yatıp kalkacak değilim herhalde. Zaten İstanbul'da değil, İzmir'de oldu. Sen, beni terk edip gittin. Duygusal olarak boşluktaydım ve iş aramakla geçirdiğim her gün daha da çekilmez oluyordu. İkinci kez, birine inandım, güvendim ve yine terk edildim. Üç, dört... sayı arttıkça aşka inancım azaldı ve sonunda yok oldu. İş hayatına atıldığımda, o defterleri kapatıp kariyerime odaklandım. Yani erkeklere olan derin nefretimin tek kaynağı sen değilsin. Senden sonrakilerin de katkısı büyük."

Sessiz sessiz ağlıyordu, gözyaşları yüzünden süzüldükçe benim içimdeki öfke diniyordu. Sanki gözünden düşen her bir damla, içimdeki terk edilmişlik ateşini söndürüyordu. O ağlarken sırıtmaya başladım. "Şimdi sen unutabilecek misin geçmişi? Yaşanmışlıkları? Yeniden bizden bir şeyler olacağını düşünüyor musun gerçekten?" dedim.

Sessizce arkasını dönüp kapıya yöneldi. İşte bu kadardı... Kendi yaptıklarını affetmemi, görmezden gelmemi istiyordu, fakat aynı yüce gönüllüğü bana gösteremeyecek kadar bencildi. Beni sevmiyordu, sadece ona ait olduğumu sandığı için sahiplenmek istiyordu. Kimse tarafından sahiplenilmeye ihtiyacım yoktu. Ben artık kendi başının çaresine bakabilen güçlü bir kadındım.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

GÖNÜL BU, OTA DA KONAR...

Kapının kolunu tuttu fakat birden durdu. Duvara bir yumruk indirdi, yüzünü sıvazlayıp gözyaşlarını silerek bana döndü. Hakaretler hatta aşağılama dolu sözler bekledim. Tanıdığım delikanlı(!) Ezel öyle yapardı. Büyüdüğü aile, kafa yapısı ve daha pek çok kıstasa göre bu, onun yok sayamayacağı büyüklükte bir olaydı, namus meselesiydi.

Fakat o, "Özür dilerim," dedi beklemediğim şekilde. "Seni arayıp sormadım, kalbini kırdım. Başkalarının da kırgınlığından yararlanıp seni üzmesine sebep oldum. Tom Hanks'in *Para Tuzağı* diye eski bir filmi vardı. O filmde, karısı, Tom Hanks'e onu başkasıyla yatarak aldattığını söylüyor ve başta adam kızıp gitse de sonra, 'Kaç kişiyle yattığın umurumda değil,' diyerek geri dönüyor. Filmi ilk izlediğimde ne geniş mideli herif demiştim. Şimdi anlıyorum ki bunun mideyle değil kalple ilgisi var. Birini her şeyden çok sevip onsuz olamamakla ilgili... Yüz kişiyle de birlikte olmuş olsan umurumda değil. Bu konuda sana hesap sormaya ya da bir şey demeye hakkım yok. Yedi sene yoktum. Evlenmiş, çoluk çocuğa bile karışmış olabilirdin. Sana, beni beklemeni söyleseydim, biliyorum beklerdin. Ama hiçbir şey demedim. Sadece af dileyebilirim ve affetmeni umabilirim."

"Mutaassıp ailene ne diyeceksin?" dedim alayla. "Onlar senin kabul ettiğin her şeyi kabul edecekler mi? Ben bu saatten sonra hiçbir şeyin savaşını veremem, kimseyle de uğraşamam. Mecalim yok böyle şeylere."

"Kimseyi ilgilendirmez! Senin bana evet demen yeterli. Battığımızda, para gidince özgür kaldım, prangalarımdan kurtuldum.

Daha önce sırtımda bana ait olmayan bir hayatın ağırlığını taşıyormuşum ve bunu para gidince anlayabildim. Bir hafiflik geldi, kimsenin dediğini yapmak zorunda değilim artık."

"Seni parasız bırakacaklarından korktuğun için mi beni arayıp sormadın?"

"Utanarak söylüyorum, ama evet. Gençtim ve alıştığım standartlar olmadan hayatta kalamayacağımı, mutlu olamayacağımı sanıyordum. Ben, beş kuruşsuz kalırsam benimle birlikteyken mutlu olamayacağını düşündüm. Yanıldığımı, seni yıllar sonra bambaşka şekilde gördüğümde anladım. Şimdi sana bir gelecek sunamam, çünkü evlenmek ya da yuva kurmak için cebimde beş kuruş yok. Yenal'ın sana verebileceği hiçbir imkânı veremem. Ama yine de seni sevmekten kendimi alıkoyamıyorum. Hakkım olmayan hatta haddim olmayan sevgine talip oluyorum. Benimle yeniden birlikte olduğunda, beni affettiğini düşünüp nasıl mutlu olduğumu anlatamam."

"O gece, bana yatağını açar mısın, diye sordun. Gönlünü tekrar açar mısın, demedin ki!"

"Onu sormaya yüzüm yoktu. Sanki yatağına girersem hayatına da dahil olacaktım ve her şey eski haline dönecekti."

"Ne güzelmiş öyle. Yedi sene arama, sorma, sonra da kaldığımız yerden devam edelim. Senin hesap sormaya hakkın olmayabilir, ama benim var. Çünkü sen, bana sırtını döndün! Ve bunu yok saymamı bekleyemezsin. Beni şu anki tepkinle çok şaşırttın. Cidden değişmişsin ve bu olumlu anlamda olmuş. Senin adına sevindim, fakat hâlâ halledilmemiş işlerin varken gelip bana, aramızdaki tek engel Yenal Bey'miş gibi konuşamazsın. Liste yapacağım kadar çok pürüzün var!"

"Neler? Söyle, tüm pürüzleri yok edeyim."

"Bence senin bile tek başına farkına varabileceğin kadar büyük sorunların var. Ama illa da bir misal istiyorsan, aileler

nimizden başlayalım! Bir kere ailem senin yüzünden üzüldü, bunun bir daha olmasını istemiyorum. Senin ailenle ise dediğim gibi uğraşacak mecalim yok."

"Annemle gayet güzel uğraştın ama..." dedi başını yana yatırarak.

"Hesap mı soruyorsun bir de? Artık uğraşmak istemiyorum demek ki! Ben sakin bir yaşam istiyorum. Mutlu, huzurlu olmayı hak ediyorum."

"Kesinlikle çok daha fazlasını da hak ediyorsun."

"O zaman bana uygun olmadığını niye göremiyorsun?"

"Bir tek şans, yalvarırım sana..."

"Bakma dışarıdan kusursuzmuş gibi göründüğüme, içim yıkık dökük. Mutluluğa verebileceğim tek bir şansım kaldı ve onu da yine sende harcamak istemiyorum."

"Tamam, seni şimdi daha fazla üzmek istemiyorum, ama vazgeçmiyorum da bilesin. Kendi şansımı kendim yaratırım ben de."

Israrı ve vazgeçmeyişi yüreğimi sızlatıyordu. Ne olurdu, yıllar evvel de aynı güçlü kalbi taşısaydı? Gözlerim dolmaya başlayınca ona karşı zayıf olmaktan nefret ettim. Kollarımı kavuşturup zehir gibi sözlerimi akıttım. "Eski hayat standardını, bir yerinden yakalayabilmek için mi bu yalakalıklar? Benimle birlikte olmayı başarırsan, şimdi ailenle oturduğun kümes yerine burada oturabilirsin, iyi bir araban olabilir. Munise salak nasıl olsa? Kandırırsam ne âlâ memleket! Nesin sen? İşin, gücün, olduğun pozisyon ne? Parayı da geçtim, bir baltaya sap olamayan seni, yanımda ne yapayım? Yirmili yaşların başında olsak, şu sözlerinle çoktan kandırmıştın beni. Ancak şimdi aşkın tek başına yeterli olamayacağını çok çok iyi biliyorum."

Sertçe yutkundu. "Bir kuruşunda gözüm yok," dedi. "Mevkim de belli, asistanınım. Akla yatkın bir yanı yok zaten, biliyorum

ama gönlüme söz geçiremiyorum. İlla da sen diyor... Hissediyorum, kaderimiz bir yazılı bizim. Yıllar sonra boşuna bir araya gelmiş olamayız."

"Ben gönlümle değil aklımla hareket ediyorum artık. O yüzden olmaz bu iş, git artık ve beni de rahat bırak!"

Ağlamamayı başarabilseydim çok daha etkili olabilirdi son sözlerim. O da ağlamaya başladı, beni kendine çekip sarıldı. Arkasındaki duvara yaslanıp yavaşça yere çökerken beni de kucağına çekti. İkimiz birlikte ağlarken saçlarımı öptü defalarca. Kazağı ıslanana dek göğsünde ağladım. Onun gözyaşları da çiğ taneleri gibi ağır ağır saçlarıma düşüyordu. Ağlarken ilk kez görüyordum onu. Yüzümü, kendine çevirip gözyaşlarımı sağ elinin tersiyle silmeye başladı. Yüzüğünü yüzümde hissedince tüylerim ürperdi. Başkasıyla nişanlıydı o ve gelmiş bana kaderden bahsediyordu! Kucağından kalkıp gözyaşlarımı ellerimle sildim.

"Zamanında yaşadığımız aşka güveniyorsun, ama aşk da sevgi de bir yere kadar! Sonrası güven, sadakat, saygı... Sende de hiçbiri yok. Gerçekten biraz olsun saygın varsa bana, git artık! Kafamı karıştırma, etrafımda dolanma! Bırak da mutlu olayım."

Ayağa kalktı, yüzünü ovuşturup, "Dinlen ve kendini dinleyebil diye gidiyorum. Ama asla senden vazgeçmiş değilim," dedi. Kapıdan çıkıp gittiği an, tüm kilitleri kapattım. Sanki bir daha gönlüme girmesini, aklımı çelmesini engelleyebilecekti bu kilitler. Yatağa dönüp ağlaya ağlaya uyudum.

"Nasıl ya?" dedi Işılay şaşkınlıkla. "Bildiğimiz, bizim hafif maço Ezel mi dedi bunu? Yüz kişiyle yatsan umurumda değil dedi, öyle mi?"

"Evet," dedim yorgunca. Öğlen bire dek uyumuş ve fiziksel olarak dinlenmiş olsam da mental olarak aşırı yüklü hissediyordum. Birilerine anlatmazsam yığılıp kalacaktım sanki. Uyandığımda kızları aramamın ve pazar buluşması yapmamızın nedeni de buydu. Bu kez Gonca'nın evinde toplanmıştık. Eşi, Mina'yı da alıp gezmeye çıkmıştı.

Gonca, "Boş ver Ezel'i," dedi. "Yenal'ı dene. Adamın adı bile subliminal mesaj gibi, yen-al!"

Gonca'nın sözü üzerine acı acı gülümseyip, "Kötü esprilerine dayanamayacak kadar bedbaht durumdayım kuzucuğum," dedim.

Işılay, "Bence Ezel pişman olmuş zaten," dedi. "Bir şans tanı. Baktın olmuyor, dersin ki denedim olmadı. Aklında yarım kalmasından iyidir."

Gonca, Işılay'a sert sert bakıp, "Onu, Dinçer'le sen yap!" dedi. "Ama sırf sen eskisine geri dönüyorsun diye Muni de aynısını yapmak zorunda değil. Dörtlü takıldığınız günler geliyor muhtemelen aklına ve Muni de Ezel'e dönsün istiyorsun, ama mantıklı değil bu. Ezel nişanlı! Ne sebeple olursa olsun o nişanı takmış!"

Işılay, "Altı kişi takılıyorduk biz. Tibet ve Umay'ı unuttun. Ayrıca Muni, evet dediği an, Ezel nişanı atar," diye cevap verdi.

Hemen, "Ben söyledikten sonra nişanı atmasının bir önemi yok," dedim. "Bana karşı dürüst olmalı ve öyle karşıma çıkmalı. Bu arada Işılay, sakın ola Dinçer'e bahsetme bu olaydan. Ezel, ona hayatımda biri olmuş mu filan diye sorabilir, hayatımda kimsenin olmadığını bilmesin istiyorum. Bırakalım öyle sansın."

Işılay, "Sen nasıl istersen..." dedi.

Gonca, üzüldüğümü görünce lafı değiştirip, "Eee asıl sende neler var?" diye sordu Işılay'a. "Dinçer'le görüştünüz mü yılbaşından sonra?"

"Telefonda hep görüşüyoruz ama fiziksel olarak, hayır. Evden pek çıkamadığım için yüz yüze görüşemedik hiç."

Gülümseyerek, "Yasak aşk daha tatlı tabii," dedim.

Işılay, "Annemler duyacak diye ödüm kopuyor. Hiç de tatlı gelmiyor o açıdan," dedi sıkkın bir şekilde.

Gonca, "Eski kocana mı kaçsan acaba?" deyince güldük hep birlikte. "Anneannem gibisiniz ikiniz de. O da eski hiçbir şeyinden vazgeçemezdi. Siz de yapıştınız eski aşklarınıza, sanki dünyada erkek bitmiş gibi tutturdunuz gidiyorsunuz."

"Benim için geçerli değil," dedim. "Yenal'ı tanıyacağım, kendime söz verdim. Olur ya da olmaz, ama en azından deneyeceğim."

"Hadi inşallah," dedi Gonca inanmadığını belli eden bir yüz ifadesiyle.

Yenal Bey'i değerlendirmeye başlamamla birlikte, pek çok uyumsuz yönümüz ortaya çıkmaya başladı. Ben değişmiştim ve bazı şeylere artık katlanamıyordum. Yenal Bey'in, toplumumuzun bir erkekten beklediği her centilmenliği sergilemesi beni rahatsız ediyordu. Yalnız geçirdiğim yıllarda, farkında olmadan dominant bir karakter geliştirmiştim. Beni rahat ettirmek için bile olsa benim adıma karar alınmasına dayanamıyordum.

Bana sormadan düzenlediği sürpriz aile yemeğinden sonra ofisime çelenk gibi bir sepetle çiçek yolladı. Aman ola da kulede birinin gözünden kaçmasın diye seçilmişti kocaman buketteki renk cümbüşü! Beni mutlu kılmak için olsaydı, çok daha zarif ve göze batmayan bir şey olabilirdi. Çiçek geldikten on dakika kadar sonra arayıp, "Çiçekleri aldınız mı?" diye sordu.

"Evet, teşekkürler," dedim ruhsuzca. Hemen beğenmediğimi anladı. "Çok mu abartılı olmuş?" dedi sıkıntıyla.

"Evet," dedim dürüstçe. "Böyle büyük şeylerden hazzetmiyorum. Bana gelen çiçeği ben bilsem yeterli, şimdi tüm kule yolladığınız sepeti konuşuyordur."

"Sizi hemcinslerinizle genellediğim için kusura bakmayın, lütfen. Kadınların geneli sever böyle şeyleri diye sığ bir düşünceye düştüm. Kartımı okudunuz mu peki?"

"Evet. Aileme ve bana teşekkür etmişsiniz, fakat bana sormadan öyle bir yemek ayarlamanız da hiç hoş bir olay değildi. Emrivakilerden hiç hoşlanmam."

"Karttan da kurtaramadık yani?" dedi sevimli bir ses tonuyla.

"Öyle oldu," dedim ben de yumuşayarak.

"O zaman şansımı tekrar deneyeceğim," diyerek kapattı.

Bir hafta sonra, yani sevgililer gününde, cam bir kutu içinde çok zarif, nizami bir kare oluşturan on altı adet gül geldi. Kartta da, "Sevgi emektir... Emektarınız olmak istiyorum. Sevgililer gününüz kutlu olsun," yazıyordu. Tam da bu kez zarif bir davranış olduğunu kabul etmişken kartın arkasındaki, "Beni çek!" yazısını gördüm ve kartın bağlı olduğu, minik kulpu çektim. Güllerin olduğu cam kutunun altından minik bir çekmece çıktı ve içinde çok pahalı, pırlanta, su yolu, bir bileklik vardı.

Ezel, çiçekleri ve pırlanta bilekliği görünce yüzü mosmor oldu. Yenal Bey'in bu jestlerine ölüp bittiğimi düşünüyor olmalıydı. Eski Munise olsaydı, bunları çok romantik bulurdu, fakat artık çiçekler ve mücevherlerle satın alınabilecek bir Barbie bebek olmam gerektiğini anlamıştım. Kendimi keşif yolcuğum, yirmi beş yaşında başlamıştı. Ezel'in ardından kimseye güvenemiyor ve tüm erkeklerin aynı olduğunu düşünüyordum. Bu nasıl bir yanılgıysa Yenal Bey'in bana yaklaşımı da aynı yanılgıydı: *"Tüm kadınlar pahalı hediyelerle şımartılmayı sever."*

Ben sevmiyorum! Parasını ödeyip kendime bir mücevher alabilirim zaten. Niye bunu yaptı diye bir erkeğin hanesine artı puan yazılsın ki? Bölgesini işaretleyen erkek aslanlar gibi çok pahalı bir hediyeyle bana servetinin ön bildirimini yapıyordu. Senden hoşlanıyorum ve bu arada bak, çok da zenginim.

Kapımı kapatıp jaluzilerimi indirdim. O aramadan, bu kez ben Yenal Bey'i aradım. "Merhaba... Çiçeklerinizi aldım. Güller gerçekten çok güzel," dedim açar açmaz.

"Selamlar... Beğenmenize sevindim. Teklifimi kabul ettiniz mi peki?"

"Teklifinizi evet, ama bilekliği hayır."

"Neden? Zevkinize mi uymadı? Değiştirebiliriz hemen."

"Kafa yapıma uymadı bu tarz bir hediye. Ben maddi açıdan değeri olan şeylerden hoşlanmıyorum, bana bayağı geliyorlar. Lütfen, kabalık addetmeyiniz, ama bilekliği istemiyorum. Kuryeyi geri yollarsanız, bilekliği iade etmek istiyorum."

"Peki," dedi sakince ama bozulmuştu, ses tonundan belli oluyordu.

Kurye geldiğinde kadife kutu içindeki bilekliği teslim ettim. Beni dikkatle izleyen Ezel, elinde bir kalemi döndürerek durumu anlamaya çalışıyordu. Kurye, asansöre binip gidince, kalemi sallamayı bırakıp koltuğunda arkasına yaslandı. "Benim yüzümden geri yolladın," dedi.

Ukalalığına buz gibi bir sesle, "Kendinizi bu kadar önemsemeyiniz, çok üzülürsünüz sonra," diye cevap verdim.

"Benim yüzümden derken bana olan aşkından değil. Sana geçmişte, parayla satın alınıp bir köşeye atılabilecek bir şeymiş gibi hissettirdiğim için şimdi kimseden pahalı bir şey istemiyorsun. Farkında olmadan bir savunma mekanizması geliştirmişsin," dedi ciddiyetle.

Bu analizi yapabilmesine şaşırmıştım. Beni, benden iyi tanıyor olması garipti. Yine de ona, bunu söyleyecek değildim. Daha bir hafta önce sarılıp ağlamıştık, ama sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyorduk. "Dedi ailemizin psikoloğu..." diyerek alay ettim onunla ve odama yöneldim.

"Aslında sosyoloji ama bazı psikoloji dersleri de var tabii, ders programında," dedi.

Durup arkamı döndüm. "Ne dersi?" dedim.

"Açıktan sosyoloji okuyorum."

"İkinci üniversite, öyle mi? İlkini, yedi yılda zar zor bitirmişken hem de!"

"İndirimli AKBİL için yazıldım," dedi gülümseyip kaşlarını kaldırarak. "Aylık öğrenci kartıyla, çift vasıta gidip gelmek çok daha uyguna geliyor. Kayıt ücretini, tek dönemde karttan sağladığım indirimle amorti edebiliyorum."

"Sabun Krallığı'nın veliahdı, indirimli kart için açık öğretim okuyor... Vah vah çok üzüldüm."

Alay ettiğim halde umursamadı ve kendiyle dalga geçmeye devam etti. Saatine bakıp ayağa kalktı, "Mesai bittiğine göre bu gariban, indirimli öğrenci kartıyla evine gidebilir," diye karşılık verdi gülümseyerek. Azmini ve beni sıkmadan ısrarcı olmasını takdir etmemek elde değildi.

Odama dönüp cam gül kutusunu, çantamı ve paltomu aldım. Asansöre binerken Ezel çiçekleri görüp derin bir nefes aldı, fakat asansörde başkaları da olduğu için bir şey diyemedi.

Hafta boyunca Yenal Bey, pahalı hediyeler yerine sürpriz jestler yapmaya başladı. Tiyatro, konser ve müzikale gittik birlikte. Pek çok kez de birbirimizi tanıyabilmek adına yemeğe çıktık. Ezel, bunlara şahit oldukça kendini geri çekmeye başladı.

İş hakkında olmadıkça ve gerekmedikçe hiç konuşmuyorduk. Benim için en iyisi buydu. Yıllar sonra Ezel'i yeniden görünce, öfkeden çıldırmış ve saçma sapan bir sürü şey yapmıştım.

Yenal Bey'le sakin ve seviyeli giden bir arkadaşlık oluşmaya başlamıştı aramızda. Hâlâ bey ve hanım hitaplarını kaldırmamıştık konuşurken, fakat birbirimizi tanımak için sık sık kendimizden bahsediyorduk. Zevklerimizin çoğu uyumluydu. Seyahat etmeyi ve sanatla ilgilenmeyi ikimiz de çok seviyorduk. Kariyerine önem verme ve iş koliklik konusunda da denktik.

Öyle ayaklarımı yerden kesecek bir aşk ya da doyumsuz sevgi hissetmiyordum, ona karşı -gerçi öyle şeyler gerçekten var mıydı, bunları da sorgular olmuştum- ama Yenal Bey'leyken hissettiğim huzur ve dinginliği sevmiştim.

Ezel'in bile saygı duyup bozmadığı huzurumu, bir sabah Ömür Bey yerle bir etti. Evden metroya doğru yürürken üzerime doğru gelen bir arabayla kendimi yolun kenarına attım. Araba geri vitese takıp tekrar üstüme doğru sürerken, sürücü koltuğunda oturan Ömür Bey'le göz göze geldik. Kaldırıma kaçmak, beni ondan korumayacaktı. Siteye doğru hızla koşmaya başlayarak güvenliğe, "Yardım edin!" diye bağırdım.

Araba hâlâ üzerime doğru geliyordu, kaçacak pek yerim kalmamıştı. Çöp konteynırının üzerine atladım ve oradan da bahçe duvarının üstüne çıktım. Ayakkabımın yüksek topuğu duvardaki bir oyuntuya takılınca da duvarın diğer tarafına inemedim bir türlü. Araba, duvarın önündeki çöp tenekelerine çarptı ve anın paniğiyle kendimi bahçe duvarından içeri bıraktım. Kazayı gören güvenlik dışarı fırlayınca da Ömür Bey plakası sökülmüş araçla kaçıp gitti.

Sakinleşmem için beni güvenlik kulübesine oturtup su verdiler ve polisi çağırdılar. Güvenlik acil durumda aranacaklar listesinin başındaki ailemi aramıştı. Bana uzakta oturan annemler de daha çabuk yardım edebilir diye Gonca'yı aramıştı. İşe gitmediğim için merak eden Ezel beni aramıştı, ben açmayınca başıma gelenleri Dinçer vasıtasıyla Işılay'dan öğrenmişti. Sonuç olarak ailem, arkadaşlarım ve Ezel, ifade verdiğim karakola aynı anda akın etmişti. Hepsi aynı endişeli yüzle bana bakıyordu. Ailem, Ezel'in varlığını bile sorgulamamıştı. Hepsi ortak bir paydada buluşmuştu: korku.

Polise anlattığım olayı onlara da anlattım. Ezel, -asistanım olduğu için- numarasını bildiği avukatımı aramıştı hemen. Ömür hakkında suç duyurusunda bulundum.

Kollarım ve bacaklarımda çizikler vardı ve duvardan düşerken sağ ayak bileğim incinmişti bu yüzden hastaneye gittik. Ama ben hastaneden çıkmadan o herif, ifadesi alınıp bırakıldı.

Yenal Bey de duyar duymaz hastaneye geldi. Basit bir geçmiş olsun ziyaretine neden korumayla gelmiş diye düşünürken korumaları bırakıp gidince anladım ki onlar benim içindi. Annemlerin ters bakışlarına rağmen Ezel, hastane çıkışında evime kadar geldi.

Korumaları gördüğünde, "Sen mi tuttun bu adamları?" diye sordu.

"Yenal Bey getirdi ve giderken de yanında götürmeyi unuttu," dedim gözlerimi devirerek.

"İyi yapmış," dedi sakince. "Devlet, koruma talebine cevap verene kadar özel koruma iyi olur."

Annem, Ezel'e yan bir bakış atınca, "Neyse hasta ziyaretinin kısa olanı makbuldür," deyip kalktı. Gonca, "Biz de gidelim, kuzum. Sen yat dinlen," dedi ve arkadaşlarım da gittiler.

Onlar, gider gitmez de annem, "Niye geliyor bu senin evine?" dedi Ezel'i kastederek.

"Bilmem, ona sorsaydın anneciğim."

"Aman ne konuşacağım onunla? Hayır, Yenal Bey'i de biliyor. Gursuz bu, aradan çekilmek aklına gelmiyor mu?"

Ezel gidince babam salona geri döndü ve anneme gözlerini büyüterek baktı. Ezel gelince babam, tatsızlık çıkmasın diye ayakaltından çekilip mutfağa gitmişti. Babam, "Kız, kaza geçirdi Güzide! Şimdi sırası değil bunların!" dedi.

Birkaç gün bileğimin üstüne basmamam gerektiği için evde istirahat ediyordum. İşe dönemden bir gün önce ise Yenal Bey'le Ezel, aynı anda ziyaretime geldiler. Asistanım olduğu için Ezel'in evime beni ziyarete gelmesi Yenal Bey'i şaşırtmamıştı. İkisi site girişinde karşılaşınca el mahkûm, Ezel'i de yine eve buyur etmiştik. Ancak ailemin yanında, ikisinin olduğu bir ortamda olmak, rahatsız hissetmeme sebep oldu. Yenal Bey, iltifatlar edip benimle ilgilendikçe Ezel'in kızarıp bozarmasını izlediler. Bu nahoş durumdan kurtulmak için, "Çok yorgunum, uyumak istiyorum," dedim. Annem anında, "Yatağa gitmene yardım edeyim kızım," dedi, Ezel ve Yenal Bey de kalkıp gittiler.

Yeni yatmıştım ki babam odama girdi ve yatağımın kenarına oturdu. "Gönül bu ota da konar boka da..." dedi. Cevap vermeyip uyuyor numarası yaptım, ama yemediğini biliyordum. Sadece utanıyordum babamdan ve kaçmak için uyuyormuş gibi yapmama müsaade etmesini umuyordum. Bu kez kaçmama izin vermedi.

"İnsan, evladı olunca onu her şeyden korumak istiyor. Yapamadığında, eli kolu bağlı hissedip kahroluyor. Bu saldırıdan koruyamadık misal seni. Ömür denilen manyak heriften seni korumak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Ama seni, senden nasıl koruyacağımı bilmiyorum kızım. O it oğlu it Ezel, geceden senin evindeydi o gün. Anladık annenle, ama ne seni ne de kendimizi daha fazla utandırmayalım diye sana inanmış

gibi yaptık. Sonra bizden utandı da artık görüşmüyorlar diye düşündük, içimiz rahatladı. Yenal'ı tanıdık mutlu olduk. Doğru dürüst biri diye sevindik senin adına. Ee şimdi ne oldu? Neydi az evvel yaptığın?"

"Ne yapmışım ki?" diye mırıldandım gözlerim kapalı.

"Bakışların, yüzün, halin tavrın... Madem gönlün bokta takılı kaldı, gül gibi otu niye ziyan ediyorsun? Yenal Bey'i niye oyalıyorsun kızım?"

Cevap vermedim, veremedim...

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ESKİ VE YENİ

İşe döndüğümde odam geçmiş olsun çiçekleriyle dolmuştu. Korumalar beni, kendilerine ait bir araçla işe bırakma konusunda ısrar ettiler ve hiç istemediğim halde işe onlarla geldim. Oturduğum rezidansta da işyerinde de korumalar sorun teşkil ediyordu. Sanki mafya babasıymışım gibi kapının önünde dikilen iki kişi, hiç hoş değildi.

Yenal Bey'i arayıp, "Lütfen alın adamlarınızı başımdan," dedim.

"Bir kusurları mı oldu?"

"Hayır ama komik duruyor kapının önünde bekleyen birileri."

"Polis koruması verilene dek güvenliğiniz için..."

Sözünü kestim, "Polis koruması, olduğum binanın civarında bekler ve şüpheli şahsı görünce müdahale eder. Sizin adamlarınız odama giren herkesi aramaya kalkıyor, evde de koridordan geçen komşuları ürkütüyorlar," dedim.

"İşin aslı ben de korumalarla gezen biri değilim. Bizim şirketin güvenlik amirine söyledim, o buldu bu adamları. Eğer sizi huzursuz hissettirdilerse hemen geri çekilmelerini söylerim."

"Çok mutlu olurum, teşekkürler. Şimdi işe dönmem gerektiği için kapatıyorum. İyi günler dilerim."

"Size de iyi günler. Görüşürüz."

Telefonu yeni kapatmıştım ki yeniden çaldı. Ekrana bakmadan, Yenal Bey'in bir şey söylemeyi unuttuğu için tekrar aradığını düşünüp açtım.

"Efendim."

"Kurtuldum diye sevinme hiç. Sen, benim hayatımı zehir geçtin. Ben de seni ezeceğim. O korumalar, seni hiçbir yerde yamaz."

"Sen ne yüzle ararsın beni? Maniyak herif! Hapislerde çürüdüreceğim seni!"

"Seni öldürdükten sonra cesedini bulurlarsa hapse atarlar beni."

"Sen kimsin be! Kimsin de beni öldürecekmişsin! Adi pezevenk! Ağzını burnunu bir kez kırdım, yetmediyse yine kırarım!"

Ezel bağırma sesime koşarak odama geldi. "O mu?" diye sordu. "Ver telefonu," deyip elimden çekti aldı, ama Orhan çoktan kapatmıştı. Aradığı numarayı geri aradığımızdaysa yine ulaşılamıyordu.

"İyice sıktı bu herif!" dedim odamda volta atarken. Ezel hiçbir şey demeden kendi masasına döndü. Yenal Bey'le görüşüyorum diye kendince trip atıyor diye düşünürken iki dakika sonra geri geldi, "Bu öğlen avukatınla yemeğe çıkıyorsun," dedi.

"Ne yemeği?"

"Ben ayarladım. Avukatın, sen ve ben bir öğle yemeği yiyeceğiz. Bir öğrenelim bakalım, bu adamı nasıl engelleyebiliriz."

"Sen niye geliyorsun ki?"

"Asistanın olarak," dedi ve masasına döndü.

Öğlen avukatımla yemek yerken son telefon konuşmasını ve tehditlerini anlattım. "Korumaları bile biliyordu, demek ki hâlâ takip ediyor beni."

"Bunları da dava dosyasına ekleriz ve son arama üzerine savcılığa yeniden koruma talebinde bulunabiliriz," dedi avukatım.

Ezel araya girerek, "Avukat Hanım, yanlış anlamayın, ama bu

ve ölmeleri ve de koruma talebi ne zaman sonuç verecek? Adam elini kolunu sallayarak dışarda geziyor ve davada tek bir gelişme yok. Zaten Münise Hanım'ın üstüne araba sürmüşken nasıl hapse girmedi hâlâ anlamadım" dedi.

Ömür Bey, Münise Hanım'la bir ilişkisi olduğunu ve Münise Hanım'ın evliliği hazmedemeyip ona komplolar kurduğunu iddia ediyor. Arabanın plakası yoktu, güvenlik kamerası kayıtlarında aracın şoförü gözükmüyor ve Münise Hanım dışında, tanıdığı biri de görmemiş Ömür Bey'i. Dolayısıyla şu an Ömür Bey'in iddialarına karşılık Münise Hanım'ın iddiaları dışında elimizde tanık yok."

Ezel burnundan soludu. "Telefonla taciz etti. Mesaj atıyor, arıyor. Bunlar delil değil mi?" dedi.

"Aradığı numaraların hiçbiri kendisine ait değil. Hepsi çoktan ölmüş insanların üzerine alınmış kaçak hatlar."

"Çıkmazdayız yani," dedi Ezel eliyle çenesini sıvazlayarak.

Öğle yemeğinden sonra kuleye girerken Ezel etrafına bakındı ve, "Korumalar nerede?" diye sordu.

"Gönderdim onları."

"Nereye? Bir şey istiyorsan ben alırdım, korumalar kapıdan ayrılmasınlar hiç."

"Komple gönderdim. Yenal Bey'i aradım ve istemediğimi söyledim."

"Neden? Yoksa küstünüz mü Yenal Bey'le?" dedi gözleri ışıldayarak.

"Hayır, sadece korumalar huzursuz hissettirdi."

"Asıl korumalar yokken huzursuz hissetmelisin. Adam izliyor seni, her an yine saldırabilir. Yenal'ı arayıp korumaları geri isteyeceğim."

"Sakın öyle bir şey yapma! Sana ne oluyor hem?"

"Senin için endişeleniyorum, bu da mı kabahat oldu?" dedi gözlerini kocaman açarak.

"Evet, buna da hakkın yok. Sensiz, yıllarca tek başıma idare ettim, yine ederim!"

Asansöre bindiğimizde, başkaları da olduğu için tartışmamız kendiliğinden sona erdi. Ama ertesi gün, aslında konunun Ezgi için kapanmadığını, sadece ertelendiğini anladım. Elinde evrak çantasıyla odama girdi ve kapıyı kilitleyip jaluzileri indirmeye başladı.

"Ne yapıyorsun sen?"

Soruma cevap vermeyip jaluzileri kapatma işlemini bitirdi, yanıma gelip evrak çantasından bir silah çıkardı.

"Bu ne? Bunu güvenlikten geçirip kuleye nasıl soktun?" dedim şaşkınlıkla.

"Asıl sorun, ben bir silahı içeri gizlice sokabiliyorsam Ömür de silahla içeri girebilir. Ruhsatı yok, hiçbir suça da karışmışlığı yok. İzi sürülemez, şarjör tam dolu, yanında yedek şarjörü de var. Üstünde herhangi bir parmak izi de yok."

"Ne yapacağım ben bunu?"

"Yanında taşıyacaksın. Ömür karşına çıkarsa da acıma, vur gitsin!"

"Yok artık!"

"Niye? O, seni öldürmeye kalkmadı mı? Arayıp seni tehdit etmedi mi? Koruma ya da yardım istemiyorum, kendi işimi kendim görürüm dedin. Ben de buna saygı duyuyorum, ama tamamen savunmasız kalmana da göz yumamam."

"Ömür'ü öldürüp hapse girmenin doğru savunma şekli olduğunu düşünmüyorum."

"Vurdurmene gerek yok. Karşına çıkarsa belden aşağısına ateş edip kaç. Onun şikâyetçi olduğunda, emin ol ki onu salıverdikleri gibi seni de salıverecekleridir."

"Mantıklı gelmedi desem yalan olur. Adalet onda işlemediği gibi bende de işlemez. Suça teşvik eden mahkemelerimiz var ne yazık ki. Silahı nereden buldun peki?"

"Evde vardı, babam battığımızda almak zorunda kaldı. Kırdırdığımız bazı çekler karşılıksız çıkınca mafya bizi tehdit etmeye başladı. Babam da tedbir amaçlı bunu aldı."

"Niye ruhsatsız peki?"

"Ruhsat için her yıl para ödemek zorundasın ve bil bakalım bende ne yok? Para!"

Bu kadar gergin olmama rağmen söylediği sözle kahkaha attım. Ben gülerken gülümseyerek beni izliyordu ve sonunda, "Çulsuzluğum seni çok eğlendiriyor bakıyorum da..." dedi.

"Aslında çulsuzluğundan ziyade bu duruma adapte olman komiğime gidiyor. Seni ilk tanıdığımda çok zengindin, yıllar sonra karşılaştığımızdaysa fakirsin. Hiç ortası olmadan ekonomik sınıf değiştirmiş olman trajikomik."

"Şükredecek çok şeyimiz varmış, mal varlığı gidince onların kıymetini anladık. Sağlımız yerinde, ailemiz hâlâ bir arada. Sonra gerçek dostları ayıkladık. Şimdi hayatımızda sadece bizi gerçekten önemseyip seven insanlar var. Sahte dostlar yok."

"Evet, iyi gününde yanında olup sonrasında yüzüstü bırakılmanın ne demek olduğunu çok iyi bilirim," dedim imayla.

"Yine eski defterler açıldığına göre ben kaçsam iyi olur," dedi ve silahla yedek şarjörü masanın üstüne koyup kendi evrak çantasını aldı.

O giderken, "Bunu ne yapacağım ben?" diye arkasından seslendim.

"Çantana koy. Hep yanında taşı."

"Kuleye nasıl sokacağım? Çok saçma!"

"Arabanda tut en azından."

"İşe arabayla gidip gelmediğimi biliyorsun."

"Evet, bak asıl saçma olan bu işte. Ömür seni raylara itsin diye mi araba yerine metroyla işe gidip geliyorsun böyle bir durumda?"

Cevap veremeden kapıyı açıp çekti gitti. Ben de silahı çantama koydum ve eve gittim. Başta garip, soğuk ve itici gelse de birkaç gün sonra silahla dolaşmanın verdiği güveni hissetmeye başladım. Biber gazı ve elektroşok cihazım vardı zaten, ama üstüme araba sürdüğünde onların bir faydası olamamıştı. Ateş etmeyi bilmediğim için videolar izlemeye başladım. Şimdilik teoride nasıl ateş etmem gerektiğini biliyordum, ama henüz hiç pratik yapmamıştım. Bir gün, sakin bir yerde ateş etmeyi öğrenmek için, pratik yapmayı aklıma not ettim. Poligona gitmeyi de düşündüm, ancak ruhsatsız bir silah sorun teşkil edebilir diye vazgeçtim o düşünceden.

Günler işle dolu dolu ve öyle yoğun geçiyordu ki silahla pratik yapacak vaktim hiç olmadı. Yine de işe gelirken silah arabamdaydı daima ve dışarı çıktığımda da çantamdan ayırmıyordum.

Bu arada kuledeki kreş açılmıştı ve şubeler için yapılan kreşlerin bitmesine de az kalmıştı. Yenal Bey'le birlikte birini görmek için gittik. Her şey istediğim gibi ilerliyordu ve açılışa sadece iki hafta kalmıştı.

"Bir eksik var mı?" diye sordu Yenal Bey.

"Hayır, her şey muazzam görünüyor. Etkinlik, oyun, yemek ve uyku alanlarının ayrı olması harika olmuş. Beklediğimden büyük bir alana sahip."

"Bahçeyi gördünüz mü?"

"Bahçe de mi var?"

"Şehrin içinde de olsa her kreşe bir kış bahçesi yaptık."

Bir odadan çok da büyük olmayan bahçeye girdiğimde elimde olmadan gülümsedim. Çünkü bahçenin köşesindeki saksıdaki limon ağacının kokusu mutlu hissetmek için yeterliydi. Projede olmayan bahçe detayıyla ayrıca mutlu olmuştum tabii. "Ne güzel düşünülmüş," dedim.

"Mimarımız bir anne ve her çocuğun bir parça gökyüzüyle ağaç kokusunu hak ettiği konusunda bayağı ısrarcı oldu. Şehrin içinde bunu sağlayamayız dediğimizde ise bizi sıradan bir kafeye götürüp tütün ürünleri içmek için ayrılan arka bahçeyi gösterdi. Tütün ürünlerinin kapalı yerde içilmesine yasak getirildikten sonra pek çok kafenin bu tarz bahçeler yaptığını, aynı şeyin çocuklar için de pekâlâ yapılabileceğini anlattı. İkna olduk ve projeye kış bahçeleri de dahil oldu."

"Kendisine teşekkürlerimi iletin, harika bir detay olmuş."

Telefonum çalınca Yenal Bey çantamı bıraktığım yerden alıp bana uzattı ve kaşlarını kaldırıp, "Bayağı ağırmış!" dedi.

"Bir kadının çantasında neler taşıdığını bir bilseniz..." dedim gülümseyerek. Tabancadan şimdilik Ezel dışında kimsenin haberi yoktu.

Arayan yine kayıtlı olmayan bir numaraydı. Yüzümün şekli değişince Yenal Bey, "O adam mı?" diye sordu.

"Sanırım," diyerek açtım.

Ömür, "Yenal Bey'i kafalamışsın, aferin sana," dedi laubali bir şekilde. "Asistanınla kırdığın cevizleri biliyor mu peki? Merak etme, ben öğrenmesini sağlayacağım!"

"Ne saçmalıyorsun sen..." derken kapattı telefonu yüzüme.

Yenal Bey sıkıntılı bir yüz ifadesiyle, "Yine mi tehdit etti sizi?" diye sordu.

"Evet," dedim.

"Davada bir gelişme var mı?"

"İki hafta sonra görülecek dava."

"İsterseniz avukatlarımı bu işe yönlendirebilirim."

"İyi bir avukatım var zaten, ama adalet sistemi doğru işlemezken avukatların da yapabileceği çok bir şey olmuyor."

"Haklısınız."

Saatime bakıp, "Bir toplantımın saati yaklaşıyor, ben büroya dönmeliyim," dedim. Beni arabama dek geçirip gülümseyerek, "İyi günler," dedi.

"Size de..." dedim ve aracımı çalıştırıp ofise döndüm.

Ofise girdiğim an Ezel, "Beş dakika sonra toplantı başlayacak Munise Hanım," dedi.

"Tamam, biliyorum. Birazdan geçeriz toplantıya. Ama ondan önce ofisime gelir misiniz?"

Ezel, beni takip etti ve ofise girer girmez kapıyı kapatıp konuya girdim. "Ömür aradı yine ve bu kez asistanınla kırdığın cevizleri Yenal Bey'e anlatacağım diye tehdit etti."

Ezel durdu ve sonra yüzünde anladığına dair bir aydınlanma belirdi. "Anladım," dedi sitemkâr bir tavırla. "Ömür'e bir şey söyledim mi ya da ilişkimizi ortaya çıkarabilecek bir kanıt var mı diye soruyorsun. Yenal'la ilişkini sekteye uğratacak bir şey olmasından korkuyorsun. İçin rahat etsin, bence Ömür boşa sallıyor. Sadece içgüdüsel hareket ediyor. Yılbaşı gecesi paylaştığım fotoğraflar dışında ikimizin yan yana geldiğini bile ispatlayamaz. Ama istemiyorsanız onları da hemen kaldırırım Munise *Hanım*..."

"Bizim seninle bir ilişkimiz yok ki ortaya çıksın!"

"Yenal'la ilişkin var yani? Ona hiç itiraz etmedin!"

"Seni ilgilendirmez ve evet, lütfen fotoğrafları kaldırır mısın?"

"Hemen!" dedi ve hışımla telefonunu çıkarıp sildi fotoğrafları. Masama doğru yönelince, "Toplantı başlamak üzere," diye ruhsuz bir sesle uyardı, ben de topuklarımın üstünde geri dönüp onunla toplantı salonuna doğru yürüdüm.

İki hafta sonra mahkeme gerçekleşti ve Ömür Bey, hâkim karşısında sergilediği, beni bile şaşırtan olgun tavrıyla sadece para cezası alarak kurtuldu. Dava öylece kapandı. Ömür Bey koridorda yanımızdan sırıta sırıta geçerken avukatıma dönüp, "Bu kadar kolay mı gerçekten?" dedim. "Az önce bana iftira atıp ilişkimiz olduğunu öne sürdü ve sadece para cezası aldı."

"Maalesef daha fenaları bile oluyor."

"Gerçekten insanın sabrını zorluyorlar. Bu saatten sonra o herif korksun benden! Beni, o heriften koruyamayan adalet, onu da benden koruyamaz artık!"

Adliyeden hışımla çıkarken bahçede beni bekleyen Yenal Bey'i gördüm. Uzaktan el sallayıp yanına doğru yürürken Ömür, benden önce Yenal Bey'e yaklaşıp, "Benden sana dost tavsiyesi, bu kadından uzak dur!" diye seslendi. "Asistanıyla yatıp kalkıyor ve paranı söğüşlemek için de seni kullanıyor, haberin olsun!"

Ömür Bey'in avukatı, müvekkilini çekiştirip arabaya bindirdi. Yenal Bey'le biz öylece bakıştık. Avukatım, bıkkın vaziyette, "Mahkemeye de Munise Hanım'ın kendisiyle ilişkisi olduğunu ve ayrılığı hazmedemediği için kendisine iftira attığını söyledi," dedi.

Yenal Bey şaşkınlıkla, "Hâkim de inandı mı bu sözlere?" dedi.

"Adalet hiç de sandığımız gibi tecelli etmiyormuş maalesef," dedim.

Yenal Bey, "Bir yemek yiyelim mi?" diye teklifte bulunduğunda, "Çok yorgunum," diyerek kibarca reddettim.

Eve vardığımdaysa güvenlik bana gelen bir zarfı verdi. Davetiye, reklam broşürü ya da fatura görmeyi beklerken Ömür Bey'in gönderdiği tehdit mektubuyla karşılaştım.

"Gördüğün gibi hapislerde sürünmüyorum. Senin hayatını mahvedeceğim. Yaşadığın her güne lanet edeceksin. Seni gebertmediğim için üzüleceksin. Asla ensenden ayrılmayacağım. Daima gölge gibi peşindeyim!"

Hemen avukatıma mektubun resmini çekip attım. Cevaben, "Yeni bir dava açabiliriz," yazdığında, "Kalsın," dedim. Aylar süren ve hiçbir sonuç alınamayan bir davaya da ihtiyacım yoktu. Ruh hastası pislikle kendi dilinden konuşacaktım.

Üstümü yeni değiştirmiştim ki Gonca ve Işılay geldi. Onlara da mahkemeyi ve sonrasında olanları anlattım. Gonca, mektubu okuyup, "Hasta bu adam," dedi. "Nasıl olurda salıverilir?"

"Mahkemede görmen lazımdı, nasıl efendi... Yalanlarına öyle güzel hikâyeler uydurmuş ki şok oldum. O, benim kıskançlıklarım yüzünden yürümeyen ilişkimizi bitirince, ben de her kadının almak isteyeceği intikamı abartmışım, çünkü psikolojim bozukmuş... Masal anlatır gibi yalan attı, hâkim de bu herife inandı."

Işılay, "Eee ne olacak şimdi?" dedi endişeyle. "Seni hep takip edeceğim yazmış burada."

"İnşallah tenhada karşılaşırız. Çok güzel planlarım var onun için," dedim karanlık bir ifadeyle.

Kızlar ne olduğunu anlamayarak birbirlerine baktı. Kafamdan geçenleri bilselerdi benim için değil, Ömür Bey için endişelenirlerdi.

Mart ayının ikinci haftasında kreşler açıldı ve sosyal sorumluluk projemiz medyada ve kamuoyunda çok güzel tepkiler aldı. Yenal Bilişim, on katı fazla para harcasa bu reklamı yapamazdı. Yine de açılış günü Yenal Bey'in yüzünden düşen bin parçaydı. Sebebini sormak için fırsat kollamaya başladım, ancak çok kalabalık vardı. Projenin fikrini ortaya atan kişi olarak banka adına basına demeç verme işi bana kalmıştı. Muhabirler sorularını sorup fotoğraf aldıktan sonra gözlerim Yenal Bey'i aradı ama gitmişti.

Ben de genel müdürümüzle birlikte kuleye döndüm. Asansörden iner inmez Ezel ve Yenal Bey'i gördüm. Ayaküstü ciddi bir konuda konuşuyorlardı. Duyamasam da yüzlerinden anlayabiliyordum bunu. Beni görünce Ezel, Yenal Bey'e dönüp, "Bu konunun muhatabı Munise Hanım'dır, izninizle benim işlerim var," diyerek yanımızdan ayrıldı.

Ezel'in arkasından bakıp Yenal Bey'e döndüm. "Neymiş benim muhatabı olduğum konu?" dedim.

"Böyle ayaküstü konuşmayalım, ofisinize geçelim mi?"

"Tabii..."

Ofisime geçip oturduğumuzda, "Ne içersiniz?" diye sordum.

Sıkıntılı bir yüz ifadesi olsa da kibarca, "Sade kahve," dedi.

Ezel'i arayıp kahveleri söyledim ve mutlulukla kreşlerden bahsetmeye başladım. Bir şey söylemese de donuk bir yüz ifadesiyle oturması garipti. "Projede memnun kalmadığınız bir nokta mı var?" diye sordum.

"Hayır, aksine beklediğimden büyük yankı buldu sosyal medyada."

"Öyleyse bugün neden bu kadar mutsuz görünüyorsunuz? Bana mı öyle geliyor yoksa?"

"Aslında evet, kafama takılan bir soru var, ama size nasıl sora-

cağımı bilemiyorum..." dedi sıkıntıyla. Artık görüşmelerimize resmiyet kazandırıp çıkma teklifi edecek diye düşünürken kapı tıklatıldı ve kahvelerimiz geldi. Bu kez görevli kadın getirmişti kahvelerimizi ve Ezel de masasında yoktu.

Kahveleri alırken bir kurye gelip ofisimin kapısından "Abdülezel Hamamzade ve Munise Şimşek," diye birbirimizin adını zarfın arkasını okudu. "Munise Şimşek benim," diyerek zarfı aldım. "Abdülezel Hamamzade'yi nerede bulabilirim peki?" diye soran kuryeyi, "Buldunuz bile, buyurun benim," diye cevaplad Ezel. Kurye ofisimden çıkıp Ezel'e zarfı teslim etti ve gitti.

Ezel'le aramızda beş altı adımlık mesafe ancak vardı ve zarflar aynı yerden gelmişti. Tam ofisin kapısını kapatacaktım ki Yenal Bey yanıma gelip, "İkinize de aynı zarf gelmiş, iş daveti mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum, henüz açmadım zarfı," dedim rahatsız olduğumu belli ederek.

Benim zarfımın arkasını okuyup, "Antalya, Kemer'den gelmiş. Sizinki nereden Ezel Bey?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Ezel, kendi zarfını okuyup, "Antalya, Kemer'den benimki de..." dedi tekdüze bir sesle.

Bir anlam veremediğim bu tuhaf konuşmayı sonlandırmak için gülümseyerek Yenal Bey'e, "İçeri geçelim mi? Kahveleriniz soğuyor," dedim.

Kapıyı kapatırken Ezel'le göz göze geldik, onu geride bırakmanın verdiği gönül burukluğuna rağmen soğukkanlılığımı korudum. Sanki ofisimin kapısını değil de eski defterimi kapatıyordum. Yenal Bey, başta beni tanımadığı için istemediğim davranışlar sergilese de günler geçtikçe bana hayat arkadaşı olabileceğini ispatlamıştı. Çıkma teklifi ettiğinde kabul edecektim ve önüme bakacaktım.

Kahvemden bir yudum içip, "Evet, bana bir şey soracaktınız sanırım," dedim Yenal Bey'e.

Sıkıntıyla, "Evet," dedi. "Ben, sizinle ciddi ve uzun soluklu bir gelecek hayal ediyorum. Fakat bu tarz ilişkiler sadece güven üzerine kurulabilir. O yüzden önce size söz hakkı tanımak istiyorum, bana anlatmak istediğiniz bir şey var mı? Bilmem gereken fakat henüz bir ilişkimiz olmadığı için anlatmanızın garip kaçacağını düşündüğünüz..."

Çok ince bir tavırla, birbirimize karşı dürüst olmalıyız, demek istiyordu. Aklıma ilk gelenle, "Evet," dedim. "Benim çocuğum olmama ihtimali var. Yüksek ihtimalle sadece tüp bebekle çocuk sahibi olabilirim."

Derin bir nefes alıp tepkisini ölçtüm. Kafası karışmışa benziyordu. "Anladım, peki başka?" dedi şüpheci bir tavırla.

"Ne gibi?" dedim tavırlarına bir anlam veremeyerek. "Tam olarak neyi merak ediyorsunuz siz?"

"Asistanınız Ezel'le aranızda ne gibi bir ilişki var?"

Ben kendime yeni ve aydınlık bir hayat kurmaya çalışırken yine eskisinin gölgesi düşmüştü üstüne.

ON ALTINCI BÖLÜM

KISASA KISAS

Ezel'le Yenal Bey'in ayaküstü konuşmalarını hatırlayıp, "Benden önce Ezel Bey'e sordunuz..." dedim.

"Evet ama buna cevap veremeyeceğini söyleyip topu size attı."

"Siz ne biliyorsunuz?" dedim ciddiyetle. "Bir şeyler biliyorsunuz ki şimdi beni sorguluyorsunuz."

"Ömür Bey, o gün dediğinde içime bir kurt düştü. Başta ısrarla erteledim, ama sonunda merakım galip gelince biraz araştırdım. Biliyorsunuz bilişim şirketim var ve sizin eski sosyal medya hesaplarınızda, Ezel Bey'le çekilmiş bir sürü samimi pozunuzu buldum."

"Nasıl yani?" dedim şaşkınlıkla.

Telefonunu çıkarıp, "Şimdi size mail atıyorum," dedi. "Anlamanıza yardımcı olur."

Mail sesi, oluşan gergin sessizliğin içinde çınlarken telefonumdan gelen kutusunu açtım. Artık bende bile olmayan, Ezel'le eski fotoğraflarımızdan oluşan bir dosya vardı. Üniversite yıllarında, çekilip paylaştığım fotoğraflardı hepsi. Ayrılığın ardından kapattığım bir hesaptan alınmışlardı. "Bunlar bende bile yok, nasıl buldunuz bunları?" dedim kaşlarımı çatarak.

"Aslında hiçbir şey internette yok olmaz ya da silinmez," dedi ciddiyetle.

"Ve bu da size, başkalarının özel hayatına burnunuzu sokma hakkını mı veriyor?"

"Eğer ben, o kişiyle bir özel hayat kuracaksam bir sürprizle karşılaşmak istemem. Bu sizce de doğal değil mi?"

"Hiç değil hem de! Normal insanlar, bunları sorarak öğrenirler."

"Önce sordum zaten."

"Siz, siber araştırma yaptıktan sonra doğruyu söyleyip söyleyemeyeceğimi kontrol ediyorsunuz. Sorup öğrenmek böyle olmaz Yenal Bey."

"Öğrendiğim, eskiden bir ilişkiniz varmış ki bu benim için önemli değil. Beni ilgilendiren kısmı şimdi aranızda bir şey var mı?"

"Ne demek bu? Hem size ümit veriyor hem de onunla mı ilişki yaşıyorum, bunu mu ima ediyorsunuz?"

"İmada bulunmuyorum, açıkça soruyorum, biz görüşmeye başladıktan sonra aranızda bir şeyler oldu mu?"

"Ne cüretle sorabilirsiniz bunu bana? Sizinle aramızda bir ilişki dahi yok ve bu hesap sorma asla kabul edemeyeceğim bir saygısızlık. Ben, aynı şeyi size yapsam ne hissederdiniz? Eski kız arkadaşlarınız kimler? Hâlâ görüştüğünüz ya da yakınınızda olan biri varsa onunla aranızda ne var diye çirkin sözler sarf etsem..."

"Niye bu kadar alındınız, anlamadım?"

"Anlatayım, eski sevgilim yıllar sonra asistanım olarak karşıma çıktı. Arada kafam karışmadı desem yalan olur. Sonra ailem ve arkadaşlarım, eski defterleri kapatıp önüme bakmamı öğütlediler. Tam o kararı yeni almışken ardından siz ofisime geldiniz ve Ezel Bey'le arama mesafe koydum ben de. Şimdi kendi geleceğimi oluşturmaya çalışırken tutmuş yine geçmişi önüme getiriyorsunuz."

"Zarflarda ne var peki?" dedi bakışlarını masanın üstündeki

sarfa sabitleyerek. Zarfı sinirden ellerim titreyerek parçaladım ve parlak kâğıttan, süslü bir davetiye düştü masaya. Davetiyeye göz gezdirip, "Üniversiteden iki arkadaşımız evleniyormuş, ortak arkadaşımız olduğu için ikimize de aynı davetiye gelmiş," dedim ve davetiyeyi ona uzattım.

Davetiyeyi okuyup masaya geri bıraktı. Hâlâ şüpheci bakışlarla beni süzmeye devam edince, "Madem dürüstlük istiyorsunuz, siz de dürüst olunuz lütfen. Asıl aklınızdan geçen nedir?" diye sordum sertçe.

Onun da bakışları sertleşti, "Madem eski sevgiliniz kafanızı karıştırıyordu niye benimle görüşmeye başladınız? Taciz olayları için tüm bankayı ayağa kaldıran bir kadının asistanı, kendisine edepsiz mesajlar atıyor ve buna sessiz kalıyor! Ben anlam veremedim açıkçası. 5 Aralık gecesi, Ezel Bey size önce ilanı aşk edip, ardından tacize giren cinsel içerikli bir mesaj atmış. Mesaja cevap vermemişsiniz, ama şikâyet de etmemişsiniz ki eski sevgiliniz hâlâ o masada oturabiliyor," diyerek Ezel'in masasının olduğu tarafı gösterdi eliyle.

"Aynen şöyle yazmış," diyerek benim Ezel'den kendime attığım mesajı okudu. "Seni çok seviyorum. Uğruna ölebilirim, kulun ve kölen olmaya hazırım. Sadece bana evet de... Seninle sabahlara dek sevişmek istiyorum. İşyerinde her gün göğüslerin ve bacaklarını..."

"Yeter!" dedim, çünkü daha fazlasını okumasına dayanamayacaktım. "Amacınız ne?" diye burnumdan soludum.

"Asıl sizin amacınız ne? Gönlünüz eski sevgilinizde kaldıysa niye beni seçip hedeflediniz? Ömür Bey'in bu söylediği doğru çıkınca insan ister istemez diğer cümleyi de sorguluyor," dedi ukalaca.

"Pardon, ne hedefi? Ömür Bey, haklı mı yani sizce? Paranızda mı gözüm var?"

Yenal Bey bu soruma sessiz kalınca ayağa kalktım. "Çok güzel bana verdiğiniz tek bir hediyeyi dahi kabul etmedim. Sadece sınırla "Birlikte gittiğimiz yemeklerde hesaplara ve sosyal etkinliklerin biletlerine daima kendi payımı ödeyerek ortak olmuş Bir kuruş hakkınız geçseydi bana, şu ithamınızla ayağımın dibine geçerdim. Neyse ki şu söylediklerinizin sineğin kadar bile değeri yok bende."

"Belki de beni yolmadan önce güvenimi kazanmaktı amacınız. Tok gözlüymüş gibi davranıp evlendikten sonra malımülkümü ele geçirmekti derdiniz, bunu bilemem ben!"

"Önce, eski sosyal medya hesabına baktım, diye çekinmeden söylediniz ve benim bile unuttuğum fotoğraflara ulaştığınızı gösterdiniz. Sonra da mesajlarıma dek özelime burnunuzu soktuğunuzu çekinmeden dile getirdiniz. Ömür Bey'in farklı bir versiyonusunuz sadece! Bu, özel hayatın ihlalidir, suçtur! Kimsenin mesajlarını, merak ettiniz diye okuyamazsınız. Hayatımda başka bir manyak daha istemiyorum, zira Ömür denilen ruh hastası o kontenjanı doldurdu. Birbirimizi meşgul etmeyelim bundan sonra. Size hayatınızda mutluluk ve başarılar dilerim."

Ayağa kalkıp kapıyı açtım ve elimle dışarıyı göstererek, "İyi günler dilerim size," dedim.

Hiç itiraz etmeden çıktı ve masasında oturan Ezel'e bakıp "Altın kaşık, tebrik ederim sen kazandın!" dedi. Çok çok sinirliydim ve kapıyı bana bakan Ezel'in yüzüne kapatır gibi hızla çektim.

Feride, "İnanamıyorum ya!" dedi omuzlarını düşürerek. "Gitti ideal enişte adayım. Hem de yine Ezel Abi yüzünden."

"Ezel'i bahane ettiği için değil, bana parasında gözüm oldu gibi iddia ettiği için şansını kaybetti," dedim. "Üç kuruş fazla çarası olan kendini Kaf Dağı'nda sanıyor. Ben evimi, arabamı kendim almışım. Yatırım yapıp para biriktirmişim, sen kimsin de senin parana tamah edeyim? Hadsiz!"

Gonca, "Biraz da Ezel yüzünden ama bu tepkin..." dedi çekinerek. "Ezel'in ailesi yıllar evvel benzer şeyleri söylediği için şimdi daha büyük tepki verdin."

Işılay, "Aman iyi olmuş, boş ver..." dedi. "Geçmişi araştırmak için sosyal medya hesaplarını *hack*lemek ne demek? Bana kalırsa Ezel'le yarım kalan işini tamamla, aklında kalmaz en azından."

Feride, "Nişanlı olduğunu unutuyorsun, Işılay Abla," dedi gözlerini büyüterek.

"Ezel de umurumda değil!" dedim hırsla. "Hayatımda erkek istemiyorum. Tek tabanca gayet iyiyim ben böyle. Karışan yok, görüşen yok! Hesap soran, itham eden yok! Dertsiz başıma dert alacak değilim. Bu saatten sonra kimseyi çekemem. İlla hayatıma biri girecekse, o bana uyum sağlasın, ben kimse için kurulu düzenimi bozacak değilim."

Kızlar birbirine bakıp sessiz kalmayı yeğlediler, çünkü gerçekten de çok öfkeliydim. Ne yoga ne de spor öfkemin önünü kesemiyordu.

İşyerinde de Ezel'e kök söktürerek, hırsımı ondan çıkarıyordum. Yıllar sonra ilk defa birine şans vermiştim ve o da düşüncesiz çıkmıştı tıpkı Ezel gibi. Tüm sert tavrıma rağmen Ezel, artık Yenal Bey'le görüşmediğimizi bildiği için, daima güler yüzle peşimde dolanıyordu. Yenal Bey gitti diye ona gün doğdu sanıyordu, ama aslında öfkemin kaynağı oydu.

Kapımı tıklatıp, "Merhaba, Munise Hanım," diyerek odama girdi.

Ondan tarafa dahi bakmadan, "Bir şey mi vardı?" dedim.

"Evet. Antalya'ya düğüne gidecek misiniz?"

"Sizi niye ilgilendiriyor?" dedim kafamı kaldırıp [illegible] çekmişim gibi bakarak.

"Gideceksenız, biletlerinizi alayım mı? Sonra uygun tarihte yer kalmaz belki, şimdiden almak uygun olur."

Cüzdanımdan kredi kartımı çıkarıp uzattım. "Tarih ve saatleri bana sormadan onaylamayın bileti. Buradan ödeyebilirsiniz," dedim resmi bir şekilde.

Kartı almayıp, "Biletler benim hediyem," dedi.

"Ne münasebetle?" dedim sinirden çenem kasılarak.

"Beni o Yenal züppesiyle karıştırma," dedi yapmacık resmiyeti bırakıp ciddileşerek. "Arkadaşın sayarak kabul et en azından. Para vermiyorum ayrıca. Elimde Business Class dört tane bilet var ve süresi bir aya dolacak. Şirket batmadan önce ailecek tatile gitmek için almıştık biletleri. Tatil vakti gelmeden ifalarını verince biletleri açığa aldık. Şimdi, süresi dolmadan bu düğün için kullanabiliriz gidiş dönüş."

İtiraz etmek için işaret parmağımı havaya kaldırdığımda "Özür hediyesi olarak say. Yenal'la aranız benim yüzümden açıldı ve çok üzüldüm(!) buna," dedi hiç de inandırıcı olmayan sevimli bir gülümseyişle. "Alıyorum biletleri, tarih ve saati size atarım," deyip ben cevap veremeden odamdan çıktı.

Düğüne iki hafta vardı, ama yine de Işılay'ı da beni de tatlı bir telaş sarmıştı. Umay ve Tibet'le yüz yüze görüşmeyeli yıllar olmuştu. Işılay'ın düğününde görmüştük onları en son. Umay ve Tibet, Dinçer'le Işılay'ın nikâh şahidi olmuştu. Şimdi aynı şeyi onlardan rica ediyorlardı. Işılay'ın ailesi başta gidemezsin diye

Dinçer sorun çıkarsa da Işılay kendisi için gösteremediği cesa-
reti arkadaşları için gösterip itiraz etmişti.

"Onlar onca yolu benim için geldiler, hediyelerimi takıldar ve geri döndüler. Şimdi aynı şeyi yapma sırası bende!" demişti kahvesine. Karşılık olarak, "Ben bir kuruş vermem sana, nasıl gideceksin acaba?" yanıtını aldığındaysa, "Yol ve konaklama masraflarını düğün sahibi olarak onlar karşılıyor. Hediyemi de çok zamandır saklıyordum zaten," demişti.

İki gün, bir gecelik konaklamayı şehir dışından gelen davetliler için, gerçekten de Umay ve Tibet karşılıyordu, ama yol parasını Dinçer ödemişti. Düğün için elbise almaya birlikte gittiğimizde ise arkadaşıma çok yakışan bir tuvaleti ben hediye olarak almıştım. Boşanırken geri verilen takılardan, arkadaşlarının hediyelerini köşeye ayırıp ailesinden gizlemişti Işılay ve ona takılan hediyeyi geri takabilecekti şimdi.

Alışverişten sonra soluklanmak için bir kafeye oturmuş yemek yiyorduk. Işılay, "Annem bizden altın mı sakladın sen, diye bir haftadır söyleniyor, ama zerre umurumda değil!" dedi. "Sanki onlara verseydim, şimdi bana geri verirlerdi de niye sakladığımın hesabını soruyor."

"Annen ve baban oldukları için çok bir şey demek istemiyorum, ama kuzum, sen evlatlık olmadığına emin misin?" dedim gülerek.

"Beni çöpten almışlar kanka," diyerek şakama ortak oldu. "Bu arada elbise için çok çok teşekkür ederim, mahcup ettin beni."

"Lafı bile olmaz, bitanem."

Yanakları mahcubiyetle kızarınca konuyu değiştirip, "Dinçer seni o elbiseyle görünce yeniden evlenme teklifi edecek gör bak," dedim.

"O evlenmek istese de annemler asla vermezler beni."

"İlkinde de vermek istemediler, ama bu sana engel olma mıştı."

"Belki de o yüzden şimdi ailemin onayı bu kadar önemli. Boşanınca, kürkçü dükkânı misali baba evine dönmek zorunda kaldım. Aynı şeyin olma ihtimali gözümü korkutuyor."

"Sen de bu kez kendini geliştir. Evlendim diye ev hanımı modunu girme. Bak Gonca'ya, kadın doktor ve çocuk yetiştiriyor."

"Haklısın fakat ben de tam vasıfsız elemanım. Okul bittikten sonra bir gün bile çalışmadım. Otuz yaşındaki beni kim, niye işe alsın?"

"Kendine haksızlık etme. Sen o okulu, gayet iyi bir ortalamayla ve hiç uzatmadan bitirdin. Bak Ezel'e, yedi senede bitirdiği okulla otuz yaşından sonra ilk kez iş sahibi oldu. Sen de olabilirsin yani. Çalışmaya başlamanın bir yaşı olduğuna inanmıyorum."

"Aslında sanırım biraz da o tarz işler bana göre olmadığı için hiç bankacılık filan düşünmedim. Bölümü es kaza yazıp okumuştum, asıl gönlümde yatan dekorasyon ürünleri tasarlamak."

"Onu da yapabilirsin, hatta evden yönetmesi çok kolay bir iş olur."

"Bir gün nasip olursa o tarz ürünler yapıp, internet üzerinden satmayı çok isterim."

"Sen iste, her şey olabilir. İstemek ve başlamak bir işin yarısı zaten."

"Muni, sen böyle motive edici konuşunca ben bir gazla doluyorum, sonra eve gidince annemle babam balon gibi söndürüveriyor hevesimi."

"Sadece kendini ve hedeflerini düşün. Ancak o zaman mutlu olabilirsin," dedim elini tutarak ve gözleri ışıldayarak baktı

bana Işılay, hak ettiği mutluluğa sonunda kavuşacaktı, buna yürekten inanıyordum. Bana ise yine yalnızlık dışında görünen yol yoktu.

Ömür manyağı, küfür ve hakaret dolu mesajlar atmaya devam ediyordu. Ama bunlara alışmıştım, yeni ve rahatsız edici olan, "Aldığın elbise tam senin gibi kaltağa göre," yazdığı yeni mesajıydı. Işılay'la alışveriş yaparken bizi izlemişti ve kalabalık AVM ortamı olmasa belki de yine saldıracaktı. Artık sadece beni değil, bana yakın olan sevdiklerimin de hayatını tehdit eden bir unsur olmuştu. Bütün gece uyku tutmadığı için bir sağa bir sola döndüm.

Sonunda, pazar sabahı, saat dört olmasına rağmen giyinip arabama atladım ve Belgrad Ormanı'na doğru yola çıktım. Silahla talim yapmak istiyordum. Pazar günü, daha geç bir saatte gitmeye kalksam hem trafiğe takılırdım hem de orman ziyaretçileriyle dolacağı için tehlikeli olurdu atış yapmaya çalışmak. Orman yoluna girdiğimde arkamda, başka bir aracın farlarını gördüm. Sürekli tehdit ve taciz mesajları almasam üstünde durmazdım belki, ancak şimdi atmaca gibi dikkat kesildim. Beni ezmeye çalışan, plakası sökülmüş araçtı yine. Hızımı artırıp arabayı kuytu bir köşeye çektim. Farları kapattım ve elektro şok cihazını sol kolumun, bayıltıcı spreyi de sağ kolumun yenine soktum. Silahı belime taktıktan sonra kotumun bir cebine yedek şarjörü, diğer cebine de biber gazını koydum. Artık o korksun benden!

Hâlâ gün açmamıştı ve karanlıkta bir ağacın arkasına sinip yaklaşmasını beklemeye başladım. Aracını durdurup indiğini duydum. Ses çıkarmamaya çalışsa da ıssız ve sessiz ormanda her adımı duyuluyordu. Arabamın yanına geldiğinde, "Naber?"

dedim, arkasını dönmesiyle hayallerimi gazını suratına sıktım. Beklediğim gibi bir anda yıkılmadı ve elini ateşi yakmak için bana doğru uzattı. Bir kez çok tabanı asıyla bileğine elektrik verdim ve geri sendeledi. Ben de daha çok gaz sıktım suratına. Sonunda sırtı arabama çarparken bayılıp yere bayıldı.

Ayıldığımda olumsuz vaziyette onu bir ağaca bağlamıştım, silahı elimdeydi. Ne olduğunu anlayınca işlere aoılıp burnumuza çalıştı. Çaresiz sonuç vermeyince de bana küfredip söylemeye başladı. "Aaa çok ayıp!" dedim alayla. "Hiç sizin gibi profesyonel birine yakışıyor mu böyle kötü sözler! Ağzına biber sürerim bak!" dedim çocuk azarlar gibi.

"Ben senin ağzını..." diye başlayan bir küfür dizisi daha edince ciddileşip, "Düşündüm de biber yanımda yok, ama biber gazı var ve aynı işi görebilir."

Acıyla feryat etmesine sebep olacak kadar yakın mesafeden biber gazını gözlerine, ağzına, burnuna sıktım ve yaptığım işten memnun şekilde geri çekilip kıvranmasını izledim.

Hâlâ gözünü açamasa da biraz sakinleşince, "Ben buraya niye geldim biliyor musunuz?" dedim. "Atış talimi yapmaya, ama talihsizliğe bakın ki yanıma hedef tahtası almayı unutmuşum. Olası bir durumda, size ateş etmek için zaten talim yapacaktım. O yüzden şimdi benim hedef tahtam olmanız mükemmel olur bence."

"Manyak!" diye inledi.

"Kim ben mi? Aaa lütfen o işin piri sizsiniz, hakkınızı asla yiyemem. Ben daha sizin üstünüze araba sürmedim sonuçta."

"Beni öldürürsen hapse düşersin!" dedi çaresizliğinin son evresinde.

"Kim bilecek sizi öldürdüğümü? Buraya gizlenerek geldiniz, kaçak bir araçla beni takip ettiniz. Ben de kimseye buraya geldiğimi söylemedim. Muhtemelen kanıt oluşturmasın diye daha

önceki olayda da olduğu gibi beni takip ederken yanınıza telefonunuzu da almadınız ki sinyal yaymasın ve oradaki varlığınız spotlanamasın. Sizi kim nasıl bulabilir söyler misiniz?"

"Cesedimi bulurlar, balistik kurşunlardan bulurlar seni!" dedi bilmiş bilmiş.

"Ruhsatı olsa kesin öyle olurdu, ama bu silah da sizin beni öldürmeye çalıştığınız araba gibi kaçak! Tabanca bulunsa bile eldiven takıyor olduğum için üstünde parmak izim olamaz. Sizi öldürüp tabancayı da elinize veririm. İntihar süsü veririz, nasıl olur? Buradaki ironiyi görebiliyor musunuz? Göremiyorsunuz tabii... Çünkü biber gazı nedeniyle geçici bir süreliğine gözünüzü açamıyorsunuz. Kafanıza sıkarken gözlerinize bakmak isterdim, ama nasip değilmiş."

"Yapamazsın!" diye bağırdığı an, bacaklarını hedefleyerek ilk el ateşi ettim. İsabet etmeyip kurşun toprağa saplanınca yakınına gittim. "İlkinin günahı olmazmış, hem ben acemi olduğum için biraz daha yakından hedefi bulmaya çalışabilirim bence."

"Yapma! Lütfen yapma, çok özür dilerim!" dedi yaşlar içindeki gözlerini açmaya çalışarak.

"Sanmıyorum, sen üzgün filan değilsin. Ama üzülmeni sağlayacağım. Bana sataştığın için bin pişman olacaksın! İşyerinde nasıl hızla yükseldim biliyor musun?"

"Çok çalışarak mı?" dedi kekeleyerek. Aklı sıra sohbeti devam ettirip ona ateş etmemi engellemeye çalışıyordu.

"Hayır, çabuk öğrenerek," dedim sırıtarak. "Sizden de adalet sisteminin işlemediğini öğrendim mesela. Bana ettiğiniz her kötülük yanınıza kâr kaldı. Demek ki benim size yapacaklarım da benim yanıma kâr kalacak."

"Benim... Be... niimm... Sorunlarım var. Psi.. psikolojik..."

Kekeleyerek söylediği cümleye gülüp, "Bilmediğim bir şey

söyleyin," dedim. "Deli delisi gözümden tanımış derler ama siz beni çıkaramadınız sanırım!"

"Anlamadım," dedi kafası karışmış şekilde.

"Benim de sırrımlarım var. İki ayrı terapi gördüm ama sizin bana vermemiz olacak ki şimdi sizi yıkıntıdan sonra enkazınız hemen dibinde yakasını yat," dedim sırıtıp kaşlarımı kaldırarak.

"Siz öyle biri değilsiniz..." derken yakın mesafeden bir tane daha sıktım bacağına ve bu kez inledi. O, acıyla feryat ederken kahkaha atıp "Çabuk öğrenirim demiştim," dedim.

"Manyak!" diye bağırıp "Yardım edin, kimse yok mu?" diye feryat etmeye başladı.

Abartılı şekilde kolumdaki saate bakıp, "Saat, daha beşi on geçiyor. Bu saatte, ormanın bu kadar ıssız bir yerinde kimse duyamaz sizi maalesef," dedim. "Neyse inşallah kurşun bacağınızdaki bir atar damara gelmemiştir, yoksa saat altıyı bile göremezsiniz. Bu kez diğer bacağınızı hedefleyeceğim ve biraz daha uzaktan ateş edeceğim."

Birkaç adım uzaklaşıp ateş ettim ama yine ıskaladım. "Belki de seri şekilde ateş etmek gerekiyordu," deyip art arda defalarca tetiğe bastım. Tâ ki şarjör boşalana kadar. Yanına yaklaşıp pantolonundaki kan lekelerine baktım. "Sadece iki isabetli atış mı!" dedim hüsranla.

"Öldürecek misin beni manyak kart!" diye ağlayarak inledi.

"Evet!" dedim gayet sakin. "Sen, beni öldürmeden ben seni öldüreceğim!"

"Vicdan azabından yaşayamazsın," dedi titreyerek.

"Üzülme benim için," dedim yine alaycı tavrıma geri dönüp "Senin gibi bir pisliği bu dünyadan temizlediğim için sadece onur duyarım. Sen, bayılmışken arabana baktım. Bagajında beyzbol sopası, kezzap ve çok çok çirkin seks oyuncakları buldum. Seni

bağladığım ipi bile senden ödünç aldım. Bir de fazladan bir bidon benzin buldum. Şimdi cesedini, beni ezmeye çalıştığın arabana koyup yakmayı planlıyorum. Tıpkı -eğer fırsat bulsaydın- senin bana tecavüz ettikten sonra yapacağın gibi..."

"Yalvarırım bırak beni! Söz veriyorum bir daha beni hiç görmeyeceksin."

"Sen ölene dek peşini bırakmayacağım, gölgen gibi izleyeceğim diye mesajlar atıp durdun. Kusura bakma ama huzurlu bir hayatım olabilmesi için artık ölmen gerekiyor."

"Gün açacak birazdan ve yakalanacaksın, lütfen bırak beni... Yemin ederim artık seni asla rahatsız etmeyeceğim."

"Zaten bu saatten sonra ben, senin kâbusun olacağım!" deyip botumun ağır tabanını ağzına geçirdim.

"Ruhsatsız bir tabancam ve bir sürü kurşunum var. Sana sadece bir tek şans daha veriyorum. Onu da iyi kullan, çünkü bir sonraki karşılaşmamızda attığımı vurabiliyor olacağım ve belden üstünü hedef alacağım. Bugün olanlar, arabayı üstüme sürmüş olmanın kısasıydı sadece. Anladın mı?"

Ağzı kanla dolu olduğu için tükürerek, "An... anladım," dedi.

"Polise bir şey söylersen ölürsün. İstanbul'dan çekip gitmezsen yine ölürsün!"

"Annemin yanına gideceğim, söz!" diye feryat etti. "Annem Belçika'da, beni yanına çağırıp duruyordu. SÖZ VERİYORUM GİDECEĞİM!"

"Sözünün bir hükmü yok bende! Gitmezsen yarım bıraktığım işi tamamlarım, çünkü seninle aynı şehirde yaşamak istemiyorum, midemi bulandırıyorsun! Bu arada bu arabayı da kötü anıları olduğu için yakıyorum!"

Benzin bidonunu plakasız araca döküp ateşe verdim. Bayıltıcı gazı yüzüne bolca tekrar sıkıp ipleri çözdüm. Arabama atlayıp

evime geri dönmek üzere gaza bastım. Ormanda görevli birileri yangını görünce o manyağı kurtarmaya gelecekti nasıl olsa.

Ertesi gün haberlerde izlediğim kadarıyla öyle de olmuştu. İş yaşamımdaki pek çok kişi gibi güne haberleri okuyarak başlayan Ezel odama gelip, "Sen mi başat ettin Ömür'ü?" dedi fısıldayarak.

"Ne münasebet," dedim sakince. "Haberleri okumadın mı? Teröristler saldırmış."

Ezel, altdudağını ısırıp, "Ya sana bir şey olsaydı," dedi. "O silahı sana verdiğime pişman oldum. Niye tek başına böyle tehlikeli işlere kalkışıyorsun?"

"Ben tek tabanca takılmayı seviyorum," dedim tek kaşımı kaldırarak.

"Bence tabancayla takılmayı seviyorsun. Adamı kevgire çevirmişsin. Dört kurşun çıkmış bacaklarından!"

"Dört mü? Ben iki saymıştım."

"Adam manyak, elinden tabancayı alıp seni yaralayabilirdi. Onu yaraladın diye daha çok sana sarabilirdi. Neyse ki bu sabah apar topar Belçika'ya kaçmış."

"Bu herif ülkeye geri döndüğü an ben haberdar olabilecek olsam keşke," dedim nefesimi vererek.

"Bence artık herkesin haberi olacaktır zaten," dedi.

"Niye?" dedim anlamayarak.

"Haberin gerisini okumadın mı? Yanan araç, daha önce cemaat bağlantılı bir teröriste aitmiş. Ömür, terör bağlantılı olmakla suçlanıyor. Bir kadını öldürmeye yeltenirse pek bir şey çıkmaz, ama bir terör örgütü üyesinin aracıyla dolaşırsa işler değişir. Aklı varsa bir daha dönmez, dönerse de terör örgütüyle bağlantısını soruşturmak için anında tutuklarlar adamı."

Yaşadığım aksiyon nedeniyle haberi Belçika'ya kaçtı kısmına

kadar okumuştum sadece. Ezel'in anlattıklarını kendi gözlerimle görmek için haber sitesine girdim ve haberi, bu kez baştan sona okudum. Bacağına sıktığım kurşunlar, terör bağlantılı kaçak araç kullanarak kendi bacağına sıktığından daha ehemmiyetsizdi. Zaten haberde yazdığı üzere yaraları ciddi değildi ve tedavisi de yapılmıştı.

Gün boyu pek çok kişi Ömür Bey'in haberini vermek için aradı. Avukatım, ailem, arkadaşlarım, iş çevresinden tanıdıklar... Herkes ilahi adalet deyip duruyordu. Annemlere bile olayın faili olduğumu söylememiştim. Sadece Ezel biliyordu ki o da silahı bana veren kişi olduğu için olaya dahildi. Bir nevi suç ortağımdı.

Arayanlar içinde, avukatımla yaptığım konuşma en bilgilendirici olanı oldu. "Terörist miymiş yani?" dedim saf ayağına yatarak.

"Şu an hakkında karar öyle çıktı. Tinerciler para isteyip vurdular beni demiş, ama hiç inandırıcı değil. Savcı, ortaklık ettiği cemaat üyesi teröristlerce vurulduğunu düşünüyor. Kullandığı araç cemaat liderine direkt bağlı adamlardan birinin. Adam, yurtdışına kaçarken burada bırakmış muhtemelen arabasını ve zamanında polisin bulamadığı aracı Ömür Bey'in plakasız kullanıyor olması, onu doğrudan şüpheli yapıyor. Hastaneden kaçıp gitmiş yurtdışına. Belçika'dan iadesi istendi hemen, ama Avrupa'yı biliyorsunuz asla geri vermezler. En azından sizin içiniz rahat etsin diye aradım aslında. Bir daha Türkiye'ye dönecek olursa anında tutuklanır."

"Çok teşekkür ederim. Sizi daha fazla meşgul etmemeyeyim. İyi günler."

"Ne demek, size de."

Telefonu kapatıp gol sevinci yaşayan futbolcu gibi bir hareket yaptım. Bu iş bu kadardı! Kimse Munise Şimşek'e, adına bakıp uysal sanarak sataşmamalıydı, çünkü soyadım adamı çarpardı!

ON YEDİNCİ BÖLÜM

DÜĞÜN

Umay ve Tibet'in düğünü cumartesi günüydü ve Antalya'ya uçuşumuz da cumartesi sabahı olacaktı. Bir gece konaklayıp pazar öğlen de geri dönecektik. Cuma akşamı, minik valizimi hazırlarken diyafon çaldı. Güvenlik Ezel'in geldiğini haber verdi, girişine onay verdim. Birkaç dakika sonra zile bastığında asık bir suratla kapıyı açtım.

"Niye geldin?" dedim soğuk soğuk.

"Hoş bulduk!" dedi imayla.

"Ciddiyim, niye geldinse kapıdan söyle ve git!"

"Güvenlik geçmeme izin verince sevinmiştim ben de..." dedi kafasını yana yatırarak.

"Ben almayın desem de sen bir yolunu bulup giriyorsun siteye zaten!"

"İçeri girebilir miyim yani?"

"Hayır!"

"Yerinde olsam bana iyi davranırdım, suçunu bilen tek kişiyim ne de olsa..." dedi gülümseyerek.

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

"İçeri girmemi sağlayacaksa, evet," deyip nerden çıktığını anlamadığım küçük bir çantayı hole koyup eve girdi.

"Gerçekten niye geldin?" dedim bıkkınlıkla.

"Yarın havaalanına birlikte gideriz, diye düşündüm. Bu gece, sende misafir olmaya geldim."

"Davetsiz misafirlerden nefret ederim."

"Ben zaten misafir sayılmam," dedi bu kez ve salona geçip bir koltuğa yayıldı.

"Sabrımı mı sınıyorsun?" dedim kollarımı kavuşturarak.

"Onur Bey'le tam olarak neler oldu, öğrenmek istiyorum," diyerek konuyu değiştirdi. "İşyerinde, rahat rahat konuşamadık bir türlü bu mevzuyu. Hâlâ tek başına kalkıştığın çılgınlığa inanamıyorum. Ya sana bir şey olsaydı, o seni vursaydı... Bir sürü kötü ihtimal geliyor aklıma."

"Olmadı ama bir şey. Hatırladığın gibi kırılgan değilim ben."

"Ne olursan ol, bir tek şey ters gitseydi... Allah göstermesin olabilecekleri düşünmek bile istemiyorum. Her detayı anlatmanı istiyorum."

Işılay'la birlikteyken bizi takip etmesinden başladım anlatmaya. Ormanda yaşadıklarımızı ve arabasının bagajında bulduklarımı duyunca rengi değişti, kaşları çatıldı Ezel'in. Ona haber vermediğim ya da polisi arayıp yardım istemediğim için çok kızgındı. En son da avukatın anlattıklarını söyledim ve Ezel, "Plakasız, çalıntı aracı kim bilir nereden satın aldı salak," dedi çenesini sallayarak. "O aracın terör bağlantısı olmasaydı, belki de gitmezdi Belçika'ya. Nasıl öyle bir manyağı sadece yaralayıp bırakırsın?"

"Ya ne yapsaydım?"

"Beni arasaydın, gelip hiç acımadan o ruh hastasını öldürseydim ve aracı onun cesediyle yaksaydık."

"İnan bir ara benim gözüm de o kadar kararadı, ama ikinci bir şansı –herkes kadar– hak ettiğini düşündüm."

"O ikinci şansı, bir ben elde edemedim nedense..."

"Şansını fazla zorluyorsun da o yüzden!" deyip yatak odasına gittim. Döndüğümde kucağımda yastık, yorgan ve çarşaf

Yolculuk boyunca müzik dinleyip hiç konuşmadım. İnerken, baş üstü dolabından minik valizimi alıp taşımaya kalkan Ezel'in elinden valizimi alıp, "Kimsenin centilmenliğine ihtiyacım yok!" dedim.

Kendi çantasını omzuna asıp yüzünü ekşitince, eninde sonunda sıkılıp vazgeçeceğini fark ettim. Barışmak için çabalıyordu ve o alttan aldıkça ben de onu eziyordum. Bir yerden sonra fazla naz âşık usandıracak ve gidecekti. En doğrusu da bu olurdu. Benim onu affetmemi garantiye almadan nişanı atmayı dahi düşünmemişti ne de olsa.

Havalimanından Kemer'e gitmek için bindiğimiz araçta da yanıma oturmasına aldırmadan camdan dışarıyı izledim. Otele vardığımızda, önce kahvaltı yaptık. Kahvaltıyı yeni bitirmiştik ki Umay ve Tibet geldi. Düğün otelde yapılacağı için son kontrolleri yapmaya gelmişlerdi. Sıkı sıkı sarıldılar hepimize.

Tibet oturduğumuz masaya bakıp, "Vay be sanki hiç yıllar geçmemiş gibi," dedi. "Yine üç çift aynı sofradayız."

"Biz çift değiliz," dedim hemen. "Bildiğiniz üzere ayrıldık yıllar evvel."

Umay, "Evet, sırra kadem bastınız, Ezel Bey," dedi. "Dinçer olmasa davetiye için adresini bile bulamazdım. Muni'yle aynı yerde çalışıyorlar dediğinde barıştınız sandık biz de."

"Aynı yerde çalışmamız tesadüf. İş ilişkisi dışında aramızda bir şey yok yani," diye altını çizerek belirttim. Ben konuşurken Ezel, ifadesiz bir yüzle önüne bakarak dinledi sadece.

Işılay da, "Biz de boşandık, bildiğiniz üzere," dedi.

Dinçer'in, Işılay'ın omzuna attığı eline bakıp, "Ama siz hâlâ çiftsiniz sanırım?" dedi Tibet.

Dinçer, "Işığım ne zaman ne isterse o olabiliriz," deyip Işılay'ın elini öptü.

Eski günlerden tatlı tatlı sohbet edilirken Ezel hiç ağzını açmadı. Tibet onu da sohbete dahil etmek için, "Sayın CEO Ezel Bey, işler ne âlemde? Yurtdışına açılmayı planlıyordunuz en son," dedi.

Ezel, acı bir gülümseyişle, "O şirketimizin son planı oldu," dedi. "Battık ve şimdi bankada asistanlık yapıyorum."

"Dinçer, Muni'yle aynı yerde çalışıyor deyince biz iş ortaklığı gibi bir şey sanmıştık," dedi Umay. "Çok üzüldüm, geçmiş olsun," diye de ekledi.

Tibet, "Geçmiş olsun ama iyi gördüm seni," dedi teselli vererek.

"Hayat, çok adil aslında," dedi Ezel. "İstemediğimin bile farkında olmadığım şeyleri alıp, gönlümde yatan tek şeyi tekrar karşıma çıkardı."

Konunun gidişatından rahatsız olup, "Ee gelin hanım, öğlen oldu. Hazırlanmaya başlamayacak mısınız?" diye sordum.

"Evet, kuaförüm birazdan gelir," dedi Umay ve saçıyla makyajı yapılmak üzere kendi odasına geçmesi gerektiği için yanımızdan ayrıldılar. Biz de dinlenmek için odalarımıza çekildik. Işılay ve bana bir oda, Dinçer ve Ezel'e de başka bir oda ayrılmıştı.

Duştan çıktığımda, Işılay elbiselerimizi dolaba asıyordu. Kendi elbisesine bakıp, "Çok mu abartı oldu?" dedi.

"Ne münasebet?" dedim havluyla ona vurarak.

"Sen hep gösterişlisin, o yüzden senin için normal bu şekilde giyinmek, ama bende garip duracak gibi... Keşke siyah elbiseyi alsaydık."

"O siyah elbisenin benzerlerini, işte giyiyorum ben. Otelde yapılacak bir düğünde, böyle bir tuvalet giyilir. Yeşil sana çok yakışıyor üstelik, neyini abartı buldun?"

"Sırt dekoltesini..." dedi elbisenin arkasını çevirerek.

"Benimkinin de göğüs dekoltesi var. Her gün tuvalet giy miyoruz, olabilir özel günlerde. Hadi sen de duşa gir de ben de kuaförüne gidip sıra kapalım hemen. Bizim gibi bir sürü düğün davetlisi var şimdi burada, sıra olur kuaförde."

Elbisesine, emin olamayarak yine bakınca havluyla popomuna hafifçe vurup, "Hadi!" dedim.

Gerçekten de tahmin ettiğim gibi olmuştu ve kuaförden çıkışımız düğün saatini bulmuştu neredeyse. Bize ayrılan masayı gösteren görevliyle birlikte otelin balo salonunda yürürken tüm davetlilerin yerlerini aldığını gördük.

Masamıza vardığımızda Ezel ve Dinçer, bizi karşılamak için ayağa kalktı. Dinçer, Işılay'ı gördüğü an bakışları değişti. "Gözleri mi doldu onun?" diye fısıldadım Işılay'ın kulağına.

Ezel, ben gelince sandalyemi çekmişti, ama artık o da benim kadar mesafeli davranıyordu. Böylesi ikimiz için de daha iyi deyip aynı soğuk tavırla teşekkür edip oturdum.

Ezel de Dinçer de smokin giyinmişti ve kaliteli bir takımla Ezel'in nasıl göründüğünü unuttuğumu fark ettim. Gelin ve damat alkışlar eşliğinde salona girince Işılay ve Dinçer de ayaklanarak nikâh şahidi olmak için yerlerini aldı.

Umay ve Işılay'ın birbirlerinin nikâh şahidi olmak için sözleştikleri günü hatırlayınca yüzümde bir tebessüm oluştu. "Seni ve kendimi, bu mutluluktan alıkoyduğum için beni affedememeni anlıyorum," dedi Ezel. "Ama belki doğru zaman şimdidir..."

Öyle sert baktım ki sustu. Nikâh merasimi başlayınca da dikkatimi oraya yönelttim. Umay ve Tibet, evet derken Işılay ve Dinçer de şahitlik etti. Umay, nikâh defterini kaldırdıktan sonra ateş şelaleleri eşliğinde müzik sesi yükseldi. Gelin ve damada, bir süre sonra davetliler de eşlik etmeye başladı. Dinçer, Işılay'ı kolları arasına almış dans ederken dünyanın en mutlu adamı gibi gözüküyordu.

Ezel, yanımda oturduğu sandalyede yalancı, kısa bir öksürükle dikkatimi çekip, "Bu dansı bana lütfeder misiniz?" dedi. Cevabım gecikince de, "Düğündeyiz, sadece dans edelim diyorum. Tibet ve Umay'a eşlik etmiş oluruz," diye ekledi hemen. Uzattığı elini tutup kalktım. Dans ederken mezuniyet balomuz geldi aklıma. Düğünleri zaten sevmezdim, çünkü benden başka herkesin mutluluğu bulduğunu hatırlatıyordu sadece bana. Şimdi bir de eski günlere dönüp iyice duygusallaşmıştım. Bunu fark etmesini istemediğim için, dans ederken Ezel'e bakmayıp az ilerimizde dans eden Işılay ve Dinçer'i izlemeye başladım.

Sonunda müzik tarz değiştirip daha hareketli bir şeylere geçince de Ezel'den ayrılıp Işılay'ın yanına gittim. Gelinin etrafında eğlenen kalabalığa katıldık birlikte. Bir düğünde olması gerektiği gibi her şey eğlenceli ve mutluluk vericiydi. Bol bol oynadık Işılay'la ve arada Ezel ve Dinçer de bize eşlik etti. Su içmek için masaya döndüğüm bir anda, dans pistinde konuşan Işılay ve Ezel'i gördüm. Işılay, hararetle ne anlatıyor ona, diye çok çok merak etsem de düğün boyunca sormadım. Gece odaya çıktığımızda hesabını soracaktım Işılay'dan. Çünkü muhtemelen aramızı yapmaya çalışıyordu.

Düğün pastası kesildi, herkes gelin ve damadı tebrik edip hediyesini verdi. Sonunda gelinin çiçeğini atması için bir müzik başladı ve bekâr genç kızlar Umay'ın arkasına dizildi. Çiçeği, kızların arkasından bir el tutunca hepsinden koro halinde bir hayıflanma yükseldi. Kızlar dağılınca çiçeği yakalayanın Ezel olduğunu gördük. Dinçer kahkahayı patlatırken, Ezel yanımıza geldi. Dinçer, "Rast geldi de mi tuttun yoksa..." dedi.

"Çiçeği yakalayabilmek için hususi sıraya girdim," dedi göz kırparak. Çiçeği bana uzatıp, "Senin için," dedi.

Çiçeği elinden çeker gibi alıp Umay'a geri götürdüm. Başta istemediğini söylese de sonunda teşekkür ederek geri aldı. Her kadın için gelin çiçeği saklanmak istenen bir detaydır ne de olsa.

Ezel şaşkın şaşkın bakınca, "Hem çiçek atma seremonisi olsun hem de çiçek bize kalsın isteriz," dedim. Davetliler dağılmaya başlayınca ben de balo salonundan çıkıp odaya gitmek üzere lobiye geçtim. Gözlerim kalabalığın içinde Işılay'ı arıyordu ama bulamadım. Asansöre bindiğimde Ezel de yanımdaydı. Odalarımız aynı katta olduğu için benimle indi. Koridorda yanımda yürürken onu görmezden geliyordum. Odamın önüne geldiğimde çantamı açıp içinde anahtar kartı aramaya başladım. Dibimde dikilen Ezel, elindeki kartı okutup kapıyı açınca şaşırarak kafamı ona çevirdim.

"Bizim odamızın kartı niye sende?" dedim hesap sorarak.

"Işılay ve Dinçer, birlikte kalmak istediler. İstersen git, itiraz edip tüm keyiflerini kaçır," dedi koridorun ilerisindeki odayı işaret ederek. Öyle bir şey yapamayacağımı çok iyi biliyordu.

"Başka oda tutarım ben de..." deyip tekrar asansöre doğru yürümek istediğimde bileğimi yakaladı.

"Dur bakalım," dedi. "Seninle konuşacak çok şeyimiz var ve bu gece beni dinleyeceksin. Sonra hâlâ hakkımdaki düşüncelerin aynıysa söz veriyorum, işten istifa edip ayrılacağım. Bir daha beni görmek zorunda kalmazsın."

Kararsız kaldığımı görünce elini belime koyup beni odaya çekti. İki tane çift kişilik yatağın olduğu bir otel odasında, onunla olmak havayı elektrikle doldurmuştu. Üstelik smokini içinde hiç de adil olmayan bir çekiciliğe sahipti. Kendi dikkatimi dağıtmak için, "Böyle pahalı bir smokin giyebilmene şaşırdım," dedim.

"Evimizi haczettiklerinde, kıyafetler dahil her şeye el koydular. Bunu bir akrabamıza, mezuniyetinde giysin diye ödünç vermiştik. O şekilde hacizden kurtulmuş oldu," dedi tuvalet aynasına yaslanarak. Sonra da, "Niye bana yalan söyledin?" diyerek doğrudan söze girdi. "Benden sonra kimse olmamış. Sırf üzüleyim diye böyle bir şeyi söylemeni aklım almıyor."

Sonra bu gece ne yumurtladığını öğrenmiş oldum böylece. Sonra tembih etmiştim hem de kimseye söylememesi için," dedim sinirle.

"Söyleme sırrını dostuna, o da söyler dostuna diye boşuna demeyiz," dedi sırıtarak.

"Sen de bunu duydun diye tekrar şansını denemeye mi geldin?"

"Ben hiç vazgeçmedim ki... Bana başkaları da oldu dediğin halde gitmedim, gidemezdim çünkü ben, senden başkasıyla olmadım."

"Ööff... Yine aynı yalanlara başlayacaksan gidiyorum ben! Ya sen, beni salak mı sanıyorsun? Londra'da yanında kaldığın Amy'i sen unutmuş olabilirsin ama ben unutmadım. Facebook'a kızla fotoğraf atıp, 'Bana evimde gibi hissettirdiğin için, teşekkür ederim,' yazmıştın."

Kocaman sırıtarak, "Amy'de kaldım evet," dedi. "Çünkü o kuzenim, dayımın kızı."

"Yok artık ya! Halamın oğlu desen daha inandırıcı olurdu."

"Vallahi Musa dayımın kızı. Yurtdışında yaşayan bir dayım var, beni -hep kafama buyruk yaşıyorum diye- ona benzetirler diye anlatıyordum hatırlıyor musun? Dayımın eşi İngiliz o yüzden kızlarının adı da Amy."

"Evet ama o kızın soyadı da yabancıydı," diye yapıştırdım lafı.

"Çünkü evli," dedi gülümsemesi genişleyerek. "Bir İngiliz'le diye belirtmeme gerek yok sanırım. Dayım ve eşi, York'ta yaşıyorlar. Orası da güzel, ama kırsal gibi sakin bir yerdi. Londra'da dil eğitimi almak daha cazip geldiği için Londra'da yaşayan kuzenim ve eşinin evinde kaldım. Sana inandığım tüm değerler üzerine yemin ederim ki kimseyle birlikte olmadım. Çünkü ben hâlâ sevgili olduğumuzu düşünüyordum. Sadece sensiz Avru-

pa'ya gittiğim için kızdığını ve küstüğünü düşündüm. Döndüğümde gönlünü alırım diye düşünüp fazla üstünde durmadım."

"Avrupa'da telefon yok muydu da bir alo bile demedin nerdeyse bir yıl boyunca!"

"Tabii ki arayabilirdim, çok haklısın o konuda, ama kıskançlık krizlerine girip duruyordun. Kendi başıma çok güzel bir yolculuğa çıkmıştım ve bunu ailemin ya da kız arkadaşımın gölgelemesini istemedim. Sadece seni değil, ailemi de hiç aramadım. Hatta onlar aradığında da çoğu zaman açmadım. O zaman bir macera gibi geliyordu, ama şimdi geriye dönüp bakınca sadece bencillik olduğunu görebiliyorum."

Yalandan yere alkışlayıp, "Bunu yedi yıl sonra fark edebildiğin için aferin sana," dedim. "Sonrasında Türkiye'ye dönünce beni aradın. Baktın ulaşılamıyor, oh ne güzel daha yeni yolculuklara da çıkarım ben deyip beni komple yok saydın. Bir ayrılık konuşmasını bile hak etmiyordum senin gözünde!"

"Öyle olmadı," dedi sıkıntıyla. "Sana ulaşamayınca bayağı panikledim. Bana sandığımdan daha çok kızdığını anladım. İzmir'e yanına gelecektim, ama dedem çok hastaydı o dönem ve bana 'Onca zaman görüşmemişsiniz zaten, bırak o kızı. Ölüm döşeğinde gözüm açık gönderme beni, vasiyetimdir, Nur Tuğba'yı al,' dedi. Ve bu konuşma tüm sülalenin gözü önünde cereyan etti. Evet demedim dedeme, ama hayır da diyemedim. Bir ay kadar sonra da dedem vefat etti zaten. Nur Tuğba'nın babası yani dedemin kardeşi, yıllar önce vefat etmişti. Nur Tuğba ve abisi yetim büyüdüler. Dedem o yüzden, kardeşinin kızı sahipsiz kalmasın istedi. Biz varlıklıydık, onlar zorluklarla büyümüştü. Annem başta olmak üzere herkes hemen evleneyim diye boğazıma yapıştı. Önce yurtdışına çıkmak için dondurduğum okula geri dönmeyi bahane ettim. Uzata uzata üç sene onu okudum ve yedi sene sonunda mezun oldum. Diplomayı alınca da askere gidip geleyim dedim. Kısa dönem askerlik de bitince artık

[illegible] kuşum kalmamıştı. Hayat ki ben sekizden [illegible]
[illegible] sonra battık. Sonrası zaten hepiniz biliyorsunuz, biraz [illegible]
[illegible] kendi derdimize düştük. Yirmi bir yaşımda, hayatım [illegible]
[illegible] Şimdi bir tuğla'nın ahlaki nasıl istemiyor beni [illegible]
[illegible] Dedemin verdiği ev ve dükkânlarla, onların orta halli [illegible]
[illegible] olmuştu ve onlar o standartları koruyorlar, ama biz [illegible]
[illegible] değiliz, en dipteyiz. Kimsenin kızını, kardeşini vermek [illegible]
[illegible] adamım. Benim için harika oldu! Daha doğru bir [illegible]
[illegible] batamazdık. Çünkü benim çıkıp da bu benim hayatım [illegible]
[illegible] yoktu. Parasız iki gün hayatta kalamam sanı [illegible]
[illegible] Öyle yanılmışım ki iki senedir yapmadığım iş kalmadı, [illegible]
[illegible] şirketinde hamallık bile yaptım. Hamallık, şimdiki işimin [illegible]
[illegible] maddi kazandırıyordu, ama kredi çekebilmek için daha düzenli [illegible]
[illegible] ihtiyacım vardı. Bankaya da eski tanıdıkların referansıyla [illegible]
[illegible] girdim."

Birden durdu ve ciddileşip, "Nişanlı olduğumu sandığın halde benimle yattığına inanamıyorum," dedi. "Eski Munise olsa, bir erkeğin hayatında başka bir kadın varsa onu yok sayardı. Nasıl bir hırstır bu?"

"Nişanlı değil misin yani?" dedim inanmadığımı belli eden bir ses tonuyla. "Krediyi nişan harcamaları için çekmişsin, elinde de alyans var..."

"Evet, krediyi nişan harcamaları için çektim. Azra nişanlandı ve çalıştığı inşaat firmasının sahibinin oğluyla evlenecek. Biz varlıklıyken, ikisi sevgiliydiler ve battığımızda da çocuk Azra'yı bırakmadı. Azra, çalıştığı süre boyunca maaşını bir köşede biriktirmişti. Yeni bir hayat kurabilmemiz için hepsini çıkardı babama verdi. Nişanı kız tarafı yapar ve biz de Azra'yı mahcup etmek istemedik. Birikimini bizim için harcamasaydı zaten çok rahat istediği nişanı da yapar, çeyizini de düzerdi. Ben ona şık bir otelde nişan yapabilmek için kredi çektim. Annem de evlere temizliğe Azra'nın çeyizi olan belli eşyaları alabilmek

için gidiyor. Yoksa babamın da annemin de emekli maaşları var. Onlar kendi yağlarında çok rahat kavrulurlar. Ama kızla rını kimseye karşı boynu bükük bırakmak istemediler. Babam da servis şoförlüğü yapıyor ek iş olarak. Düğüne az kaldı, Azra bu ay sonra evleniyor. En azından o kendine düzgün bir hayat kurabildi diye hepimiz mutluyuz."

Alyansıyla oynarken elini havaya kaldırdı, "Yüzük de dedemden yadigâr," dedi. "Hacı olduğu için altın takmazdı. Ölürken omuzlarıma kocaman bir yük ve bir çift de yüzük bıraktı. Neyse ki şimdi hayatımın benim olduğunu ve çoktan ölüp gitmiş dedem için yaşamamam gerektiğini anladım artık. Yani vasiyeti beni bağlamıyor. Bunu aileme söylediğimde babam olgunlukla karşıladı. Annemse kıza ümit verdik diyor başka bir şey demiyor. Ben vermedim o ümidi, bana ne, dedim sonunda. Nur Tuğba'nın sana sataşmasının sebebi de bu. Annesi ve benim annem, benimle evlenecek diye onu ümitlendirdiler yıllarca. Hiç kimse benim gerçekten ne düşündüğümü ya da istediğimi sorgulamadı bile. Kaldı ki Nur Tuğba'yla, hayatım boyunca konuşmuşluğum on cümleyi geçmez. Onlar da selamlaşmadır hani. İşte işin özü bu. Ama Nur Tuğba'ya bir teşekkür etmeliyim sanırım. Sayesinde, yıllar sonra seninle tekrar birlikte olabildik. Ona kızıp hırs yapmasaydın, hâlâ işteki ilk zamanlarımda olduğu gibi bana böcek muamelesi yapıyor olurdun herhalde."

İmalı imalı sırıtınca, "Ne olursa olsun, onca yıl beni yüzüstü bıraktın," dedim kırgınlıkla. "Şans eseri, benimle aynı bankada çalışmaya başlamasaydın beni arayıp sorar mıydın? Dürüst ol lütfen."

"Hayır. Dediğim gibi önceden kaderime başkaları yön veriyordu. Sonrasında da çulsuz, beş parasız kaldım. Ne diyecektim karşına çıkıp? Varlık içinde yüzerken aramadım sormadım seni, ama şimdi züğürt halimle beni affet diye kapına geldim mi diyecektim? Yüzüm yoktu. Hâlâ da olmamalı biliyorum, ama

seni her gün gördükçe, her şey önemini yitiriyor. Bana öfkeyle emirler yağdırmana bile mutlu oluyorum. Çünkü tekrar duyana kadar sesinin tınısını ne kadar özlediğimi fark etmemişim. Ben karşına çıkamazdım, ama kader çıkardı seni karşıma. O yüzden yalvarırım bir şans ver bana. Belki doğacak çocuklarımız için kader yolumuzu kesiştirmiştir."

Çocuk lafını duyunca gözyaşlarım kendiliğinden tomurcuklandı ve birer inci tanesi gibi gözümden teker teker düşmeye başladı. "Asla olamayacak çocukları, bu işe dahil eden de sadece senin boş romantikliğin olurdu zaten," dedim. Anlamayarak bana bakarken, "Benim artık çocuğum olamıyor," dedim. "Erken menopoza girdim. Şu an ilk evresindeyim ve..." Gerisini getiremeyip hıçkırarak ağlamaya başladım. Yanıma gelip bana sarıldı ve kaç dakika ağladım omuzunda, bilmiyorum. Sonunda yatağa uzandık ve artık sakinleştiğimde, "Senin için bu kadar önemliyse araştırıp bakarız, bir hal çaresi var mı diye," dedi yüzümü okşayarak.

"Aslında var zaten... Ben sağlıklı ve kaliteli yumurtalarımı dondurttum. Ama sadece tüp bebek olabiliyor o şekilde. Onu da bilmiyorum kim ister? Çünkü tüp bebeğin tutmama ve hiç çocuk sahibi olamama ihtimalim de var."

"O raporlar bu iş için miydi?" dedi bir aydınlanma yaşayarak. "Sen, çok acılı olan tüp bebek işlemini sırf bana bir çocuk verebilmek için kabul edip yapacaksın ve isteyip istemeyeceğimi mi soruyorsun? Sadece sana minnettar olabilirim."

"Eğer onca yıl önce çekip gitmeseydin, normal yollarla da bebeğimiz olabilirdi," dedim kırgınlık ve gözyaşlarıyla.

"Bu sözünü, beni affettiğinin kanıtı sayıyorum. Bana verdiğin bu şansı hak etmek için ne gerekiyorsa yapacağım, yemin ederim," dedi ve dudaklarımı öptü. Eli yanağımdan açıkta olan göğsüme kayarken yüreğimdeki tüm yaralar tamir oldu. Sevi-

şirken ara ara o kadar şiddetli ağlama krizlerine girdim ki Ezel sürekli durmak zorunda kaldı. Kendimi toparlamaya çalışıp, "Menopoz yüzünden bu kadar çok ağlıyorum sanırım, hormonlarımın dengesizleşeceğini söylemişti doktor," dedim. Burnumun üstünü öpüp, "Her şeyin üstesinden birlikte geleceğiz artık. Hiçbiri önemli sorunlar değil bizim için," dedi.

Tekrar öpüşmeye başladığımızda, şiddetli bir savaştan çıkan yorgun bir neferin ruh haline sahiptim. Kimin kazanıp kaybettiğinin önemi yoktu. Tüm bu çatışma bittiği için rahatlamış ve çarpışmaktan bitap düşmüştüm. Benim soğuk savaşım sona erip aşka dönüşmüştü. Elbisemi çıkardıktan sonra gömleğinin düğmelerini çözerken bana bakışı farklıydı. Öfkemden göremediğim özlem, gözlerinden yayılıyordu. Üstüme eğilirken, "Seni seviyorum," diye kulağıma fısıldadı ve içimdeki kırık parçalar tamir olmaya başladı.

Ertesi sabah, açık büfe kahvaltı için erken saatte otelin restoranında buluştuk. Beyler centilmenlik yapıp bizim için kahvaltılık almaya gittiler ve tırnaklarının kenarını kemiren Işıl bana doğru eğilip, "Biz dün Dinçer'le... Anlarsın işte..." dedi.

"Ben de söyleme dediğim şeyleri Ezel'e söylediğin için özür dileyeceksin sanmıştım," dedim.

"Sizin aranızda bir şey olmadı mı?"

"Oldu ama..."

"Aması yok, affetmişsin işte Ezel'i. Gerçeği ortaya çıkarıp kavuşmanıza yardımcı olduğum için sonra teşekkür edersin. Nişanlı filan değilmiş adam, ne uydurmuşsun be! Etmediğin kalmadı bir de Ezel'e."

"Olsun, bırakıp gitti sonuçta. İyi oldu biraz süründüğü."

"Şu an ben de pişmanlıktan sürünüyorum."

"Niye?"

"Ya ben annemlere nasıl derim Dinçer'le barıştık diye? Duydukları an beni evlatlıktan reddedip kapının önüne koyarlar."

"Belki de senin için hayırlısı odur kuzum."

"Sokaklarda mı kalayım?"

"Ben varım, niye sokakta kalasın?"

"Neyse tamam, geliyorlar..."

Dinçer ve Ezel, ellerinde tepsilerle gelince sustuk. Hepimiz çok mutluyduk ve eski günler geri gelmişçesine çok eğleniyorduk. Değişik bir hafta sonu olmuştu. Düğünlerin ve cenazelerin insanları yakınlaştırdığını söylerdi rahmetli anneannem, sanırım haklıydı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

MUTLU BAŞLANGIÇ

Bir ay sonra...

"Hay anasını, yine unuttum paspasları!"

Banyoda kendi kendine söylenen Ezel'in yanına gidip, "Bir şey mi oldu?" dedim.

Mahcup bir şekilde, "Banyo paspasını kaldırmayı unuttum yine," dedi. Küvete girmeden önce ıslanmasın diye halıları bir köşeye koyardım daima. Şimdi bornozu içinde olan Ezel, her yeri su içinde bırakmıştı.

"Paspas değil, halı onlar," diyerek düzelttim onu. Daha çok mahcup olup kızarmasına gönlüm elvermeyince de, "Bu kadar can sıkılacak bir mevzu değil ama," diye ekledim. "Yabancı bir yerdeymiş gibi davranma, artık senin de evin burası, bu kadar kasmana gerek yok."

"Deneme yapıyoruz, dedin o yüzden yanlış bir şey yapmaktan çekiniyorum. Tekrar seni kaybetmek istemiyorum."

"Halılar ıslandı diye aramız bozulmaz, korkma. Ama bu sebepten dırdır edip canını sıkabilirim," dedim yüzümü buruşturarak.

Beni belimden tuttu ve öpüşmeye başladık. Kendimi geri çekip, "Düğüne geç kalacağız," dedim. "Zaten her an vazgeçebilirim."

"Asla, olmaz!" diye itiraz etti. "Ben, geçen hafta, sizinkilere yemeğe gittim seninle. Şimdi sen de benimkilerle vakit geçireceksin."

"Benim annem sana küfretmemişti ama."

"Baban etti."

"Babamı ilk kez küfrederken gördüm o gün. Ayrıca azıcık empati kur, kızının evinde, dolaptan adam çıktı."

"Annemle de sen empati kur."

"Tamam, tartışmayacağım! Ve Huriye Hanım, bana hakaret etmesin diye dua edeceğim," deyip giyinmeye başladım.

Tam üç haftadır Ezel benimle birlikte yaşıyordu. Yedi sene birbirimizi görmeden yaşamıştık ve tekrar aynı evin içinde yaşayabilir miyiz, emin olamamıştım. Bu yüzden de evlilik gibi önemli bir kararı almadan önce deneme yapmayı teklif etmiştim. Eğer yine beraber uyum içinde yaşayabiliyorsak neden olmasın, demiştim. Bana evlilik teklifi edip babaannesinden kalma, yakut taşlı, *vintage* yüzüğü parmağıma taktığından beri de birlikte yaşıyorduk.

Yüzüğü, çok sade bir şekilde benim evimde vermişti. Birlikte oluşumuzun ardından, yan yana uzanmış yatarken, "Sana bir şey vermek istiyorum," dedi ve yüzüğü çıkardı. "Ömür boyu, seninle aynı yatağı paylaşmak istiyorum. Benimle evlenir misin?"

"Düşünmem, lazım," dediğimde yaşadığı hayal kırıklığı gözlerinden okunuyordu. "Yüzüğü kabul ediyorum ve beni bu kadar değerli bir aile yadigârına layık gördüğün için de onur duydum. Fakat çok zaman geçti aradan, belki de artık aynı evi paylaşmak için uygun değilizdir. Apar topar evlenmek yerine bir müddet birlikte yaşayalım ve bakalım, yapabiliyor muyuz?"

Hiç itirazsız, bu teklifimi kabul edip yüzüğü parmağıma takmıştı. Şimdi elimde o yüzükle, kız kardeşinin düğünü için salona girdiğimizde tüm gözler üzerime çevrildi. Konukları karşılamak için kapının girişinde bekleyen Ezel'in anne babası ve onların dünürleriyle karşılaştık önce. Babası içtenlikle, "Hoş geldin, kızım," dedi. Tereddütle Huriye Hanım'a döndüğümde yarım ağız da olsa "Hoş geldin," dedi.

"Hoş bulduk, efendim," deyip ikisinin de ellerini öptüm. Ezel, aşkı için onu yiyecekmiş gibi bakan annem ve babam için yapmıştı. Huriye Hanım, saklamaya uğraşsa da hoşnut kalmıştı bu davranışımdan. "El öpenlerin çok olsun," dedi. "Siz, beklemeyin. Geçin içeri, oturun oğlum."

Ezel'in yönlendirmesiyle ailesinin oturduğu masaya geçtik ve benim için sandalyemi çekerken Nur Tuğba'nın pürdikkat bizi izlediğini gördüm. Ezel yanıma oturup, "Takma onu," dedi ve yanağıma minik bir buse kondurdu. Nur Tuğba, kaçar gibi kalkıp gitti bir yere.

Düğün boyunca biraz gergin hissetsem de aile fotoğrafı çekilirken Azra'nın, "Aaa Munise Yengemi unuttuk! Sen de ailendensin, gelir misin?" demesiyle aileye girmiş bulundum sanırım.

Huriye Hanım da soran herkese, istemeye istemeye de olsa "müstakbel gelinimiz" diye tanıştırdı beni. Düğünden ayrılırken Huriye Hanım'a kibarca, "Müsait olduğunuz bir akşam yemeğe bekliyorum sizleri," dedim.

"Annenlere söyle de onların müsait olduğu bir akşam, hayırlı bir iş için gelelim biz," dedi iğneleyici bir tonla. "Biz alışık değiliz öyle nikâhsız yaşanmasına, duyulur diye ödümüz kopuyor."

"Doğru zamanı bekliyoruz onun için," dedim kibarlığımı koruyarak.

"Düğün dernek kuracak gücümüz pek yok şimdi, ama borç harç, olduğu kadar hallederiz yine de. Nikâhsız durmayın."

"Günü geldiğinde, düğünün maddi yükü için endişelenmenize gerek yok. Biz Ezel'le hallederiz. Sadece evlenip, anlaşamayıp boşanmaktansa beraber mutlu muyuz, onu deneyimliyoruz."

"Kızım, söylemeyeyim diye tutuyorum kendimi ama... Siz zaten, üniversite okurken deneyimlediniz deneyimleyeceğiniz kadar ya!" dedi imayla.

Ezel, yanımızda bitip, "Anneciğim, ne konuşmuştuk biz?" dedi.

Huriye Hanım, ağzını büzüp susunca, "Mesela aileleri mizin tavrı, bizim ilişkimizi ne kadar yıpratacak onu görmek istiyorum," dedim. "Ezel'in, benim yüzümden ailesiyle aras bozulsun istemem. O yüzden emin olmaya çalışıyorum. Ezel'in iddia ettiği gibi onayımız var mı bu evliliğe, yoksa..."

"Var!" diyerek sözümü kesti. "Benim çocuklarımın, üç senedir çekmedikleri çile kalmadı. Artık sadece mutlu olsunlar istiyorum. Abdülezel seni, kendine eş olarak layık gördüyse bana sadece çiçeğimi, çikolatamı alıp kız istemeye gitmek düşer. Seni almayacağız demedim zaten, bir an önce alalım dedim!"

"Ben eşya değilim ki alınayım..." diye başlamışken Ezel, çaktırmadan kalçama çimdik attı. Yandan bir bakış atıp konuştuklarımızı hatırlatınca, "Haklısınız," diyerek lafı çevirdim. "Annemlerle konuşurum, onların durumuna göre ayarlarız bir gün."

"Haber bekliyorum o zaman," dedi ve Huriye Hanım'la vedalaştık.

Arabaya binerken Ezel, papyonunu çözüp, "Kuzey Kore'yle Güney Kore arasında diplomasi sağlamaya uğraşsam bu kadar yorulmazdım," dedi. "Neyse kazasız belasız atlattık."

Ertesi gün, kahvaltıdan sonra Ezel'le oturmuş keyif çaylarımızı içiyorduk. Işılay arayınca çayımı da alıp nisan ayının güneşle kaplı ısıran soğuğuna çıktım.

"Efendim kuzum," diyerek telefonu açtım.

Ağlayarak, "Muni ne oldu, bir bilsen..." dedi.

"Sakin olup anlatır mısın?"

Fısıltıyla, "Hamileyim ben," dedi.

Doğal olarak sevinip, "Ay tebrik ederim, harika bir haber bu!" dedim.

"Muni bütün sinirimi senden çıkarırım yemin ederim! Nesi iyi haber bunun? Ne yapacağım şimdi ben? Eski kocasından hamile kalan tek salak benimdir bu dünyada..."

"Nasıl üzülebilirsin böylesi müjdeli bir şeye ben anlamıyorum! Benim çocuğum olamıyor, farkında mısın? Sana Allah vermiş ve üzülüyorsun!"

"Annemlere nasıl açıklayacağım bunu, onu söyler misin?"

"Dinçer ne dedi? Onun fikri ne?"

"Dinçer'e söylemedim daha, ilk senin haberin oluyor."

"Onur duydum, bu mutlu haberi ilk benimle paylaşmandan ötürü, ama bir ara bebeğin babasına da mı haber versen acaba?"

"Hayır, şimdilik Dinçer bilmesin. Buraya gelmeye kalkar filan... İyice ortalık karışmasın."

"O zaman ailene, uygun bir dille Dinçer'le barıştığını anlatacaksın. Hamile olduğunu söyleme ama sakın. Tepkilerine göre ya onların rızası olarak en acil yerinden evleneceksin ya da ailene resti çekip evleneceksin."

"Bu akşam evde kızılca kıyamet kopacak desene. Neyse annem sesleniyor, kapatmalıyım. Görüşürüz."

"Görüşürüz."

Balkondan içeri girdiğimde Ezel, "Ne oldu? Yüzün çok endişeli görünüyor," dedi.

"Işılay hamileymiş," dedim. "Ailesinden çekiniyor, ne yapacağını sordu."

"Dinçer'i arayıp tebrik edeyim," deyince de, "Dinçer daha bilmiyor," dedim.

"O zaman muhakkak arayıp haber verelim."

"Işılay istemiyor öğrenmesini."

Ezel, beni takmayıp Dinçer'i aradı ve, "Müjdemi isterim, baba oluyorsun," diyerek haberi verdi. Kısa telefon konuşması ardından kapatıp, "Çok sevindi," dedi.

Ama Işılay için pek de sevindirici olmamıştı başta. Ailesine Dinçer'le barıştığını ve yeniden denemeye karar verdiğini söylediğinde kız kardeşinden tutun da babasına dek evdeki herkesten hakaretler işitmiş, nankörlükle suçlanmıştı. En sonunda da çıkan kavga sonucu kovulmuştu.

Gururu yüzünden Dinçer yerine beni aramıştı ve evlerinin az ilerisindeki duraktan almıştım onu. Elinde sadece bir cüzdan vardı. Üstüne mont dahi almasına fırsat vermemişlerdi. Bizim eve geldiğimizde, Ezel'in de Dinçer'i çağırmış olduğunu gördük. Karşılaştıkları an birbirlerine sarıldılar. Işılay ağlarken, Dinçer, "Benimle tekrar evlenir misin?" dedi ve cebinden bir yüzük çıkarıp diz çöktü. Işılay, "Evet," dedi ve Ezel'le alkışladık.

Gonca ve eşi de bebek haberini duyar duymaz, bize geldiler. Hep birlikte otururken, "Bu daireye on üçüncü kattaki, yüz on üç numaralı daire diye uğursuz diyenlere bir çift lafım var," dedim. "Bu ay, bu dairede iki tane evlilik teklifi edildi yahu!"

Hepimiz gülerken Işılay, "Bu kez nikâh şahidimiz Ezel ve sen ol, istiyoruz," dedi bana.

"Bizimkiler de siz olursanız tamam," dedim.

Bir hafta sonra yıldırım nikâhıyla evlendiler, biz de şahitleri olduk. Işılay başta ailesinden koptuğu için çok üzülse de bebek için, Gonca'yla ilk kontrole gittiklerinde en doğrusunu yaptığını anladı. O minik keseyi görmek bile annelik içgüdülerini kabartmıştı.

Öğle yemeği için kulenin yemekhanesindeydik, Gonca'nın grubumuza attığı kese fotoğrafını Ezel'e gösterip, "Şu minik nokta bebekmiş," dedim.

"Bizim de sence kendi minik noktamızı görme zamanımız gelmedi mi?" dedi.

"Deniyoruz ama olmadı henüz bir şey gördüğün gibi," dedim.

"Evlenip tüp bebeği denesek..."

"Tüp bebekle şansımızı artırmayı çok isterim, ama evliliği aceleye getirmek istemiyorum."

"Evliliği ertelemenin elle tutulur bir sebebini göremiyorum," dedi dikkatle gözlerime bakarak.

"Asistanımsın ve şu an bile aslında işle ilgili bir mevzu konuşuyormuş gibi gözükmeye çalışıyorum. İlişkimiz ortaya çıkınca hiç hoş olmayacak. Birlikte yaşadığımızı gizleyebiliriz, ama evlendiğini gizleyemezsin. Düğün davetiyesi verirken, İK'dan Pelin Hanım'ın astınızla ilişkiniz mi vardı, diye soruşunu hayal edebiliyorum. Genel müdür yardımcıları, bizim seksiyondaki çalışanlar. Ay Ceren Hanım var bir de... Ona senin nişanlı olduğunu söylemiştim -gerçi nişanlı olduğunu sanıyordum- neyse şimdi ne der bir düşünsene?" dedim endişeyle.

"Ceren Hanım'a benimle ilgili bir şey söylediğini biliyordum," dedi gülümseyerek. "Tek derdin bu mu gerçekten? İşteki insanlar ne der?"

"Başta aileler ne der diyordum, ama onları hallettik. Şimdi evet, asistanım olman büyük sorun. Kimse önceden ilişkimiz olduğunu bilmediği için, işyerinde asistanıma âşık olduğumu düşünecekler. Hatta baştan çıkardığımı seni..."

"Yalan da sayılmaz," dedi sırıtarak. "Jartiyerleri giyip az inletmedin beni."

"Susar mısın? Birisi duyacak!" dedim gözlerimi kocaman açarak.

"Bu meseleyi halledersek evleniyoruz ama değil mi?"

"Halledebilirsek evet."

"Tamamdır," dediğinde bu meseleyi bu kadar ciddiye aldığını düşünmemiştim.

Öğleden sonra bir ara masasından kayboldu ve döndüğünde ofisime girip, "Taşınıyorum," dedi.

Evden taşındığını sanıp, "Annenlere mi döneceksin yoksa..." diye başladığım cümleyi yarıda kesip, "Masamı taşıyorum," dedi.

"Nasıl yani?"

"KOBİ kredileri tahsis bölümüne memur olarak geçiyorum. Yani aslında küçük bir terfi de aldım. Bir haftaya sana yeni bir asistan gelince ben de oraya geçeceğim."

"Ben üç kez dilekçe vermiştim yeni asistan için, sen nasıl beş dakikada hallettin?"

"Referansım olan Fahrettin Bey'in yanına çıktım. Ben Müdire Hanım'la evleneceğim, aynı departmanda bu şekilde çalışmamızın doğru olmadığını düşündüğü için düğünü erteliyor, dedim."

"İnanmıyorum," dedim ellerimle yüzüme kapatarak. "O ne dedi?"

"Beş dakika güldü. Abartısız beş dakika kahkaha attı. Munise Hanım'ın bundan haberi var, eminsin değil mi filan diyerek tiye aldı beni önce. Sonra da kurum içi evlilik yasak değil, düzeysiz ilişkiler ve taciz yasaktır, dedi. İK'yı aradı ve bana yeni bir pozisyon ayarladılar. Artık evliliğin önündeki son engel de kalktı diye düşünüyorum."

Başımı, ellerimin arasından çıkarıp, "Bu yaza düğünü yapabiliriz," dedim. "Tabii buradan sağ çıkabilirsek."

"Abartma lütfen!"

"Bu kulede dedikodu fiber internetten bile daha hızlı!"

"Güzel, seksi ama kötü kalpli bir cadı olan müdiresini evliliğe

ama evlenmiş adam olarak benim için gurur kaynağı bir olay, istediğin kadar yayılabilir," dedi tek kaşını kaldırıp ellerini ceplerine koyarak.

"Bana cadı mı dedin sen?"

"Sana Hedge Witch dendiğini biliyor muydun?" dedi konuyu değiştirmeye çalışıp başarılı olmayarak.

"Hâlâ müdirenim ve işteyiz! Cadıymışım öyle mi? Terbiyesiz! Yasemin çayı getir bana, sakinleşmem gerek. Verdiğin haberi hazmedemiyorum."

Umut dolu bakışlarını yüzüme dikip, "Aynı işyerinde çalışıp evlenen ilk insanlar olmayacağız, rahatla biraz," dedi.

Ama ne telkin edici sözleri ne de yasemin çayı rahatlatamadı beni. Mesai bitimi asansör beklerken herkesin bize bakıp, ima dolu fısıldaşmalarını duydukça daha kötü hissetmeye başladım. Asansörün geldiğini fark etmediğim için Ezel, belimden hafifçe tutup beni kabine soktu. Aşağı indiğimizdeyse kabinden çıkarken elimi tuttu ve artık bilmeyenler de öğrenmiş oldu ilişkimizi.

Kalbim yerinden çıkacak gibi hissediyordum, çünkü duam kabul oluyordu. Yıllar önce son buldu sandığım ilişkim, mutlu bir başlangıçla tekrar filizlenmişti. Her son, yeni ve farklı bir maceranın başlangıcı değil miydi zaten? Bizim yeni maceramızın adıysa evlilikti.

EPİLOG

"Mezeler tamam," dedim telaşla masadakileri kontrol ederek. "Bardaklar, çatal kaşık tamam. Ekmek? Ekmek yok! Ezel!"

"Efendim balım," dedi elinde ekmek sepetiyle mutfaktan çıkarak.

"Heh tamam! Ekmeği soracaktım ben de. Su ve meşrubatlar da tamam."

Parmaklarımı çıtlattığım ellerimi tutup beni kendine çevirerek, "Sakin olur musun?" dedi. "Beni de geriyorsun."

"Her şey tam olsun, bir sorun çıkmasın istiyorum."

"Bu akşam bir sorun çıkacaksa, masada ordövr bıçağı yok diye çıkmayacak! Sizinkilerle bizimkiler birbirine gireceği için çıkacak."

"Farkındayım," dedim bir koltuğa çökerek.

Bu akşam ailelerimizle birlikte akşam yemeği yiyecektik. Annemlere, biz Ezel'le evlenmeye karar verdik, dediğimde daha ailesini bile tanımıyoruz, karşılığını almıştım. İlk resmi tanışma tarafsız bölgede olsun diye de bizim evde bir akşam yemeği yiyecektik. Ezel de ben de iki dirhem bir çekirdek giyinip hazırlanmıştık.

"Keşke biz de Dinçerler gibi yapsaydık," dedi. Gözlerimi devirerek ona baktığımda "Ne? Gayet mutlulardı, görmedin mi?" diyerek kendini savundu.

Işılay ve Dinçer'i, evlendikten sonra ziyaret etmiştik ve çok huzurlu bir evleri vardı. Işılay'ın ailesi gibi Dinçer'in ailesi de evliliğe büyük bir tepki vermişti. Hatta bu yüzden nikâhta iki

aileden de kimse yoktu. Fakat ailelerin, iki gence olan küsluğu ilişkilerine bir dinginlik getirmişti. Karışan görüşen olmayınca ikisi de mutluydular. Ama bizim, kimseden habersiz yıldırım nikâhı kıymamıza gerek yoktu. İkimizin ailesi de karşı tarafı çok sevmiyor olsa da karışmadılar seçimlerimize.

Çalan diyafonla oturduğum yerden zınk diye ayağa kalktım. Acaba önce kiminkiler gelmişti? Diyafona koştuk ve Ezel cevapladı. "Evet, buyurun."

"Merhaba efendim, iyi akşamlar."

"İyi akşamlar size de."

"Misafirleriniz geldiler. Şimşek ve Hamamzade aileleri, müsait misiniz?"

"Evet, teşekkür ederiz."

Ezel'le gergin bakışmamız ardından, "Allah yardımcımız olsun," dedim.

"Amin. Bol bol duaya ihtiyacımız olacak bugün."

Yemek odasına dönüp sofrayı bir kez daha kontrol ettim ve zil çaldı. Derin bir nefes alıp kapıyı açtık.

"Hoş geldiniz," dedik ikimiz birden gülümseyerek. Ezel, "Ben palto ve çantalarınızı alayım," dedi, ben de tüm konuk severliğimle, "Terlik alır mıydınız?" diye herkese sordum. Herkesi içeri aldıktan sonra Feride'nin olmadığını fark edip, "Annecim Feride nerede?" diye sordum.

"Arkadaşının doğum günü varmış, gelemedi kızım," cevabını alınca bu sıcak çatışmada yalnız olduğumuzu anladım. Azra ve eşi daha balayından dönmedikleri için onlar da yoktu. İkimizden birinin kardeşi olsaydı, sofrada gerginliği önlemek için ilave destek oluşturabilirdi.

Hepimiz salona gelip oturduğumuzda ölüm sessizliği hâkimdi. "Nasılsınız?" dedi Ezel gergin havayı yumuşatmak için.

Huriye Hanım, "İyiyiz oğlum," dedi kuru bir sesle.

"Siz efendim?" diyerek babamla anneme döndü. Babamın bıyığı yine huzursuzca kıpırdanırken annem, "İyiyiz, çok şükür," demekle yetindi.

Kimse bir şey konuşmadığı için, "Bu hafta yeni asistanım geldi biliyor musunuz?" diyerek sohbet konusu attım ortaya. Babam ortamı gol yapıp, "Onu da dolaptan çıkarmayız inşallah," diye homurdandı. Mırıltı gibi homurdanan babamı duymamış gibi yapıp devam ettim anlatmaya. "Çok tatlı, çalışkan, yeni mezun, genç bir kız. Ezel de başka bölüme geçti tabii."

Ezel'in babası Sadullah Bey, "Abdülezel onun adı, bizzat ben koydum o yüzden doğrusunun altını çizmek isterim," dedi.

Moralimi bozmayıp gülümsememi genişlettim, "Biliyorum efendim ama samimiyetten ötürü isimlerimizi kısaltarak kullanıyoruz biz. Ezel de bana Muni diyor," dedim.

Ezel aklına gelenle ayağa kalkıp, "Ailemle tanıştırmayı unuttum sizi," diyerek babamla anneme, "Annem Huriye, babam Sadullah," dedi. Kendi ailesine de benimkileri takdim etti. "Bunlar da Munise'nin anne ve babası, Güzide Hanım ve Esendal Bey."

Sadullah Bey, "Esendal mı? O kadın ismi değil mi?" deyince babam.

"Değil efendim. Benim adım olduğuna göre!"

"Çok duyduğumuz bir isim değil, şaşırdım sadece," dedi Sadullah Bey yanlış anlaşılmayı önlemek için.

Babam da açıkladı. "Rahmetli babamın çok takdir ettiği bir yazar ve siyasetçiydi, Memduh Şevket Esendal. Üç çocuğuna bu ismi paylaştırırken, iki abim Memduh ve Şevket isimlerini alınca bana da Esendal kalmış. Esasında benim kız olmamı ümit ediyorlarmış."

Sadullah Bey, "Eskiler hep kendi bildiklerini okuyorlar zaten," dedi. "Benim rahmetli babam da ölmeden evvel bir vasiyetle Ezel'in elini kolunu bağladı. Başta ne yalan söyleyeyim ben de babamın vasiyetidir diye kutsal bir görev sayıyordum, ama zaman geçince doğrusunu anladım. Kimsenin, insanın evladı bile olsa, başkasının hayatına karışmaya hakkı yok."

Annem imayla, "Arada karışmazsak kargayı kılavuz ediyorlar ama kendilerine," deyince, "Sohbete sofrada devam edelim mi?" diye araya girdim.

Çorbalar dolup birkaç kaşık içilene kadar yine sessizlik hâkimdi. Sadullah Bey, bana dönüp, "Eline sağlık kızım, çok güzel olmuş," dedi.

Ben de, "Teşekkür ederim," dedim kibarca. "Aslında ilk kez yaptım bu çorbayı o yüzden beğenmenize çok sevindim."

Akşamın başından beri hiç konuşmamış olan Huriye Hanım, "Yemek yapabilmene çok şaşırdım," dedi. "Sarma, kuru dolma, içli köfte, bir sürü soğuk meze... Valla beklemiyordum senden."

Dürüstçe, "Sarma, kuru dolma ve içli köfte yemek şirketinden. Salata ve pilavı Ezel yaptı. Çorba, ana yemek benden. Mezeleri de Ezel'le birlikte yaptık. Tatlı da pastaneden," dedim.

Annesi Ezel'e dönüp, "Oğlum sen yemek yapabiliyor muydun?" dedi. "Bana mutfakta bir gün yardım ettiğini görmedim daha."

Ezel'i savunup gerginliği önleyebilmek için, "İkimiz de yemek yapmayı bilmiyoruz. O yüzden birlikte öğrenmeye çalışıyoruz," dedim. "Ben eğitimim ve ardından gelen iş hayatım yüzünden hep yemeği hazır yedim. Ama şimdi aile olma kararı verdikten sonra ocağımız da tütsün istiyoruz."

Huriye Hanım, "Benim kızım da hem okudu sonra çalıştı, ama ben yine de ona yemek yapmayı öğrettim. Hem de evde aşçı varken, hiç ihtiyacımız yokken sokardım mutfağa ki öğrensin, yarın öbür gün eşine hizmet ederken zorlanmasın," dedi.

Annem, "Merak etmeyin hanımefendi, bizim kızımız, sizin oğlunuza anne hizmeti veriyor zaten. Evini açtı, arabasını paylaştı... Ev hanımlığı da eksik kalmasın bir şey olmaz," diye araya girdi.

Sadullah Bey, "Abdülezel işsiz güçsüz değil ki birine yük olsun. Ne demek o yani?" dedi.

"Şu demek: oğlunuzun üç kuruş maaşı var, onu da krediye bağlamış. Siz varlıklıyken, kızıma servet avcısı muamelesi yapmıştınız. Kişi kendinden bilir işi demişler. Ne malum şimdi oğlunuzun gözünün, kızımın malında mülkünde olmadığı? Yıllar sonra hop diye çıktı ortalığa! Onca yıl yoktu, ne zaman beş kuruşsuz kalmış hemen Munise'yi buldu."

"Anne!" diye gözlerimi kocaman açarak dişlerimi sıktım. Ezel kıpkırmızı olmuştu ve kafasını tabağından kaldırmıyordu. "Yalan sanki!" diye devam eden annemi susturmaya neyse ki babam yardım etti. "Güzide, geçmiş gitmiş zaman!" dedi sertçe. "Söylenecek söz mü şimdi bunlar? Onlar aralarında anlaşmış, halletmişler ve bir karar vermişler, bize de sadece saygı duymak düşer. Genç bir adamın gurunu yaralayacak, haysiyetini derinden sarsacak kelimeler sarf ederek ilişkilerine gölge düşürmek, biz büyüklere yakışmaz."

Annem ağzını büzüp susarken Sadullah Bey, "Efendim mesleğiniz neydi?" diye babama sordu. "Müze müdürüydüm zamanında, amma velakin şimdi emekliyim."

Sadullah Bey, "Maşallah şiir gibi kitap gibi konuşuyorsunuz o yüzden edebiyat öğretmenisiniz sandım," dedi.

"Öğretmen olsam da edebiyatla meşguliyetim daimidir. Okudukça insanın konuşması muhakkak ki değişiyor, fakat dünyaya bakışının değişmesinin yanında süslü kelimelerle konuşabilmek ehemmiyetsiz kalır."

"Biz maalesef ki sizin gibi kendimizi yetiştiremedik, ama evlatlarımızı yetiştirmek için uğraştık. Sadece okudukları okul

için de değil, ahlaklı, doğru dürüst insanlar olsunlar diye de dişimizi tırnağımıza taktık. Açık konuşacağım şimdi: Gençler, zamana uymuş birlikte yaşıyor, ama bu bizim hiç hoş karşıladığımız bir durum değil. Bir an evvel yuvalarını kuralım istiyoruz."

"Gençler dediniz fakat bize göre çok genç olsalar da aslında onlar birer yetişkin. Otuz yaşında insanlar ikisi de. Kız babası benim burada ve kızlarım en kıymetlilerimdir. Onların gözüne yaş, ayağına taş değsin istemem. Oğlunuz, kızımı pek üzdü ve çok yıprattı. Şimdi kızımın, ağırdan almak istemesini pekâlâ anlayabiliyorum. Bundan mütevellit Munise ne zaman ne isterse o zaman bize en uygunudur."

Huriye Hanım, "Bize hava hoş! Nikâhsız el oğluyla yaşayan sizin kızınız," diye araya girdi.

Babam, beni şaşkına çevirerek sinirlenmeden gülümsedi. "Ahlakın cinsiyeti mi var yani?" diye sordu. "O eloğlu, sizin oğlunuz. Bir ahlaksızlık varsa ortada, bu iki tarafı da bağlar."

Ezel çekinerek, "Size katılıyorum efendim," dedi. "Birlikte yaşıyor olmamızı da ahlaksızlık olarak görmüyorum. Ama gerçekten bir yuva kurup onu büyütmek için aile olmak istiyoruz. İkimizin ailesi pek uyumlu gözükmese de biz Muni'yle gayet uyumlu bir çift olduk daima."

Babam bana bakınca da, "Bence de beklemek için bir sebep yok artık," dedim.

Huriye Hanım, "E hadi hadi hayırlısı o zaman! Ne zaman müsait olursunuz Güzide Hanım? Hayırlı bir iş için kapınıza geleceğiz de..." dedi.

"Bilmem bir bakmak lazım..." diye cevap verdi annem.

Babam, "Bu ay müsaittir hanımefendi, siz de müsait olduğunuz bir akşam bizim evde usulünce kız isteme merasimi için bekleriz sizleri," diyerek sözü bağladı.

Sadullah Bey, "O zaman iki hafta sonra diyelim mi? Bizim kızımız da balayından dönmüş olur hem," dedi.

"Memnuniyetle bekleriz," dedi babam.

Sonunda masadaki gerginlik kırıldı ve asıl konuşulacak mevzu halledildi. Ezel'le bakışıp derin bir nefes aldık. Sonrasında annem ve Huriye Hanım arada sırada ters ters bakışsalar da nahoş bir konuşma yaşanmadı. Afiyetle yemeğimizi yiyip çaylarımızı içtik ve sonunda herkes gitti.

Kapıyı kapatıp arkama yaslandım. "Bitti, inanamıyorum!" dedim.

"Bunun da üstesinden geldik," diyerek alnımı öptü Ezel. "Sıra diğer zorlu *level*'ları geçmekte. Kız isteme, nişan, kına, düğün ve hayatımız boyunca olacak aile buluşması gerektiren tüm özel günler..."

O sayarken fark ettim ki Ezel'le soğuk savaşım bitti diye sevinirken aslında yepyeni bir sıcak çatışmaya giriyorduk. Hayatımda mutlu olmam gereken her aşamada çok fazla sabretmem, hatta çelik gibi sinirlere sahip olmam lazımdı. Mutluluk kolay yoldan elde edilmeyi sevmiyordu zannımca. Neyse ben güçlü bir kadındım ve silahlarımı kuşanmış, zırhımı giymiş şekilde girecekim sıcak çatışmaya tam teşekküllü hazırdım.

Yabancısı olduğum bankacılık sektörü hakkında, beni bilgilendiren eşim Hakan Güney'e,

Evimize kahkahalarıyla neşe getiren ve en mutsuz anımda bile beni gülümsetebilen oğlum Uygar Ali'ye,

Maddi, manevi her anlamda daima yanımda ve destekçim olan anne ve babama,

Hastalığımda koşarak yanıma gelen, yeni yıl yemeğini beraber yediğimiz, toplantılara gidebileyim diye oğluma bakan, Malefiz filmini birlikte oturup izlediğim, varlıklarıyla on üç yaşımdan bu yana bana destek olan canım arkadaşlarım Semiha Kaya ve Dilek Gümüştaş'a,

Ben bu hikâyeyi yazarken her aşamada fikrini beyan ederek bana yardımcı olan, entelektüel sohbetlerimizin saatler sürdüğünün farkına bile varmadan muhabbetle konuştuğum, çok sevdiğim manevi kardeşim Kübra Kav'a,

Wattpad'de bu hikâyeyi ilk okuyan ve yorumlarıyla beni destekleyen, ilk kitabımdan bu yana yanımda olan, daima yeri bende çok özel olan Wattpad'deki seksen bir bin takipçime,

Bu kitabı, şu an elinizde tuttuğunuz forma getirirken emeği geçen tüm Nemesis Kitap ailesine,

TEŞEKKÜRLER....

Bazen aşk amansız bir çatışmanın ortasında filizlenir.

Otuzuncu yaş gününde, çalıştığı bankada müdürlüğe terfi eden Munise'nin hayatında her şey yolundadır. Tabii aşk hayatını saymazsak... O seneler önce erkek arkadaşı tarafından terk edildikten sonra aşka tövbe etmiştir. Artık hayatında yalnızca, çok sevdiği arkadaş grubu, ailesi ve her şeyden önemlisi kariyeri vardır.

Ancak çalıştığı bankaya genç müdire olarak ayak bastığı ilk gün büyük bir sürprizle karşılaşır. Yeni asistanı çok tanıdık biridir: Yıllar önce onu terk edip aşk defterini kapamasına sebep olan Ezel!

Şimdi Munise için intikam alma vaktidir. Kolları sıvar, planını hazırlar. Fakat bilmediği bir şey vardır: Söz konusu aşk olduğunda yapılan planlar sarpa sarabilir ve intikam her zaman en çok kişinin kendisine zarar verir.

Peki bu soğuk savaşın kazananı kim olacak? İntikam ateşiyle yanıp tutuşan Munise mi, yoksa hayatı altüst olan Ezel mi?

instagram.com/gk_guney